TOTUL PENTRU
O AMINTIRE
MARY
BALOGH

SERIA „FAMILIA WESTCOTT"

Matilda Westcott și-a petrecut viața îngrijindu-se de nevoile mamei sale, contesa văduvă de Riverdale, fără să pună nici o clipă la îndoială hotărârea de a duce o viață solitară. Pentru Matilda, care se consideră o fată bătrână și plictisitoare, căsătoria este ceva ridicol, iar dragostea e un joc permis numai celor tineri. Dar liniștea îi este tulburată brusc când un gentleman extrem de atrăgător, de care fusese îndrăgostită în tinerețe, reapare în viața ei, încercând să o farmece din nou și să găsească încă o dată drumul spre inima ei.

Charles Sawyer, vicontele de Dirkson, nu se așteaptă să o revadă pe Matilda Westcott la 36 de ani după finalul nefericit al poveștii lor de dragoste. Mai mult decât atât, nu se așteaptă nici să aibă aceleași sentimente de altădată la vederea ei. Iar când o întâlnește pe Matilda la o cină găzduită de contele de Riverdale, este la fel de fascinat de ea precum a fost în prima zi în care s-au întâlnit – și se întreabă dacă, după toți acești ani, mai pot avea șansa de a fi fericiți împreună. Dar pentru asta Charles trebuie să dărâme zidurile ce au ferecat inima Matildei în cele peste trei decenii în care nu s-au mai văzut… altfel riscă să o piardă din nou, de data asta pentru totdeauna.

MARY BALOGH a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Lira

eBook disponibil

Someone to Remember
Mary Balogh
Copyright © 2019 Mary Balogh
Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc. și P. & R. Permissions & Rights Ltd.
Traducere din limba engleză.
Ediție publicată pentru prima oară în Statele Unite Ale Americii de Berkley, un imprint al Penguin Random House LLC, New York.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Totul pentru o amintire
Mary Balogh

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY
Totul pentru o amintire / Mary Balogh
trad. din lb. engleză: Iulia Bodnari – București: Litera, 2022

MARY BALOGH
Totul pentru o amintire

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

LITERA
București

dragă cititorule,

Bine ai venit în epoca regenței, în lumea familiei Westcott!

Poate că povestea aceasta este prima ta incursiune din serie sau poate că ești un vechi prieten care a citit toate cele șase cărți dinainte ori doar pe unele dintre ele; oricum ar fi, sunt încântată că ai hotărât să citești nuvela aceasta. Nu făcea parte din planul original al seriei, dar mi-a acaparat cumva imaginația și a insistat să fie scrisă! Și mă bucur foarte mult să readuc la viață întreaga familie, istorisind în fiecare carte povestea de iubire a unuia dintre membrii săi.

Seria Westcott a luat ființă în mintea mea odată cu scenariul unei crize. Cum ar fi dacă un respectabil conducător de familie – nici mai mult, nici mai puțin decât un conte – ar încheia o căsătorie bigamă în tinerețe, învins de tentația de a avea o soție bogată, care i-ar rezolva situația financiară problematică? Și dacă, în mintea lui, ar justifica asta prin faptul că femeia cu care se căsătorise în taină, cu câțiva ani înainte, murea oricum de ftizie?

Ar ști cineva? Exista o fiică din prima căsătorie, dar încă era copil pe vremea aceea. El a decis că,

dacă ea rămânea într-un orfelinat, nimeni nu putea afla vreodată cine era cu adevărat.

Și dacă ar scăpa de bigamie la propria moarte, douăzeci de ani mai târziu, când contesa văduvă își trimite avocatul să găsească fata orfană – probabil rodul unei aventuri interzise – despre care știa în secret că era întreținută de soțul ei?

Și dacă fiul contesei, noul conte, și-ar pierde titlul și averea după ce ar descoperi, șocat, că nu este copil legitim?

Surorile lui și-ar pierde și ele titlurile și statutul social.

O mare familie, cuprinsă de frământări, ar învăța cumva să se descurce cu noua realitate. Un văr care nu se așteptase să primească titlul și nu îl dorise niciodată ar fi obligat să-l accepte.

Și ar mai fi complicația creată de singura fiică legitimă a defunctului conte, care ar descoperi cine este odată cu restul familiei.

Oare familia și-ar deschide – sau și-ar închide – brațele ca s-o primească? Oare ea și-ar dori să facă parte din familie?

Totul pentru dragoste, prima carte din seria Westcott, descrie tocmai o asemenea catastrofă. Mai precis, este povestea de iubire a Annei Snow, în realitate Lady Anastasia Westcott, primul copil al contelui, și a lui Avery Archer, duce de Netherby, tutorele lui Harry Westcott, tânărul conte de Riverdale

care tocmai a rămas fără titlu. Ce se va întâmpla dacă orfana care tocmai a aflat cine este cu adevărat se îndrăgostește de bărbatul care trebuie să-l protejeze pe moștenitorul deposedat pentru că este o datorie de onoare? Și dacă și el se îndrăgostește de ea?

Plănuiam să scriu opt cărți în serie – pentru Anna; pentru Harry și surorile lui, Camille și Abigail, și mama lor Viola, contesa de Riverdale, căsătorită cu un bigam; pentru Alexander, noul conte de Riverdale, și sora lui, Elizabeth; și pentru Jessica Archer, verișoara și cea mai bună prietenă a lui Abigail. Majoritatea sunt tineri. Cea mai vârstnică e Viola, care are 42 de ani când începe povestea ei în *Totul pentru o aventură.*

Totul pentru o amintire, această nuvelă adăugată și neprogramată inițial, se deosebește de celelalte prin faptul că eroina, Lady Matilda Westcott, are peste 50 de ani, fiind mult mai în vârstă decât oricare dintre eroinele create de mine. Însă povestea ei implora să fie spusă și știu că sunt cititori care vor povești romantice despre eroi și eroine mai în vârstă. Trebuie să admit că mi-a plăcut nespus să scriu povestea aceasta. Sper că vă va plăcea și vouă.

Povestea aceasta e specială pentru mine datorită modului în care mi-a provocat imaginația. Totul a început cu Matilda, fata bătrână a fostului conte

de Riverdale, care apare în fiecare dintre romanele Westcott. E singura care rămâne acasă ca să-și îngrijească mama, în timp ce fratele mai mic și cele două surori se căsătoresc. În toate cărțile precedente, se întrupează ca un personaj mult prea agitat, care o irită mereu pe contesa văduvă insistând să îi acopere umerii cu șalul și protejând-o în toate felurile de curent și de lucruri neprietenoase. Îi dă repede săruri la cel mai neînsemnat semn de supărare. Neinvitată și adesea nedorită, pare să fie întotdeauna responsabilă de întrunirile ce înfruntă crizele care apar din când în când în familie. În timp ce ea și surorile ei plănuiesc o nuntă măreață în societate pentru Anna și Avery în *Totul pentru dragoste*, de exemplu, Avery o duce pe Anna într-o bisericuță obscură și se căsătorește cu ea în secret într-o după-amiază. În momentul acesta, pe la începutul seriei, Matilda nu pare în nici un caz o potențială eroină.

Însă totul începe să se schimbe în *Totul pentru încredere*, cartea a cincea, povestea lui Elizabeth. Schimbarea devine irevocabilă în *Totul pentru onoare*, cartea a șasea, povestea lui Abigail. Matilda începe să devină o persoană reală pentru mine și este brusc îndrăgită.

Nu mai e doar o fată bătrână, fiica, sora sau mătușa unor personaje mai importante. Nu mai e doar o femeie băgăreață, a cărei lume se învârte

în jurul mamei și a restului familiei Westcott. Este o persoană.

Am început să văd că își iubește familia cu adevărat și le dorește tuturor doar binele. De fapt, este un suflet romantic, iar asta se vede din felul în care reacționează când unii dintre membrii familiei își aleg parteneri pe care restul îi consideră departe de a fi ideali. E fericită pentru Elizabeth și îi ia apărarea când aceasta face anunțul șocant că se va căsători cu un bărbat cu nouă ani mai tânăr decât ea. E fericită pentru Abigail după ce aceasta se căsătorește cu un bărbat care și-a început viața ca fiu ilegitim al unei spălătorese de la țară.

În momentul acesta am înțeles că începusem să am sentimente foarte tandre față de Matilda și că îmi doream să aibă și ea o șansă la romantism și fericire. Îmi mai doream să o cunosc pe deplin (dacă tot a venit vorba despre asta, pot să vă spun că așa se nasc și cresc toate personajele mele principale – prin poveștile pe care le scriu pentru ele). Care e povestea din spatele faptului că a rămas fată bătrână și de ce se agită atât? A fost întotdeauna așa? Nu a interesat-o niciodată căsătoria? Care a fost adevărul ei? Pentru că exista doar în imaginația mea, numai eu puteam răspunde la aceste întrebări, scriindu-i povestea.

După ce am terminat *Totul pentru onoare* la sfârșitul verii trecute, am hotărât că voi face ceva ce nu mai făcusem niciodată din 1980, de când

am început să scriu, adică să îmi iau liber toată iarna înainte de a începe povestea Jessicăi în primăvară. Cu toate acestea, organizasem deja patru zile de relaxare pentru un grup de prieteni scriitori în noiembrie. Iubesc aceste întruniri departe de lume pentru timpul dedicat scrierii și pentru camaraderie și mi-ar fi părut foarte rău dacă nu aș fi mers. Dar, dacă mergeam, nu-mi mai puteam petrece zilele stând cu brațele încrucișate în timp ce toți prietenii mei răpăiau fericiți pe tastatură. Însă ce puteam scrie?

Întrebarea și-a găsit în curând răspuns, bineînțeles. Aveam să scriu o nuvelă – o povestire lungă, un roman scurt – pentru Matilda. La început, m-am gândit să o public doar ca e-book. Am început-o cu entuziasm și am terminat a treia parte din poveste înainte de sfârșitul celor patru zile de refacere. Totul a venit destul de ușor, în ciuda Crăciunului care se apropia. Eroul se conturase deja cu amabilitate în *Totul pentru onoare*. Prin urmare, trebuia doar să aduc împreună aceste două suflete singuratice într-o poveste de dragoste caldă și romantică. Poate că apropierea Crăciunului chiar m-a ajutat, deși acțiunea nu are loc în timpul sărbătorilor de iarnă.

Imediat ce am terminat-o, i-am trimis-o lui Claire Zion, editoarea mea. Claire a citit nuvela și i-a plăcut atât de mult, încât a simțit că trebuia oferită tuturor admiratorilor familiei Westcott, nu doar

cititorilor de cărți electronice. Iată de ce ții acum în mână ediția tipărită (sau poate că citiți ediția electronică, pentru că am scos-o și pe aceea).

După cum ați observat, cartea aceasta e mai ieftină decât romanele mele. Asta se întâmplă doar din cauză că e mai scurtă și nu fiindcă pentru mine nu ar fi la fel de importantă ca romanele. Matilda e acum membru cu drepturi depline al iubitei mele familii! Am ajuns să țin foarte mult la ea și mă bucur că un număr cât se poate de mare de cititori îi pot găsi povestea, oricare ar fi forma preferată de ei.

Fie că ești un admirator nou, fie că iubești de mult familia Westcott, îți ofer descrierile de mai jos pentru a te ajuta să navighezi prin această serie:

Totul pentru dragoste, prima carte, ne spune că imediat după moartea contelui de Riverdale, capul familiei Westcott, se descoperă că mariajul lui care a durat mai bine de douăzeci de ani a fost bigam și prin urmare fiul și cele două fiice care au rezultat din acest mariaj sunt nelegitimi. Fiica legitimă și secretă din prima căsătorie, care a crescut într-un orfelinat și nu și-a cunoscut adevărata identitate, moștenește acum totul, cu excepția titlului în sine și a proprietăților legate de acest titlu. Copila, Anna Snow, ajunsă acum adult, este eroina acestei cărți, care ne arată cum înfruntă realitățile noi și zguduitoare ale vieții, iar una dintre aceste realități – nu cea mai lipsită de importanță – e gestul neașteptat de a-i face curte extrem de aristocraticul

duce de Netherby, a cărui mamă vitregă e o Westcott prin naștere.

Totul pentru fericire, a doua carte, e povestea lui Camille, una dintre fiicele dezmoștenite ale defunctului duce. Odată cu titlul și statutul social, Camille își pierde logodnicul aristocrat, care pune capăt logodnei imediat ce află știrea. Camille cea mândră, puritană și cam lipsită de simțul umorului trebuie să-și refacă viața cumva și ia decizia total neașteptată de a solicita postul de profesoară la orfelinatul din Bath, eliberat de curând de Anna, sora ei vitregă, față de care la început are resentimente. Acolo, Camille îl întâlnește pe Joel Cunningham, prietenul apropiat al Annei și fostul ei pretendent.

Totul pentru căsătorie, cartea a treia, e povestea lui Alexander Westcott, care se trezește fără să vrea conte de Riverdale, după ce Harry, vărul său de gradul doi, pierde titlul, descoperind că e nelegitim. Odată cu titlul, Alexander moștenește conacul și domeniul aferent titlului, ambele neglijate și dărăpănate și pentru care e nevoie de o sumă uriașă de bani pe care nu îi are. Furios, dar cunoscându-și datoria, Alexander începe să caute o soție bogată. În același timp, Wren Heyward, o vecină retrasă, care poartă întotdeauna un văl din cauza unui semn din naștere ce îi desfigurează o parte a feței, decide să folosească averea uriașă pe care a moștenit-o de curând de la un unchi pentru a-și cumpăra un soț și pentru a avea un sentiment al apartenenței.

Totul pentru aventură, cartea a patra, este povestea Violei, fosta contesă de Riverdale, de 42 de ani, care reacționează la vestea că mariajul i-a fost bigam și copiii nelegitimi mai întâi fugind ca să locuiască cu fratele ei și apoi alegând un trai liniștit la țară alături de fiica ei cea mică. Timp de câțiva ani, își suprimă furia și suferința. Însă autocontrolul cedează în cele din urmă, aparent fără nici un motiv, la botezul nepotului ei din Bath, și se întoarce singură acasă. În drum spre casă întâlnește un bărbat care a încercat cu ani în urmă să o convingă să aibă o aventură cu el. Atunci l-a refuzat, dar acum, când el sugerează să fugă împreună pentru o scurtă aventură romantică și fără nici o obligație, ea se întreabă de ce n-ar face-o. Și o face - fuge cu Marcel Lamarr. Se dovedește însă că decizia aceasta impulsivă implică multe obligații - atât pentru Viola, cât și pentru Marcel. Pentru că fiecare din ei are o familie care se îngrijorează.

Totul pentru încredere, cartea a cincea, este povestea lui Elizabeth, Lady Overfield, sora văduvă a noului conte, Alexander, care își părăsește soțul abuziv cu un an înainte de moartea lui. Acum hotărăște că vrea să se recăsătorească, dar de data asta nu din dragoste. Vrea o căsătorie bazată pe respect reciproc și mulțumire. Totuși, la reuniunea de Crăciun a familiei la reședința de țară, petrece timpul cu Colin, Lord Hodges, a cărui soră e căsătorită cu fratele ei. Între ei există o atracție neașteptată, dar orice gând

romantic iese din discuție pentru că el e cu nouă ani mai tânăr decât Elizabeth și își caută o mireasă printre tinerele debutante ale sezonului. Mi-a plăcut foarte mult provocarea de a înfrunta relația dintre o femeie mai în vârstă și un bărbat mai tânăr. Mi-a plăcut să o creez și pe mama lui Colin, ticăloasa extrem de narcisistă, care apare pentru prima dată în *Totul pentru căsătorie.*

Totul pentru onoare e povestea lui Abigail, care se luptă și acum cu viața care i s-a schimbat complet după ce a descoperit că e nelegitimă. Încă nu știe cine este și ce vrea de la viață. Apoi îl întâlnește pe locotenent-colonelul Gil Bennington, un prieten și coleg al fratelui ei. Gil e militar de carieră și pare gentleman, dar în realitate e fiul nelegitim al unei spălătorese de la țară și a crescut ca un șobolan în mocirlă, ca să folosim propriile lui cuvinte. Acum a strâns o oarecare avere și are o casă la țară, dar dorește cu disperare să-și redobândească fata de la bunicii din partea mamei, care au luat-o când a murit soția lui, iar el lupta în bătălia de la Waterloo. Avocatul său îl avertizează că cea mai bună cale de a câștiga procesul iminent este de a se recăsători ca să-i poată oferi fetiței o mamă pe lângă propria persoană.

Sper că vă va plăcea această nouă poveste, *Totul pentru o amintire.* Sper că veți fi de acord cu mine că Matilda e o persoană prețioasă și merită să trăiască fericită până la adânci bătrânețe, chiar dacă

asta vine târziu în viața ei. Și sper că veți fi de acord că Charles e perfect pentru ea și o apreciază așa cum merită. Și așteptați-vă să-i întâlniți din nou în cărțile viitoare – la fel pe copiii lui Charles, inclusiv pe primul său fiu, Gil Bennington, și, bineînțeles, pe familia Matildei, Westcott.

La anul vă rog să căutați următoarea carte din serie, cea de-a șaptea, a cărei protagonistă este Lady Jessica Archer.

Toate cele bune tuturor,

MARY BALOGH

capitolul 1

Ziua începuse să meargă tot mai prost pentru Lady Matilda Westcott. Nu crezuse că era posibil, dar se înșelase.

Stătea în spatele tăvii de ceai din salonul de zi, turnând în ceașca mamei ei și a vizitatorilor lor, a căror sosire neașteptată o bucurase la început. Alexander, conte de Riverdale, și capul familiei Westcott, și Wren, soția lui, erau întotdeauna bine-veniți. Erau o pereche tânără, amabilă și atrăgătoare, iar Matilda ținea extrem de mult la ei. Timp de câteva minute, conversația își urmase cursul previzibil – întrebări despre sănătatea Matildei și a mamei ei, vești despre copiii lor și despre copiii lui Elizabeth, sora lui Alexander, și ai lui Colin, Lord Hodges, soțul ei, pentru că toți fuseseră la picnic în Richmond Park cu o zi în urmă. Însă apoi subiectul se schimbă.

– Am hotărât împreună cu Wren că ar trebui într-adevăr să îl invităm pe vicontele de Dirkson la cină, spuse Alexander.

– Ar *trebui?* întrebă aspru mama Matildei, contesa văduvă de Riverdale.

În timpul acesta, Matilda rămase nemișcată, cu ceainicul aplecat peste cea de-a treia ceașcă.

– Ca un fel mulțumire, verișoară Eugenia, explică Wren. Nu înseamnă că vreunul dintre noi ar trebui de fapt să-i *mulțumească*. La urma urmei, Gil este fiul lui. Dar vicontele de Dirkson nu a avut nici o legătură cu Gil până acum și ar fi putut foarte ușor să ignore audierea pentru acordarea custodiei de acum două săptămâni. Bineînțeles că absența lui nu ar fi schimbat în nici un fel decizia judecătorului. Pe de altă parte, poate că *prezența* lui a însemnat totuși ceva. Și vrem să știe că îl apreciem pentru ce a făcut. De dragul lui Abigail. Și de dragul lui Gil și al lui Katy. L-am invitat să vină mâine și a acceptat.

– Dar am vrea să fie o cină de *familie*, sublinie Alexander. Nu sunt în oraș toți membrii familiei Westcott, bineînțeles, dar sperăm că aceia care sunt să ni se alăture, zise și le oferi zâmbetul lui extrem de fermecător mai întâi mamei Matildei și apoi Matildei înseși.

Matilda nu observă aproape nimic și turnă cea de-a treia ceașcă de ceai cu o mână căreia nu-i permise să tremure.

Era invitată și ea.

Ar fi trebuit să fie încântată. Pe vremea când trăia defunctul conte – Humphrey, fratele ei –, familia Westcott nu era atât de apropiată ca acum, nici pe departe. El nu pusese mare preț pe nici unul dintre ei, nici măcar pe soția, fiul și fiicele lui. Și făcuse lucruri teribile cât trăise, iar cel mai rău fusese

acela că se căsătorise de două ori. Asta nu era o crimă în sine, dar în cazul lui era. Din prima lui căsătorie secretă cu Alice Snow rezultase o fiică la fel de secretă, Anna. Din a doua căsătorie, cea cu Viola, contesa lui timp de douăzeci și trei de ani, rezultaseră trei copii - Camille, Harry și Abigail. Aspectul penal al celei de-a doua căsătorii era că fusese încheiată cu o lună sau două înainte ca Alice să moară de ftizie. Drept urmare, Viola și copiii ei ajunseseră pe drumuri, în timp ce Anna, care crescuse într-un orfelinat fără să știe cine era, moștenise o avere uriașă, iar toată familia fusese foarte tulburată pentru că natura bigamă a celui de-al doilea mariaj al lui Humphrey fusese dezvăluită abia după moartea lui.

Matilda era tentată să-și dorească uneori ca *el* să *nu* se odihnească în pace și chiar s-o spună cu glas tare. Un sentiment nedemn de o soră, fără îndoială, și foarte nedemn de o lady. Totuși, adesea ceda tentației și o gândea - așa cum făcea chiar acum.

Ar fi *trebuit* să fie încântată de invitație, pentru că Alexander era un conte foarte diferit de Humphrey și muncise din greu ca să unească familia. Dar cina era în onoarea cuiva din afara familiei. Vicontele de Dirkson. *Charles.* Iar Matilda s-ar fi bucurat dacă nu l-ar mai fi văzut niciodată în tot restul vieții ei.

Totul începuse cu câteva săptămâni în urmă, când Abigail Westcott, fiica cea mai mică a lui Humphrey, sosise pe neașteptate la Londra cu un soț la fel de neașteptat, cu care se căsătorise cu o zi înainte. Locotenent-colonelul Gil Bennington păruse un tânăr gentleman respectabil - era prietenul din armată al lui Harry, fratele lui Abigail. Însă apoi el se destăinuise familiei lui Abigail, spunând că în realitate crescuse ca un șobolan în mocirlă - exact acestea fuseseră vorbele lui -, cu o mamă necăsătorită, care își câștiga cu greu traiul ca spălătoreasă într-un sat. Familia fusese șocată de-a binelea. La urma urmei, chiar *era* ceva șocant. Oricum, Matildei îi plăcuse tânărul. Era înalt, brunet și chipeș chiar dacă fața îi *era* distrusă de cicatricea lăsată de o rană căpătată într-o bătălie din trecut și chiar dacă tindea să privească lumea cu o expresie mohorâtă. Căsătoria aceea bruscă i se păruse minunat de romantică. Fusese șocată doar când locotenent-colonelul Bennington fusese presat și recunoscuse că tatăl lui, cu care nu avusese nici o legătură toată viața, era vicontele de Dirkson.

Cu multă în urmă, ani ce păreau o eternitate, când îl cunoscuse Matilda, el se numea Charles Sawyer. De atunci trecuse o viață. Primise titlul mai târziu, la moartea tatălui său.

Însă ea avusese o înțelegere cu el după descoperirea făcută de Gil – o înțelegere secretă, oribil de scandaloasă, care ar fi șocat familia până în străfunduri dacă ar fi aflat. Când își amintea de asta, o cuprindea o răceală de moarte și îi venea să leșine chiar acolo – dacă ar fi fost genul de femeie care leșina, ceea ce nu era. Ei bine, nu era un secret pentru nici unul dintre ei. Tânărul Bertrand Lamarr știa. Acesta era fratele vitreg al lui Abigail, nu un Westcott prin naștere, dar fusese acceptat de toți ca membru onorific al familiei.

Secretul era că ea, o lady necăsătorită, îl vizitase pe vicontele de Dirkson, un gentleman văduv, în casa lui din Londra, însoțită doar de tânărul Bertrand pentru o aparentă respectabilitate, deși adevărul era că respectabilitatea nu prea exista. Își făcuse inima vitează până la culme, ca să citeze un personaj din opera lui Shakespeare – oare *Lady Macbeth*? –, deși se putea să nu fi fost un citat corect. În orice caz, se dusese să-l convingă pe Charles să facă în sfârșit ceva pentru fiul său ilegitim, care era pe cale să se prezinte în fața unui judecător pentru a cere să-i fie înapoiată fata care fusese luată de bunicii din partea mamei în timp ce Gil lupta în bătălia de la Waterloo și nu fusese niciodată dată înapoi. Era prima dată după treizeci și șase de ani când dăduse ochii cu Charles și schimbase o vorbă cu el. După ce spusese ce avea de spus,

plecase cu Bertrand și se consolase – sau măcar *încercase* să se consoleze – cu gândul că *acesta* era sfârșitul. Se terminase. Punct.

Iar acum Alexander și Wren îl invitaseră la o cină de familie.

Iar ea făcea parte din familie.

Întâmplarea făcea ca Charles Sawyer să fie singurul bărbat pe care Matilda îl iubise vreodată. În urmă cu treizeci și șase de ani. Cu mai bine de o jumătate de viață biblică în urmă. Pentru că acum ea avea 56 de ani.

Văzu că toate ceștile erau pline și trebuiau împărțite înainte să se răcească ceaiul. Mama ei spunea ceva.

– Deci vicontele de Dirkson trebuie premiat pentru că a avut un fiu în afara căsătoriei și nu a făcut nimic pentru el vreme de mai bine de treizeci de ani până acum câteva săptămâni, când a vorbit pentru el în fața unui judecător? întrebă ea în timp ce Matilda așeza o ceașcă de ceai pe măsuța de alături și se asigura că era destul de aproape ca s-o poată lua, dar nu atât de aproape, încât să fie răsturnată de un cot nepăsător.

Wren se ridică și luă de pe tavă ceașca ei și pe cea a lui Alexander, mulțumindu-i cu un zâmbet Matildei.

– Dacă îți amintești, verișoară Eugenia, tot el a cumpărat primul brevet al fiului său cu câțiva ani în urmă, zise ea.

Văduva scoase un sunet ironic și îndepărtă mâna fiicei ei când Matilda încercă să-i aranjeze șalul care îi alunecase de pe un umăr.

– Nu te agita, Matilda!

– Iar acum fiul acela e căsătorit cu Abigail și prin urmare e membru al familiei noastre, adăugă Alexander, luându-și ceașca și farfurioara din mâna lui Wren. Dar, lăsând la o parte cumpărarea brevetului, ce a făcut Dirkson acum două săptămâni a fost important. Fără recomandarea lui la audierea de la tribunal, Gil ar fi putut foarte bine să nu redobândească custodia fiicei lui, iar atât el, cât și Abigail ar fi fost înnebuniți. Sigur că Dirkson a participat la audiere pentru binele lui, fiindcă Gil *este* fiul său. Totuși, eu și Wren ne simțim obligați să îi mulțumim în numele familiei lui Abigail. Vă rog să spuneți că o să veniți!

– E o minune că vicontele de Dirkson a auzit totuși despre audierea pentru acordarea custodiei, remarcă Wren.

Dar nu fusese nici o minune, se gândi Matilda în timp ce-și lua ceașca și sorbea din ceai. Pentru că ea îi spusese, iar ea nu avea nimic miraculos.

– Ești foarte tăcută în după-amiaza asta, Matilda, îi spuse Alexander, zâmbindu-i amabil. Ce crezi

dumneata? Vei veni la cina noastră? O vei convinge pe verișoara Eugenia să vină?

Opinia ei era rareori solicitată. Era doar o anexă a mamei ei, agitându-se în jurul acesteia, asigurându-se că nu stătea în curent, nu depunea prea mult efort și nu se emoționa prea mult, deși mama ei nu privea cu ochi buni aceste atenții. Uneori, mai ales în ultimul timp, Matilda se întreba dacă mama ei avea vreodată nevoie de ea sau dacă o iubea cât de puțin. Era un gând care o deprima teribil pentru că, dacă dragostea și grija pe care i le oferea mamei ei erau inutile, care fusese scopul vieții ei? Și de ce se gândea mereu la acest scop la timpul trecut?

– Cred că e o idee admirabilă, zise ea. Ești un conte de Riverdale demn de laudă, Alexander. Ai luat în serios responsabilitatea de cap al familiei. Invitarea vicontelui Dirkson la cină cu toți membrii familiei care sunt acum în Londra e o bună modalitate de a arăta că apreciem că a vorbit în favoarea lui Gil. Îi va arăta că îl considerăm pe Gil unul dintre noi, că prețuim fericirea lui și a lui Abigail. Și fericirea lui Katy.

Katy era fiica lui Gil și nepoata lui Charles. Această conștientizare înțepa dureros inima Matildei ori de câte ori se gândea la ea. El avea și alți nepoți. Ambele fiice ale lui erau căsătorite și amândouă erau mame. Fiul său, cel mai tânăr dintre copii, încă era necăsătorit. Soția lui

care avea în jur de 25 de ani, murise în urmă cu cinci ani.

Alexander păru mulțumit de lauda ei.

- Atunci vei veni, zise el. Mulțumesc.

Da, avea să meargă, deși era suficient să se gândească la asta ca să simtă gust de fiere. El încă era atât de chipeș! Adică Charles. Pe când ea... Ei bine, ea era o fată bătrână, poate chiar *bătrână* de-a binelea și... Prea bine.

- Veți invita și familia vicontelui Dirkson? întrebă mama ei. Pe fiul și fiicele lui?

- Nu cred că ei știu despre existența lui Gil, răspunse Alexander, încruntându-se. Și mă îndoiesc că el ar vrea ca ei să știe.

- Poate că, adăugă Wren, ar trebui să-l informăm pe vicontele de Dirkson că e bine-venit să-și aducă și copiii dacă dorește, Alexander. Lasă-l pe el să decidă!

- O să fac asta, iubirea mea, răspunse el, făcându-i un semn Matildei, care se oferise să-i toarne a doua ceașcă de ceai. Da, mulțumesc. *Dumneata* vei veni, verișoară Eugenia?

- Voi veni. Știi, Dirkson a fost tovarășul de nebunii al lui Humphrey în tinerețe, deși pe atunci nu avea titlu. Reputația lui a devenit tot mai rea odată cu trecerea timpului. Nu era privit cu ochi buni de cei care țineau la etichetă și poate că nici acum nu e.

– Cred că nu trebuie să-l judecăm din cauza trecutului său, observă Alexander cu ochii scânteietori. Dacă nu ar fi zămislit un copil nelegitim pe când era probabil foarte tânăr, acum nu am plănui cina aceasta, nu?

– Și Abigail nu și-ar fi găsit dragostea vieții, zise Matilda.

– Oh, cred că ai dreptate în privința asta, verișoară Matilda! replică Wren radioasă, privind-o cu afecțiune. Cred că ea și Gil sunt perfecți unul pentru altul și părinții perfecți pentru Katy. Nu, nu mai vreau ceai, mulțumesc. Trebuie să plecăm în curând. V-am răpit destul timp.

– Dar nu v-am spus veștile noastre bune, interveni văduva.

– Oh, exclamă Wren! Cu siguranță trebuie să le auzim.

Matilda își aminti brusc de ce se supărase atât de tare chiar înainte să vină Alexander și Wren cu invitația.

– Edith vine să locuiască cu noi, anunță mama ei.

– Te referi la sora dumitale, verișoară Eugenia? întrebă Alexander.

– La Edith Monteith, da. Am încercat s-o conving să vină de acum doi ani, de când a murit Douglas. Nu are nici copii, nici altă obligație care s-o țină în căsoiul acela prin care bate vântul nestingherit și care e atât de aproape de granița cu Scoția,

încât nici nu se poate spune că e în Anglia. I-ar fi mult mai bine să vină la mine. A fost întotdeauna sora mea favorită, deși este cu aproape zece ani mai tânără.

– Și vine să locuiască permanent la dumneata? întrebă Wren. Asta pare într-adevăr o veste bună, zise ea, dar îi aruncă Matildei o privire încruntată și îngrijorată.

Probabil mama ei văzuse privirea aceea.

– Va fi minunat pentru Matilda, zise ea. Nu va mai fi legată de mofturile unei bătrâne. Va avea pe cineva mai apropiat de vârsta ei care să-i țină companie. Adelaide Boniface va veni cu Edith. E o verișoară îndepărtată a lui Douglas. Și e atât de inteligentă, biata de ea! A fost ani întregi doamna de companie a lui Edith.

Mătușa Edith era deprimată, din ce își amintea Matilda, iar Adelaide Boniface se asigurase că rămăsese așa. Dacă strălucea soarele, sigur era vestitorul norilor și al ploii care se apropia. Dacă rămânea jumătate de prăjitură pe tava de ceai, atunci faptul că cealaltă jumătate se consumase era motiv de lamentare pentru că a doua zi nu avea să mai fie nimic. Și obișnuia să vorbească pe nas, iar nasul cu pricina era mereu tamponat și împins dintr-o parte în cealaltă cu o batistă făcută ghem, iar după fiecare astfel de gest își trăgea cu zgomot nasul. Matilda considera că perspectiva companiei permanente a Adelaidei și pe deasupra a mătușii

Edith era complet intolerabilă. Nu știa cum avea să îndure o asemenea invadare a căminului și a vieții ei.

– Atunci sunt foarte fericit pentru amândouă, declară Alexander, lăsând deoparte ceașca și ridicându-se. Vin în curând?

– La sfârșitul sezonului, de îndată ce ne mutăm în casa de la țară, îl înștiință văduva. Noi sigur suntem fericite, nu-i așa, Matilda?

– E cu siguranță ceva nou, răspunse Matilda, zâmbind hotărâtă, în timp ce Wren o îmbrățișa și Alexander o săruta pe obraz și se apleca peste scaunul mamei ei, după ce o asigurase că nu trebuia să se ridice.

– Atunci vă vom vedea pe amândouă mâine-seară.

Oh, se gândi Matilda după plecarea lor, cum avea să *îndure* totul? Să fie din nou față în față cu Charles a doua zi și să petreacă o seară întreagă în compania lui. Să se întoarcă la țară peste o lună, într-un cămin care nu mai era căminul ei. Oare viața ar fi putut deveni mai mohorâtă?

Dar cum putea să mai conteze o seară petrecută în compania lui Charles după treizeci și șase de ani? Nimeni nu-și putea păstra inima rănită și speranțele spulberate atât timp. Ori, dacă o făcea, era într-adevăr o ființă patetică.

Oh, dar ea îl iubise...

Prostii!

*

– Are 34 de ani, îi spuse Charles Sawyer, viconte de Dirkson, lui Adrian, cel mai tânăr dintre copiii lui, care avea 22 de ani. S-a întâmplat cu mult înainte de a mă căsători cu mama voastră. De fapt, înainte de a o cunoaște.

– Cine era ea? întrebă Adrian după o pauză, cu fruntea încruntată și mâna încleștată pe cotorul unei cărți îmbrăcate în piele pe care o luase la întâmplare de pe unul dintre rafturile pe care se sprijinea. Sau poate că ar fi trebuit să întreb cine *este* ea?

– Era. A murit în urmă cu mulți ani. Era fiica unui fierar prosper. Am cunoscut-o în timp ce locuiam împreună cu un prieten într-o casă din vecinătate. A fost o legătură scurtă, dar a avut consecințe.

– Așa că în tot timpul în care ai fost căsătorit cu mama, spuse Adrian, te vedeai cu femeia aceea și cu *el*. Cealaltă familie a ta.

– Nimic de felul acesta, îl asigură Charles. Nu a vrut să mai aibă de-a face cu mine după ce a înțeles că nu mă voi căsători cu ea, chiar dacă familia ei a alungat-o fără să-i dea nici un sfanț. A refuzat orice sprijin pentru ea și pentru copil. L-a crescut din banii pe care i-a câștigat spălând rufele altora până când el a împlinit 14 ani și a plecat cu un sergent care făcea recrutări pentru armată. După moartea ei, i-am cumpărat un brevet. Dar el m-a împiedicat să mai fac ceva și a întrerupt orice legătură cu mine

mai târziu, după ce i-am cumpărat o promovare. Mama lui a crescut un fiu mândru.

– Dar a reușit să ajungă la rangul de locotenent-colonel după ce l-ai ajutat să intre în rândurile ofițerilor, remarcă Adrian, deschizând rapid cartea și închizând-o cu o pocnitură fără a se uita măcar la ea. Și acum s-a căsătorit cu cineva din familia Westcott. Și Bertrand Lamarr, prietenul meu de la Oxford, care a venit în vizită acum câteva săptămâni, are o legătură cu ei. Tatăl lui s-a căsătorit cu una dintre ele acum câțiva ani. Și doamna care a venit aici cu el era o Westcott. Ai luat-o să vadă grădina în timp ce noi doi reînnodam legătura. Prin ea ai descoperit că... *fiul* tău s-a căsătorit cu o Westcott și e implicat într-un proces pentru a recâștiga custodia fiicei sale? A *nepoatei* tale?

Râse cam tremurat și puse cartea pe raft în loc s-o așeze la locul ei.

– Da, răspunse Charles. Am fost la audiere și i-am spus câteva vorbe judecătorului. Riverdale, capul familiei Westcott, pare că creadă că tot ce am spus a făcut diferența și l-a ajutat pe... Gil să câștige cazul.

– Gil, repetă încet fiul său.

– Gilbert. Ea i-a dat numele. Mama lui.

Se întrebase dacă să îi spună fiului său după ce venise a doua misivă de la Riverdale, după invitația inițială. Vicontele de Dirkson era bine-venit să-și

aducă la cină copiii și ginerii, dacă așa voia, spunea misiva. Desigur, Charles nu voia așa ceva. Nici el nu voia să meargă. Doamne ferește! Nu înțelegea de ce familia Westcott se simțea oarecum datoare față de el. La urma urmei, Gil era *fiul lui*. Katy era nepoata *lui*, așa cum tocmai amintise Adrian. Nu se dusese la audierea pentru custodie de dragul familiei Westcott. O făcuse pentru fiul lui, pe care nu-l văzuse niciodată înainte de ziua aceea, dar pe care îl iubise timp de treizeci și patru de ani. Da. Acesta era adevărul.

Ah, dar într-o oarecare măsură o făcuse pentru un membru al familiei Westcott, nu?

Pentru Matilda?

Rareori fusese mai surprins – nu, mai *șocat* – decât fusese cu câteva săptămâni în urmă, când majordomul venise în garderoba lui ca să-l informeze că Lady Matilda Westcott era jos, în salonul pentru musafiri, cu tânărul Lamarr, viconte de Watley, care pretindea că era un prieten de la universitate al fiului lordului.

Matilda. În propria lui casă. Dorind să vorbească cu el. După... Cât trecuse? Treizeci de ani? Treizeci și cinci? Probabil treizeci și cinci, poate chiar mai mult. Gil avea 34 de ani, și toată drama cu Matilda avusese loc înainte de conceperea lui. De fapt, cele două evenimente fuseseră legate. Charles era aproape sigur că nu ar fi intrat în aventura aceea nechibzuită cu mama lui Gil dacă nu ar fi fost înnebunit

de durere pentru că Matilda îl respinsese, refuzând categoric să se opună părinților ei, care nu priveau cu ochi buni intențiile lui. În câteva luni sau chiar săptămâni, se aruncase în brațele primei femei drăguțe care îi atrăsese atenția și răspunsese la flirtul ei. Și nu luase nici una dintre precauțiile obișnuite când se culcase cu ea. Și nici ea nu luase. Probabil nici nu știuse că așa ceva era posibil. Sau poate chiar crezuse că îi promisese că avea să se căsătorească cu ea, deși era foarte sigur că nu îi spusese așa ceva.

Trecuse de mulți ani peste refuzul Matildei, deși o mai zărise uneori când erau amândoi în Londra, fiind din ce în ce mai bătrână și mai scorțoasă, irosindu-se pentru o mamă care nu-și lăsase fiica să fie fericită și nu părea să aprecieze nici acum atențiile acesteia. Se simțea iritat ori de câte ori dădea cu ochii de Matilda Westcott, iritarea fiind singurul sentiment care îi rămăsese pentru ea.

Asta până acum câteva săptămâni, când pășise în salonul pentru musafiri din propria casă, iar ea îi spusese pe nume în loc să-i folosească titlul – o femeie de 56 de ani care în același timp era și nu era o străină. Se trezise amintindu-și de tânăra drăguță, plină de viață și afectuoasă și fusese și mai iritat decât de obicei din cauza ei și poate din cauza timpului în sine, care îi furase tinerețea și frumusețea. Și poate din cauza lui, pentru că nu își amintea doar fapte, ci și sentimente, dintre care cele mai notabile

erau profunzimea pasiunii lui tinerești pentru ea și contrastul dintre pasiune și durerea produsă de pierderea ei, dar nu pentru că nu îl iubea, ci pentru că părinții ei nu îl consideraseră demn de ea. Și furia. Pentru că îl refuzase și nu reușise s-o facă să se răzgândească. Și furia din prezent, pentru că ea venise pur și simplu acasă la el, fără să-i ceară permisiunea, doar cu scuza legăturii dintre tânărul Lamarr și Adrian.

Fusese furios pentru că încă își amintea sentimentele acelea. Care veneau din altă viață. Și de ce să și le amintească? Cunoscuse zeci de femei înaintea ei, după ea și chiar după căsătoria lui.

De ce să îl supere faptul că Matilda acum era bătrână? Nu, nu era bătrână. Nu era corect și nici amabil. În plus, ea avea exact aceeași vârstă ca el. Era de vârstă mijlocie - în a doua parte a vârstei mijlocii, mai exact. Nu se căsătorise niciodată. De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Nimeni nu întrunise așteptările scumpilor ei părinți? Însă cele două fiice mai mici ale acestora se căsătoriseră bine. Fusese oare Matilda prea valoroasă pentru ei și se serviseră de ea ca de un cal de bătaie al întregii familii? Le făcuse plăcere să îi răpească orice urmă de viață, tinerețe și pasiune până ce devenise ceea ce era astăzi?

Dar de ce să îl deranjeze ce se întâmplase cu Lady Matilda Westcott? Nici o inimă rănită nu putea rămâne foarte mult timp așa. Învățase repede asta.

O uitase chiar înainte de sfârșitul verii. Mama lui Gil avusese succesoare. Reputația lui de libertin fusese câștigată pe merit.

– Așa că el va face parte din viața ta de acum înainte? întrebă Adrian. Ca un membru aproape respectabil al familiei Westcott? De aceea s-a organizat cina?

– Cina, explică Charles, e modul lui Riverdale de a-mi mulțumi că am apărut la audierea pentru custodie și am jucat poate un mic rol ajutându-mi... fiul să își redobândească fiica de la bunicii ei. Dar nu ar trebui să-mi mulțumească. Nici el, nici altul din familia lor. De fapt, nu vreau să merg la cină, dar se pare că așa s-ar cădea.

– Și vrei să vin cu tine.

Charles ridică din umeri, luă pana de pe biroul din fața lui, îi verifică vârful, apoi se răzgândi și o puse înapoi.

– Mă gândeam că ar trebui să-ți spun înainte de a se duce vorba, cum se întâmplă de obicei, și de a afla adevărul de la altcineva. Existența fiului meu din afara căsătoriei nu schimbă cu nimic sentimentele mele față de tine și de surorile tale.

– Am un frate vitreg cu doisprezece ani mai mare decât mine, zise Adrian, de parcă abia acum ar fi înțeles ce îi spusese Charles cu câteva minute în urmă. Seamănă cu mine?

– Nu, răspunse Charles.

– Nu, râse Adrian. Cum ar putea? Eu semăn cu mama. Seamănă cu tine?

– Da. Dar are o cicatrice pe față.

Trasă o linie cu un deget peste un obraz și în jos pe bărbie.

– Eroul cruciat. Presupun că asta îl face irezistibil în ochii femeilor. Și e înalt și brunet ca tine, nu-i așa? Presupun că te vei apropia de el acum.

– Mă îndoiesc. Nu mă stimează prea mult și nu-l pot învinui.

– Dar tu îl stimezi? întrebă fiul său.

Charles ezită.

– Da, răspunse el, împingând scaunul cu dosul genunchilor și ridicându-se în picioare. Poți să vii cu mine la cină dacă vrei, Adrian. Aș fi mulțumit dacă ai veni. Și te voi înțelege dacă nu vei veni.

– Ai de gând să le spui și surorilor mele?

Nici una din ele nu era acum în Londra. Barbara, cea mai mare, era la țară cu soțul și copiii ca să sărbătorească a patruzecea aniversare a nunții socrilor ei. Jane descoperise că era însărcinată chiar înainte de începerea sezonului și hotărâse să rămână la țară până ce aveau să treacă grețurile care o chinuiseră și la primul copil.

– Da, răspunse Charles.

În persoană, când se va ivi ocazia. Și din același motiv care îl convinsese să îi spună lui Adrian. Adevărul trebuia să iasă la iveală acum, când

Gil reapăruse în viața lui, chiar dacă fiul său plănuia să locuiască tot timpul anului în Gloucestershire. Era mai bine ca vestea să vină de la tatăl lor.

Adrian încuviință și se îndepărtă de rafturile cu cărți.

– O să vin, anunță el. Ai spus că și Bertrand va fi acolo?

– Lamarr? întrebă Charles. Vicontele de Watley? Foarte probabil, de vreme ce tatăl lui e căsătorit cu fosta contesă de Riverdale.

– Atunci voi veni, repetă Adrian. Atât timp cât celălalt fiu al tău nu va fi acolo.

– Nu. Și-a dus deja soția și fiica acasă în Gloucestershire.

– Pe cheltuiala ta?

– Nu. Se pare că are propria avere. Și la fel soția lui.

– Trebuie să ies, spuse brusc fiul lui, îndreptându-se spre ușă. Trebuia să ajung undeva acum o jumătate de oră.

– Adrian!

Fiul lui se opri, cu mâna pe mânerul ușii, și se uită la el.

– Te-am adorat din momentul în care te-am văzut pentru prima dată, înfășat în brațele mamei tale, cu obrajii roșii și dolofani. Și de atunci sentimentele mele nu s-au schimbat.

Fiul lui încuviință din nou și plecă.

„Nu mă pricep să-mi exprim afecțiunea", se gândi Charles. Nu fusese un soț bun. El și soția lui nu se căsătoriseră din dragoste și duseseră vieți foarte separate. Fuseseră întotdeauna politicoși unul cu celălalt, dar între ei nu existase căldură adevărată sau afecțiune.

Cu copiii fusese altfel. Îi iubise întotdeauna total și necondiționat și încă îi iubea. Petrecuse timp cu ei când erau mici. Îi învățase să călărească și o luase de câteva ori pe Barbara cu el la vânătoare. Îi dusese pe Jane și pe Adrian la pescuit. Îi dusese pe toți să înoate și îi lăsase să se cațăre în copaci când soția lui nu era prin apropiere. Le citise înainte să poată citi singuri. Iar acum se gândea că poate le dăruise copiilor săi legitimi tot timpul și toată afecțiunea pe care nu le putuse dărui primului său născut pentru că mama lui Gil le refuzase.

Luă pana din nou, deși nu se mai așeză, și o întoarse în mână, trecând-o peste palmă.

Își iubea primul născut cu o nostalgie dureroasă și surdă. Însă își dorea să nu se fi întâmplat toate aceste lucruri care stârniseră emoții inutile - apariția neașteptată a lui Gil în Londra cu o soție, îngrozit că își putea pierde fiica pentru totdeauna dacă judecătorul se pronunța împotriva lui; el văzându-și fiul pentru prima dată peste sala înghesuită a tribunalului în care se ținuse audierea, cu familia Westcott pe rândurile de scaune dintre ei; întâlnirea la dejunul formal și stânjenitor din

dimineața următoare de la hotelul lui Gil, aranjată de soția lui Gil; sentimentul că aproape sigur nu aveau să se mai vadă niciodată.

Matilda.

Își dorea să nu fie furios pe ea și iritat pentru că ea îmbătrânise, dorindu-și să se repeadă la cineva sau la ceva dintr-un motiv pe care nici el nu-l știa.

Pasiunea era pentru bărbații tineri. Își ura emoțiile puternice care îl asaltaseră din toate părțile în ultimele câteva săptămâni. Viața lui, cel puțin în ultimii zece ani, fusese placidă, iar el acceptase vârsta mijlocie, pregătit să se bucure de nepoți și încântat de copiii săi, care își clădiseră niște vieți pline de sens. Relativa lui mulțumire vizavi de viața pe care o avea inclusese fericirea de a-și vedea primul născut, care supraviețuise brutalității inimaginabile din războaiele napoleoniene.

Nu voia emoții puternice care să erupă acum, la vârsta lui.

Nu voia să privească din nou în ochii răniți ai fiului său mai mic, care tocmai descoperise existența unui frate vitreg mai mare. Nu voia să le spună Barbarei și lui Jane, iar acesta era un eufemism.

Nu voia să meargă la cina aceea infernală din casa lui Riverdale de pe South Audley Street. Chiar nu voia să vorbească despre Gil cu familia Westcott. Nu voia să petreacă o seară în compania Matildei.

Mai ales asta. De fapt, fără asta, cina ar fi fost doar neplăcută.

O iubise...

Dar totul era o nebunie.

capitolul 2

Optsprezece membri ai familiei Westcott – deși nu toți purtau numele și, în unele cazuri, nu erau rude de sânge – se adunaseră în salonul casei din South Audley Street, unde își avea reședința de oraș Alexander, conte de Riverdale. Vârsta lor varia între cea a contesei văduve, care avea 75 de ani, și cea a lui Boris Wayne, de 21 de ani, fiul cel mare al lui Mildred, sora Matildei, proaspăt întors de la Oxford și nerăbdător să impresioneze orașul cu stilul său, spre marea consternare a mamei lui.

Cu alte cuvinte, existau destule persoane printre care să te poți ascunde. Însă ascunzișul acesta i se păru foarte șubred Matildei când majordomul lui Alexander îi anunță pe vicontele de Dirkson și pe domnul Adrian Sawyer, fiul acestuia, pe care îl întâlnise în trecere în urmă câteva săptămâni, când îi vizitase tatăl. Își ocupă poziția obișnuită din spatele scaunului mamei sale și se agită cu sarcinile obișnuite, verificând dacă mama ei stătea comod, dacă nu o trăgea curentul de la ușa deschisă, deși nu era un anotimp în care să poți răci chiar dacă

erai expus curentului. Încerca să fie invizibilă, să se piardă în decor.

Charles păși în încăpere înaintea fiului său. Era un bărbat cu înfățișare deosebit de distinsă, care atrăgea toate privirile. Bineînțeles că le atrăgea. Era ultimul sosit, oaspetele de onoare. Și tocmai intrase într-o mulțime de oameni care pretindeau că erau înrudiți. Cu toate acestea, părea perfect în largul lui în timp ce zâmbea și se înclina în fața lui Wren și scutura mâna lui Alexander. Părul încă îi era des și predominant negru, deși avea o frumoasă nuanță de argintiu la tâmple. Deși nu mai era zvelt ca un bărbat tânăr, avea o siluetă frumoasă, iar greutatea în plus era bine distribuită pe tot corpul. Hainele de seară aveau o croială perfectă.

În concluzie, era un bărbat extrem de atractiv, iar Matilda își dorea nespus să fi găsit o scuză ca să nu vină, deși nu știa *ce* scuză. Fusese sănătoasă de când se știa. Nu recursese niciodată la crize de nervi, la palpitații sau la alte afecțiuni cu care făceau paradă multe femei oricând doreau să evite o activitate pe care o considerau plictisitoare.

Își *dorea* ca mintea să nu-i fi fost atât de plină de gânduri care bâzâiau ca un roi de viespi.

Își întoarse atenția spre domnul Adrian Sawyer, cu câțiva centimetri mai scund decât tatăl său și cu fața mai plină, cu părul mai degrabă blond decât întunecat – un tânăr plăcut. Și el zâmbi în timp

ce se înclină în fața lui Wren și spuse ceva care o determină să-i facă cu ochiul. Ce motiv îi oferise tatăl său pentru prezența lor la această cină de familie? Îi spusese oare adevărul? Bertrand își croi drum spre fostul prieten de la universitate și își strânseră mâinile cu căldură înainte ca Bertrand să îl răpească pentru a-l prezenta Estellei, sora lui vitregă, și foarte nerăbdătorului Boris.

Văzând că Alexander începuse să îl conducă pe Charles prin încăpere și să se asigure că îi cunoștea pe toți – deși îi cunoștea sigur –, Matilda se ascunse după scaun și se aplecă peste spătar ca să potrivească șalul mamei.

– Nu te agita, Matilda, spuse mama ei chiar în momentul în care cei doi bărbați ajungeau în fața scaunului.

– Contesa văduvă de Riverdale, anunță Alexander, și Lady Matilda Westcott.

– L-am cunoscut pe vicontele de Dirkson, zise mama Matildei pe un ton regesc și cam rece, deși a trecut ceva timp de când nu am mai vorbit. Te-am văzut la tribunal acum două săptămâni, dar nu ai rămas după terminarea procesului. Erai prietenul fiului meu.

– Eram într-adevăr, doamnă, răspunse el, înclinându-se. Eu și răposatul Riverdale am fost prieteni un număr de ani. O cunosc și pe Lady Matilda. Ce mai faceți, doamnă?

O privi direct peste capul mamei sale, iar Matilda simți cum roșește ca o fată la prima petrecere din înalta societate, cu inima bătându-i atât de tare încât o lăsa fără suflare, cu mintea învârtindu-i-se și zumzăind de parcă ar fi avut o mie de viespi în cap, astfel că nici un răspuns rațional nu îi veni imediat pe limbă și pe buze. „Nimeni nu se uită la mine", își spuse ea. „Nu cu deosebită atenție, în orice caz." Și de ce să se uite? Era doar Matilda. Și de ce să fie atât de fâstâcită? Îl vizitase, se plimbase cu el prin grădină și vorbise cu el acolo cu mai puțin de o lună în urmă. Dar asta era o parte din problemă. Ce gândise el oare despre îndrăzneala ei îngâmfată?

– Sunt bine, mulțumesc, spuse mama ei, acestea fiind exact cuvintele pe care ar fi trebuit să le rostească Matilda în scurtul moment de ezitare după întrebarea lui.

Ochii lui mai rămaseră ațintiți o clipă asupra ei, apoi se uitară în jos. După ce primi răspunsul mamei, se îndepărtă împreună cu Alexander ca să strângă mâna altcuiva.

Matilda se aplecă din nou peste spătarul scaunului ca să potrivească șalul mamei sale, își aminti că i se spusese să nu se agite și se îndreptă. Ea, care nu plângea niciodată, nici chiar când avea motive întemeiate, își dorea să plângă acum, când nu avea nici un motiv.

– E ușor să-ți dai seama de unde a luat Gil înălțimea și farmecul, nu-i așa, Matilda? spuse Viola, fosta ei cumnată, care venise alături de ea. El, Abby și Katy au ajuns cu bine acasă în Gloucestershire. Am primit o scrisoare astăzi. Lui Abby îi plac foarte mult casa, satul și peisajul rural. Rareori am primit o scrisoare atât de exuberantă de la ea. Cred că va fi fericită.

– *Știu* că va fi, afirmă Matilda, bătând încetișor brațul Violei. Este deja. Amândoi sunt. El o privește într-un anume fel, și tot așa îl privește ea. În plus, au copilul. Și căsuța lor de la țară, cu o grădină plină de trandafiri.

– Dacă îl văd și pe Harry așezat la casa lui, mă voi considera cea mai fericită dintre mame, replică Viola.

Fiul ei, Harry, fusese conte de Riverdale pentru foarte scurt timp după moartea tatălui său – înainte de a se descoperi că nașterea lui fusese ilegitimă.

– Va ajunge și el să fie fericit până la adânci bătrâneți, nu te teme, o asigură Matilda.

– Nu poți fi sigură că o persoană va fi fericită până la adânci bătrâneți, interveni mama ei. Ce știi tu despre fericirea maritală dacă nu ai fost căsătorită niciodată?

Matilda nu se cutremură, cel puțin nu la exterior.

– Dar Matilda știe multe despre *dragoste*, mamă! protestă Viola, trecându-și brațul pe sub brațul

fostei sale cumnate. Și o cred pe cuvânt în privința viitorului lui Abby și al lui Gil, pentru că vreau să fiu de acord cu ea – și chiar sunt. Sunt de acord și în ceea ce îl privește pe Harry.

Charles plecă fruntea ca să asculte conversația micului grup spre care fusese condus. Zâmbea, iar ochii i se încrețeau atrăgător la colțuri.

Devenise tatăl lui Gil curând după ce ea îl trimisese la plimbare, deși îi jurase dragoste nepieritoare și fidelitate la despărțire. Și ani în șir după aceea avusese o reputație de crai, jucător, chefliu și nesăbuit, reputație pe care Matilda o credea meritată. Poate că se înmuiase cu vârsta. Nu avea cum să fie sigură. Dar era sigură că tatăl ei avusese dreptate când refuzase să fie de acord cu căsătoria lor și că părinții ei avuseseră dreptate când insistaseră ca ea să pună capăt prieteniei lor. *Prietenie!* Ah, fusese mai mult decât atât! Dar cu siguranță ar fi fost nefericită dacă s-ar fi căsătorit cu el.

Sau nu?

Dragostea nu ar fi fost de ajuns.

Sau ar fi fost?

Însă nu mai avea rost să-și pună întrebările acestea. Nu avea cum să afle răspunsurile. Nu putea să se întoarcă și să facă lucrurile în mod diferit. Nu avea cum să știe cât de fericit sau nefericit ar fi fost mariajul lor. Pentru că nu existase nici un mariaj.

Se anunță cina, iar Matilda intră în salon cu mama ei. Din fericire, reuși să se așeze la mijlocul mesei, la o oarecare distanță de Charles, care era așezat într-un capăt, alături de Wren. Din nefericire, poate, nu se gândise să meargă în cealaltă parte a mesei, ca să fie de aceeași parte cu el și să nu-l mai vadă de fiecare dată când ridica ochii din farfurie și întorcea capul în direcția aceea. Dar oricum nu conta. El nu îi întoarse niciodată privirea când ea își aruncă ochii spre el fără voie. Își concentra întotdeauna cu politețe atenția asupra lui Wren, aflată în stânga lui, sau asupra Louisei, ducesa văduvă de Netherby, sora mijlocie a Matildei, aflată în dreapta lui. Conversația era însuflețită pe ambele părți ale mesei.

Matilda descoperi fără să se mire că nu prea avea poftă de mâncare. Și îi venea și să zbiere fără nici un motiv întemeiat - din nou. Spera sincer că nu avea să devină o plângăcioasă la vârsta ei înaintată.

Într-un fel, fu o seară mai plăcută decât se așteptase Charles. În primul rând, Adrian fu luat aproape imediat sub aripa tânărului Bertrand Lamarr, care îl prezentă surorii sale gemene, Lady Estelle, lui Boris Wayne, fiul lui Lord Molenor, și lui Lady Jessica Archer, sora vitregă a ducelui de Netherby, care era căsătorit cu o Westcott. Și de vreme ce Adrian era un tânăr cu un temperament

în general liniștit și cu maniere plăcute, păru să se simtă imediat în largul lui printre ei și chiar să se distreze.

Cina fu excelentă, conversația plăcută. Avu tovarășe de masă agreabile. Doar la sfârșitul mesei fu menționat Gil, când Riverdale se ridică în picioare cu un pahar de vin în mână.

– Noi, cei din familia Westcott, ne folosim de orice scuză ca să ne adunăm laolaltă, spuse când toți tăcură și se întoarseră spre el. În seara aceasta, suntem fericiți să îi avem cu noi pe vicontele de Dirkson și pe domnul Sawyer. Poate că nici unul dintre noi nu ar fi trebuit să se prezinte la tribunal acum două săptămâni, când a avut loc audierea pentru custodie. Poate că tânăra Katy ar fi fost dată în grija lui Gil și a lui Abigail chiar dacă noi am fi stat deoparte. Dar mă bucur că am fost acolo. Chiar dacă prezența noastră nu a contat pentru judecător, măcar am demonstrat tinerei perechi că ne pasă, că îi considerăm parte din familie, că ne vom preocupa de bunăstarea lor și vom sta alături de ei când vor fi amenințați în vreun fel. Asta facem noi, cei din familia Westcott, pentru ai noștri. Și nu mă îndoiesc că asta este ceea ce faceți dumneavoastră pentru propria dumneavoastră familie, viconte de Dirkson. Ne bucurăm că fiul dumneavoastră v-a însoțit în seara aceasta. Închinăm deci pentru familie, pentru toate ramurile ei, oricât de îndepărtată ar fi legătura!

Băură cu toții, chiar și Adrian, care își privi fix tatăl în timp ce sorbea din pahar.

După toast, doamnele se retraseră în salonul de zi, lăsându-i pe bărbați cu vinul de Porto și conversația lor masculină. Mai târziu, în salonul de zi, marchiza de Dorchester, soacra lui Gil, veni și se așeză alături de Charles. Vorbi despre dificultățile cu care se confruntase fiica ei după ce descoperise că mariajul dintre tatăl și mama ei fusese unul bigam. Vorbi și despre convingerea ei că mariajul lui Gil și al fiicei sale avea să fie unul fericit pentru amândoi.

– Doamnă, răspunse Charles, nu trebuie să mă convingeți, dacă asta încercați să faceți. Sunt de acord cu dumneavoastră.

Își zâmbiră unul altuia, ca doi părinți legați de căsătoria copiilor lor.

Conversă și cu alți membri ai familiei, chiar și cu contesa văduvă de Riverdale, după ce aceasta îi făcuse semn, aproape ca o regină care își chema supusul. Nu îi plăcea prea mult această doamnă, deși nu mai avusese de-a face cu ea de mulți ani și ar fi fost o nebunie să îi poarte pică pentru ceea ce făcuse cu o viață de om înainte. Însă îl enervase chiar și în seara aceea. O văzuse mai devreme, de îndată ce intrase în încăpere, poate pentru că Matilda stătea în spatele scaunului ei de lângă șemineu. Iar Matilda era ultimul membru al familiei Westcott pe care și-ar fi dorit să-l întâlnească în seara aceea.

Dar, în timp ce se apropia împreună cu Riverdale ca să-și prezinte omagiile, ea se aplecase peste scaun ca să potrivească șalul pe umerii mamei. Bătrâna doamnă îi îndepărtase cu brutalitate mâinile și îi spusese să nu se mai agite, cu o nerăbdare prost ascunsă în glas, deși trebuie să-și fi dat seama că era auzită.

Sau poate că nu-și dăduse seama. Poate că era atât de obișnuită să o trateze pe Matilda în felul acela, încât nu i se mai părea nepotrivit să se poarte astfel în fața unui străin. Dar apoi își accentuase desconsiderația față de fiica ei. Charles o salutase pe bătrână și își întorsese atenția spre Matilda, întrebând-o cum se simțea. Însă răspunsese tot mama ei, lăsându-și fiica fără replică și făcând-o probabil să se simtă prost. Îl enervaseră amândouă – văduva, pentru că se purta de parcă fiica ei nici nu ar fi existat și nu ar fi avut pe cine să întrebe cum se simțea, și Matilda pentru că acceptase asta cu blândețe.

Asta era viața pentru care renunțase la el cu atâția ani în urmă? Dar de ce i-ar fi păsat? Totul era istorie acum. Dumnezeule mare, de atunci trăise o viață întreagă! Matilda trăia viața pe care și-o alesese, cea de fată bătrână care rămăsese acasă, fiind sprijinul părinților la bătrânețe.

Dar cine avea să o sprijine pe *ea* când avea să ajungă bătrână?

Dacă ea nu ar fi fost acolo, s-ar fi bucurat cu adevărat de seara aceea. Însă fusese conștient de prezența ei în fiecare moment și urâse asta. Fusese conștient în timpul cinei și evitase intenționat să se uite spre ea și poate să-i întâlnească privirea. Se relaxase puțin când bărbații rămaseseră singuri după cină. Dar apoi fusese conștient din nou de ea în salonul de zi.

Nu avea idee care era *motivul*. Avusese o poveste de dragoste scurtă și pasională cu ea pe vremea când fuseseră amândoi foarte tineri, fusese respins de tatăl ei când ceruse permisiunea de a-i face curte, fusese respins de *ea* după aceea, îi spusese ferm să plece și refuzase să-i mai vorbească și chiar să-l mai privească. Și acesta fusese sfârșitul poveștii. Fusese cu siguranță tipul de dezamăgire de care sufereau majoritatea bărbaților și probabil multe femei în tinerețea lor ușuratică. Nu tânjise mult din dragoste neîmpărtășită. Poate câteva zile. Sau poate câteva săptămâni. Nu mai mult. Își continuase viața imediat.

Și asta se întâmplase acum treizeci și șase de ani, pentru numele lui Dumnezeu! De ce atunci era atât de conștient de ea, iar acum era atât de supărat din cauza ei... și pentru ea? Societatea era plină de fete care îmbătrâneau și se agitau, fete folosite de rudele lor și lipsite de curajul de a riposta. Însă nici una dintre ele nu îl iritase, nici nu îi trezise mânia din cauza felului în care era tratată.

Ea stătea într-un capăt al încăperii, vorbind cu alte două doamne. După ce plecară, ea rămase acolo, ordonând un teanc de partituri de pe pian. Apoi se uită prin încăpere, spre mama ei. Poate, se gândi Charles, că trebuia să lămurească asta – orice ar fi fost *asta*. Păși spre pian înainte ca ea să poată pleca în grabă pentru a verifica dacă trebuia să îndrepte din nou șalul mamei pe umeri.

– Ce mai *faci*, Matilda? întrebă el, subliniind cuvântul.

Mai devreme nu avusese ocazia de a răspunde la întrebare.

– Oh! Ea îl privi în ochi și rămase așa. Mama a crezut că ai întrebat-o pe ea.

– Chiar dacă mă uitam la tine? Își imaginează că ești invizibilă?

Ea trase aer în piept și închise gura. Apoi inspiră din nou când își dădu seama că el îi aștepta răspunsul.

– Nu cred. Nu știu ce aștepți să-ți spun.

– Aștept să-mi spui ce mai faci. Și politicos ar fi să răspunzi la o întrebare curtenitoare, nu?

Ea plecă ușor capul într-o parte, iar el fu asaltat brusc de amintiri. Fusese un gest tipic pentru ea pe vremea când avea 20 de ani și se părea că încă era.

– Sunt bine. Mulțumesc.

– Și de ce nu ai spus așa când te-am întrebat mai devreme?

De ce insista atât? Nu știa, dar simțea iritarea pe care părea să i-o trezească ea.

– A răspuns mama.

– Ca să mă informeze că *ea* e bine. Răspunde întotdeauna la întrebările care îți sunt adresate direct ție? o întrebă el, încruntându-se.

– Poate că s-ar fi simțit stânjenită dacă aș fi făcut-o să-și dea seama că mă întrebai pe mine. Charles, ce se întâmplă?

Era o întrebare bună. Dar el nu avea un răspuns. Se gândi că ea își arăta vârsta. Însă nu era o ființă ștearsă, așa cum te-ai fi putut aștepta în circumstanțele respective. Era înaltă, cu spatele la fel de drept ca în tinerețe, cu o postură elegantă, chiar mândră. Nu mai era zveltă. Însă era frumos proporționată și elegant îmbrăcată. Fața îi era aproape fără riduri, iar părul încă nu îi încărunțise vizibil. Era ceea ce s-ar fi putut numi o femeie frumoasă. În tinerețe fusese o fată drăguță, cu o scânteie de însuflețire care o făcuse frumoasă în ochii lui. S-ar fi putut căsători cu o duzină de bărbați eligibili în acel prim sezon al ei. Nu se căsătorise cu el. Și nici cu altcineva. Nici atunci, nici în sezoanele care urmaseră.

– Ești fericită? o întrebă el, pe un ton care i se păru aspru chiar și lui.

Ea se încruntă, dar nu spuse nimic.

– Un an întreg după aceea, zise el, fără să se oprească și să-i spună ce însemna *după aceea*,

am deschis ziarele de dimineață așteptându-mă să găsesc anunțul logodnei tale cu cineva bogat, eligibil și respectabil. Nu l-am găsit niciodată, iar anunțul nu a apărut nici după ce am încetat să-l mai caut. Ești fericită?

– Nu prea știu ce să spun. Mă fac utilă. Mama are nevoie de mine, iar pentru surorile mele e o mângâiere să știe că are mereu companie.

El o privi fix. Stătea cu spatele la toți ceilalți. Însă nu credea că era cineva deosebit de atent la conversația lui cu ea. De ce ar fi fost? În decursul serii, conversase cu aproape toți membrii familiei. De ce să nu discute și cu Lady Matilda Westcott? În afară de mama ei, nimeni din încăpere nu-și amintea de perioada aceea de curtare scurtă și intensă. Și dacă își amintea cineva, trecuse mult de atunci.

Cum ar fi fost viața dacă s-ar fi căsătorit? Era imposibil de știut. Atât de multe lucruri ar fi fost diferite! Totul ar fi fost diferit. Gil nu ar fi existat. Nici Adrian, Barbara sau Jane. Nici nepoții lui. Dar poate că alți copii și nepoți care nu fuseseră născuți ar fi existat în locul lor.

– Trăiești ca să servești, prin urmare? o întrebă el.

– Să știi că există și modalități mai rele de a-ți petrece viața.

– Chiar așa? Nu fusese chiar o întrebare și nu aștepta un răspuns. De ce nu te-ai căsătorit?

Ea se cutremură ușor, apoi își reveni și privi dincolo de el, zâmbind scurt unei persoane pe care nu o putea vedea.

– Poate că nimeni nu m-a cerut.

– Asta e o prostie. Și un neadevăr. *Eu* te-am cerut.

Ochii ei se ațintiră din nou asupra lui.

– Poate că nu a existat nimeni cu care să-mi doresc să mă căsătoresc.

– Nici măcar eu?

O văzu trăgând încet aer în piept.

– Fiul tău – Gil – s-a născut după un singur an. Nu mai contează dacă am vrut să mă căsătoresc cu tine. Ceea ce contează e că am fost înțeleaptă să n-o fac.

Pentru asta nu mai avu nici un argument. El avea o reputație de desfrânat chiar dinainte de a o întâlni. Însă nu fusese decât nebunia unui băiat foarte tânăr, care își încerca aripile și își făcea puțin de cap, dacă putea spune așa, fără să facă o încâlceală deznădăjduită de metafore. Reputația lui adevărată de personaj dubios și dezmățat venise după aceea. Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi căsătorit cu Matilda? Nu avea de unde să știe răspunsul. Pentru că nu se căsătorise cu ea.

– Atunci a fost înțelept să nu te căsătorești nici cu altcineva?

– Poate.

– Sau poate că nu. Totuși, regreți că ai rămas necăsătorită?

Se părea că nu putea renunța la subiect.

- Regretele sunt inutile.

- Da.

Asta însemna că regreta?

- A fost adusă tava cu ceai, observă ea, privind din nou dincolo de el, și Wren toarnă ceai. Trebuie să adaug cantitatea corectă de lapte și de zahăr în ceașca mamei și să i-o duc. Îi place ceaiul într-un anume fel.

Și nimeni altcineva nu îl putea pregăti în felul acela? Nimeni altcineva nu cunoștea numărul exact de granule de zahăr sau de picături de lapte? Nu întrebă cu glas tare. Se dădu la o parte și o lăsă să treacă. În timp ce trecea, simți o undă a parfumului ei atât de subtil, încât nu putea fi detectat decât dacă erai foarte aproape. Fu zdruncinat de amintirea aceluiași parfum și a unui sărut împărtășit în spatele unui ghiveci de aspidistră de pe balconul sălii de bal în care dansaseră împreună un menuet. Un sărut scurt, pasional. Lady Matilda Westcott fusese păzită cu mare grijă întotdeauna - *aproape* întotdeauna - de mama ei.

De ce își amintea sărutul acela, când uitase cu siguranță sute de alte săruturi și pe femeile cu care se sărutase? Ea își apăsase buzele pe buzele lui și pieptul pe pieptul lui, iar spatele i se arcuise în față sub mâinile lui. El îi mirosise parfumul și se pierduse într-o fericire senzuală, într-o dorință

sexuală intensă, care nu fusese satisfăcută niciodată pe deplin.

De ce își amintea? Numai din cauza acelui iz de parfum?

capitolul 3

Matilda îi pregăti mamei sale o ceașcă de ceai, preparat exact așa cum îi plăcea, și o felie de prăjitură, apoi rămase aproape chiar dacă nu era nevoie. Atât Louise, sora ei, cât și Althea, verișoara lor și mama lui Alexander, erau așezate lângă ea și o angajaseră într-o conversație. Femeile mai tinere erau de acord că întrunirea din seara aceea fusese o propunere bună din partea lui Alexander și că era încurajator că vicontele de Dirkson venise și îl adusese pe domnul Sawyer, fiul său.

– Ei bine, mie *nu* îmi place, zise mama Matildei. Tot ce pot spune e că sper că aschia va sări mai departe de trunchi în cazul lor. Vicontele de Dirkson a fost un apropiat al lui Humphrey, ceea ce *nu* e o recomandare grozavă, chiar dacă Humphrey a fost fiul meu.

– Mamă, nu te supăra!

Dar, chiar în timp ce voia să-i dea mamei sale sărurile de mirosit pe care le ținea întotdeauna în săculeț, mâna Matildei fu împinsă deoparte.

Chiar în momentul acela se auzi vocea domnului Adrian Sawyer. Se adresa tatălui său, dar destul de tare ca să atragă atenția tuturor.

– Bertrand organizează un grup care să meargă mâine la Kew Gardens, tată, spuse el. Vrea să merg și eu cu ei. Te vei supăra foarte tare dacă până la urmă nu te voi însoți la Tattersalls, așa cum ți-am promis? Putem merge săptămâna viitoare?

– Și cine va mai face parte din grupul acesta, Bertrand, dacă ești drăguț să-mi spui? întrebă Louise, ridicând vocea.

– Ei bine, sora mea și Adrian, desigur, mătușă, replică Bertrand. Și Boris.

– Și eu, adăugă Jessica – Lady Jessica Archer, fiica lui Louise. Pot să merg, mamă, în loc să te însoțesc în vizitele acelea?

– Și prietena mea cea mai bună, Charlotte Rigg, ca să avem un număr egal de domni și doamne, interveni Estelle, sora geamănă a lui Bertrand. Sunt sigură că mama ei o va lăsa să vină. Cred că are niște planuri cu Bertrand, adăugă ea râzând, iar acesta se strâmbă. Mama ei, nu Charlotte!

– Oh, la naiba! spuse Louise. Asta înseamnă ca va trebui să însoțesc grupul ca s-o asigur pe doamna Rigg că aveți o însoțitoare, așa cum se cuvine. Iar mâine voiam neapărat să vizitez niște doamne.

– Oh, mamă! protestă Jessica, suntem toți veri și frați. Nu e nevoie de o însoțitoare. În plus, eu am 23 de ani.

– O adevărat fosilă, spuse oftând Avery, ducele de Netherby, privindu-și leneș sora vitregă prin monoclul incrustat cu diamante.

– Dar domnișoara Rigg nu e nici sora, nici verișoara cuiva, sublinie Louise. Și nici nu are 23 de ani. Mă îndoiesc că are măcar 19 ani. Și mama ei nu va fi în stare s-o însoțească. Am auzit, chiar în după-amiaza asta, că e țintuită la pat de o răceală urâtă.

– Ei, la naiba! exclamă Jessica.

– Cred că aș putea să-i însoțesc eu pe tineri, declară Charles, făcându-i pe toți să se întoarcă spre el – chiar și pe Matilda, deși aceasta încercase să-l ignore, foarte tulburată de discuția lor ciudată.

Cerule mare, doar nu credea cu adevărat că familia Westcott, ca să nu mai vorbim de doamna Rigg, avea să-l considere un însoțitor potrivit pentru un grup de șase tineri care includea trei tinere care nu aveau nici o legătură de rudenie cu el! Însă el nu terminase.

– Dacă există o doamnă dispusă să mă însoțească pentru ca totul să fie cum se cuvine, bineînțeles.

– Dar, dacă merg eu, așa cum se pare că ar trebui, observă Louise, nu va mai trebui să vă deranjați, Lord Dirkson. Eu...

– Presupun că aș putea... începu în același timp Viola.

Charles le întrerupse pe amândouă.

– Poate Lady Matilda Westcott? sugeră el, întorcându-se cu totul spre ea. În cazul în care contesa văduvă se poate lipsi câteva ore de ea, desigur.

Cum? *Cum?*

– *Eu?* spuse prostește Matilda, ducându-și mâna la piept și simțind că toate privirile se întorceau spre ea.

Deși era conștientă doar de ochii lui și de sentimentul deranjant că era foarte posibil să leșine. Însă nu se gândi deloc la sărurile din săculeț.

– Oh, da, te rugăm să vii, mătușă Matilda! strigă Jessica, întorcându-se nerăbdătoare spre ea. E cu adevărat jalnic să ieși undeva însoțită de propria mamă. Râse și se uită cu afecțiune la Louise. Nu am vrut să te jignesc, mamă. Sunt sigură că ai simțit exact același lucru când erai de vârsta mea.

– Oh, da, da, te rugăm să vii, mătușă! adăugă Bertrand.

El o informase cu câteva săptămâni în urmă că era o femeie pe cinste după ce străbătuse tot drumul spre casa lui Charles în cabrioleta lui, fără să se agațe de nimic și fără să țipe alarmată. De fapt, fusese una dintre cele mai însuflețitoare experiențe din viața ei. Își dorea doar ca el să fi făcut caii să se cabreze.

– Ai putea să stai cu ochii de însoțitoare pe Estelle, adăugă el, rânjind spre sora lui geamănă.

– *Ochi de însoțitoare?* întrebă tatăl său, marchizul de Dorchester, ridicând din sprâncene.

– Vrei, te rog, să vii, mătușă Matilda? întrebă Boris. Doresc nespus să văd pagoda din Kew. Nu am fost niciodată acolo.

– Pot să adaug rugăminţile mele, doamnă? interveni domnul Sawyer, zâmbindu-i dulce Matildei. Şi vă veţi simţi bine cu tata, nu-i aşa, de vreme ce îl cunoaşteţi?

Matildei i se păru că întreaga încăpere se cufundase în tăcere şi că toţi ochii se întorseseră acuzator spre ea. Poate că îşi imagina. Însă îşi simţea obrajii în flăcări.

– Nu ne cunoaştem prea bine, se grăbi ea să le explice. L-am întâlnit pe tatăl dumitale, domnule Sawyer, când trăia fratele meu, iar eu îmi făceam debutul în societate. Se întrebă dacă el îşi amintea că îi spusese tatălui său Charles, nu Lord Dirkson, când apăruse acasă la el cu Bertrand, în urmă cu câteva săptămâni. Şi, Cerule mare, îşi dorea foarte mult ca el să nu vorbească despre vizita aceea! Mama ei şi restul familiei ar fi fost foarte scandalizaţi. Am dansat împreună la câteva baluri din timpul sezonului. Au trecut mulţi ani de atunci, după cum îţi poţi imagina. Aş fi încântată ca mâine să fiu însoţitoare pentru Jessica, Estelle şi domnişoara Rigg dacă ceilalţi se pot lipsi de mine. Au trecut secole de când nu am mai fost la Kew. Mamă?

– Bineînţeles că ne putem lipsi de tine, Matilda, zise sora ei Mildred. O să petrec eu după-amiaza cu mama.

– Nu am nevoie de nimeni care să mă dădăcească, protestă mama lor.

– Eu oricum o să-mi petrec după-amiaza cu tine, repetă Mildred. Poți să mă dădăcești tu pe mine, dacă preferi. Cel puțin mă voi putea relaxa, știind măcar o dată unde e Boris. Va fi sub ochiul de vultur al surorii mele.

– *Mamă!* protestă Boris, vădit stânjenit.

– Atunci s-a stabilit, declară Bertrand, frecându-și mâinile. Nu mai trebuie decât să facem aranjamente ca să ne însoțească și Charlotte Rigg.

– Oh, nu va fi nici o problemă cu asta! îl asigură Estelle. Mai ales când mama ei este atât de bolnavă și nu o poate duce nicăieri, iar mătușa Matilda va însoți grupul nostru. Nu există nimeni mai respectabil.

– Îți mulțumesc, Estelle, răspunse Matilda. Mă faci să par foarte scorțoasă și plicticoasă.

– Nu ești deloc plicticoasă, sări tânăra și, spre mirarea ei, se repezi și o îmbrățișă strâns. Nici scorțoasă.

– Ceea ce vreau eu să știu, începu Boris, e cum a fost tinerețea dumitale frivolă, mătușă Matilda, când erai în oraș cu unchiul Humphrey, ți-ai făcut debutul și l-ai cunoscut pe Lord Dirkson. Totul era foarte diferit pe atunci?

– Oh, da, într-adevăr! răspunse Matilda, puțin cam buimăcită, fiindcă atenția tuturor era îndreptată spre ea. Trăiam în peșteri și purtam piei de animale.

– Și vânam hrana cu ciocane de piatră, adăugă Charles, spre marea încântare a tinerilor.

Matilda îi prinse privirea, observă scânteia din ochii lui – oh, *recunoștea* scânteia aceea! – și se simți dintr-odată amețită de bucurie.

„Bucurie?"

Când fusese bucuroasă ultima dată? Când se mai simțise tânără? Cu mult-mult timp în urmă. În vremurile în care trăiau în peșteri și frecau două bețe ca să facă foc. Înainte chiar de epoca arcurilor și a săgeților.

– Și valsai la balurile acelea, mătușă Matilda? întrebă Boris.

Vai, nu! Valsurile fuseseră inventate abia când tinerețea ei trecuse demult.

– Băteam din picioarele goale în bătaia tobelor, răspunse Charles în locul ei, rânjind de-a binelea o clipă.

Matilda râse tare și apoi se simți oribil de conștientă de propria persoană. Pentru că, deși tinerii și majoritatea adulților râdeau, privirea lui Charles era ațintită asupra ei, apoi dintr-odată el nu mai râse deloc. Iar ochii nu-i mai scânteiau.

Ah, dar ea își dorea, își *dorea* ca valsul să fi devenit popular cu treizeci de ani în urmă! Era cu siguranță cel mai romantic dans inventat vreodată. Își dorea să fi avut amintirea unui vals cu el, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat decât o dată.

*

– A fost decent din partea ta să te oferi să ne însoțești, spuse Adrian în dimineața următoare, călărind alături de tatăl său pe străzile Londrei.

– O să-mi placă și mie să văd Kew Gardens. Sper doar să nu vă simțiți stingheriți de prezența mea.

– Absolut deloc, rânji Adrian. Dacă o să simt nevoia de a deveni iubăreț, sunt sigur că voi găsi niște tufișuri după care să mă ascund în timp ce tu o să te uiți în altă parte.

– Asta înseamnă că ai pus ochii pe una dintre tinere, nu?

– Lady Jessica Archer are destui admiratori cât să umple salonul nostru, îi zise Adrian. M-aș pierde cu totul în mulțime. Și nu am *pus ochii* pe Lady Estelle Lamarr, deși e extraordinar de drăguță și îmi place de ea. Nu cred că am cunoscut-o pe domnișoara Rigg, deși s-ar putea s-o recunosc dacă o văd. Nu am de gând să mă așez la casa mea mulți ani de acum înainte.

Grupul trebuia să se adune la Archer House din Hanover Square, casa ducelui de Netherby, fratele vitreg al Jessicăi. De acolo urmau să ia o trăsură, oferită de tatăl tânărului Bertrand Lamarr. Cu ea aveau să călătorească doamnele. Bărbații aveau să meargă călare pe caii lor. Și vremea era perfectă pentru excursie. După câteva zile înnorate și vântoase, soarele strălucea și vântul amuțise în sfârșit. Avea să fie o zi caldă, deși probabil nu apăsător de fierbinte.

De ce naiba se *oferise* să-i însoțească pe tineri? Era evident că nu putea fi singurul însoțitor al unui grup de tinere necăsătorite. Dar fără ele nu ar fi fost nevoie de nici un însoțitor. Putea să-și îndeplinească rolul doar dacă lua cu el o doamnă mai în vârstă, însă el nu avea soție. Își imaginase oare tăcerea șocată cu care fusese primită oferta lui? Știa de ce o făcuse, bineînțeles, pentru că se gândise deja la o doamnă care să-l însoțească.

Ciudat era faptul că se gândise abia mai târziu la implicațiile sugestiei lui. Fusese un impuls de moment. Nu își dăduse seama că erau condamnați să petreacă o zi împreună numai din cauza lui. Se gândise doar că *Matilda* era liberă să meargă cu tinerii, că probabil avea să fie acceptată de ei toți fiindcă nu era mama nici unuia. Se gândise că și ei i-ar fi plăcut o zi în aer liber cu tinerii, departe de propria mamă. Se gândise că i-ar fi plăcut o zi la Kew. Cu treizeci și șase de ani în urmă, îi plăcuse. Și da, Adrian, existau tufișuri după care se putea ascunde un cuplu pentru un sărut rapid!

Voia ca ea să fie *vizibilă*. Familia Westcott era destul de cumsecade, dar aveau un neajuns colectiv care îl iritase întreaga seară. Nici unul dintre ei nu o vedea pe Matilda. Oh, nu o ignorau! Ea făcea parte din familia lor și era inclusă în toate activitățile și conversațiile. Dar nici unul dintre ei nu o *vedea*. Nici unul dintre ei, cu excepția mamei, nu o văzuse încântătoare și grațioasă, cu ochii strălucitori,

cu obrajii roșii de însuflețire, dansând un menuet. Nici unul dintre ei nu o *cunoștea*. Un gând îngâmfat, fără îndoială, când el nu mai avusese de-a face cu ea timp de peste treizeci de ani și o cunoscuse cu atâta vreme în urmă, pentru câteva luni scurte.

Dar ea era o *persoană*, pentru numele lui Dumnezeu, chiar dacă trecuse de 50 de ani! Chiar dacă era fată bătrână. Merita să aibă o *viață*.

Însă acum era blocat în compania ei toată ziua. Nu era un gând fericit, deși se trezise îmbrăcându-se cu mai multă grijă decât de obicei în dimineața aceea – și se enervase foarte tare dându-și seama.

– Cred că vreau să-l întâlnesc, spuse brusc Adrian.

Charles întoarse capul și își privi fiul.

– Pe locotenent-colonelul Bennington, îi explică Adrian. Pe *Gil*.

– Trăiește în Gloucestershire, îi răspunse Charles. Mă îndoiesc că el va dori să te întâlnească, Adrian. Nu a vrut să mă mai vadă nici pe mine.

– Omul poate călători. Poate să bată la o ușă. Bineînțeles că aceasta poate rămâne închisă, dar el poate face lucrurile astea.

Charles se încruntă.

– Și o vei face? întrebă el în timp ce întorceau caii în Hanover Square.

Fiul său ridică din umeri.

– Poate. Sau poate că nu.

Nu mai avu timp să se gândească la răspunsul lui Adrian. Trăsura de călătorie a lui Dorchester

și un grup de cai se aflau deja în fața casei lui Netherby. Un grup gălăgios de tineri era adunat pe trepte și pe trotuar, în timp ce tânăra ducesă de Netherby și ducesa văduvă, mama lui Lady Jessica, se uitau de pe treapta de sus, pregătindu-se probabil să fluture din mână când aveau să plece. Lady Matilda stătea lângă ușa deschisă a trăsurii.

Îi spusese odată, își aminti brusc Charles, că albastrul-deschis era culoarea ei, că trebuia s-o poarte cât mai des posibil. De unde naiba venise amintirea aceea? Ea o purta acum. Ar fi putut fi considerată o culoare prea tinerească pentru o femeie de vârsta ei, dar rochia și jacheta scurtă pe care le purta erau simple și elegante, nici prea tinerești, nici demodate. Avea și o bonetă bleumarin cu borul îngust, simplă, fără volane, flori sau pene. Îl văzuse și înclină fruntea, cu buzele cam strânse. Se întrebă dacă regreta că fusese de acord cu sugestia lui. Însă o făcuse fără să ezite. Apoi dăduse răspunsul acela glumeț și amuzant despre traiul în peșteri și piei de animale la întrebarea unuia dintre tineri despre viața din tinerețea lor. Și apoi, când adăugase și el o prostie, ea râsese tare, cu o veselie care părea sinceră.

Și, ah...

În momentul acela fusese Matilda, așa ca odinioară. De parcă toți anii care se scurseseră dispăruseră.

– Domnule Sawyer, strigă veselă Lady Estelle Lamarr, adresându-i-se lui Adrian în timp

ce se apropiau. Ați ajuns. Aproape că ați întârziat. Vedeți? Mai avem două persoane în grup. Domnul Ambrose Keithley și Dorothea, sora lui, au fost de acord să ni se alăture.

Domnișoara Rigg și cei doi Keithley fură prezentați și făcură reverențe.

– Ce mai faceți, Lord Dirkson? strigă Bertrand Lamarr, rânjindu-i lui Charles. Atât doamna Rigg, cât și Lady Keithley v-au acceptat fără probleme ca însoțitor pentru fiicele lor.

– Bertrand, interveni ducesa văduvă, cred că amândouă au fost convinse de prezența Matildei în grupul vostru. Bună dimineața, Lord Dirkson, domnule Sawyer.

Charles își atinse borul pălăriei și îi zâmbi Matildei. Buzele ei se strânseră și mai tare. Observă că până și mănușile ei din piele de căprioară erau de un albastru-deschis. Se îmbrăcase oare cu la fel de multă atenție ca el în dimineața aceea? Își amintise ce îi spusese el despre acea culoare? Sau descoperise singură de-a lungul anilor că i se potrivea?

– Dacă nu vrem ca toți caii să-și piardă răbdarea pentru că au fost ținuți atât de mult pe loc, spuse ea *fără* să i se adreseze personal lui Charles, poate că ar trebui să plecăm.

– Oh, da, într-adevăr! strigă Lady Estelle. Dumneata vei sta pe banchetă cu fața spre cai, mătușă Matilda. Toți am fost de acord în privința asta. Restul am tras la sorți, iar Jessica, norocoasa,

a câștigat locul de lângă dumneata. Eu, Charlotte și Dorothea ne vom înghesui pe bancheta cealaltă, cu spatele la cai.

– Ce norocoși sunt domnii, adăugă domnișoara Keathley, că pot străbate tot drumul călare, respirând aer curat. Ar fi trebuit să tragem la sorți și pentru locul din mijloc. Acum ne vom ciorovăi din cauza lui.

– Nu în prezența mea, interveni Matilda. Poți să-l ocupi la dus, domnișoară Keithley, iar Estelle la întoarcere.

– Bravo, mătușă Matilda! spuse tânărul Boris Wayne. Le ții la respect.

Domnișoara Keithley râse și se urcă în trăsură. Celelalte trei tinere nu pierdură timpul și o urmară, vorbind și râzând în același timp.

– Matilda, o auzi Charles pe ducesa văduvă spunându-i surorii ei, sper că știi la ce te-ai înhămat. Mă îndoiesc că se vor opri din chicotit până diseară.

– Mă aștept să supraviețuiesc chinului, Louise. Am fost și eu tânără odată, răspunse Matilda înainte să se uite, evident surprinsă, la Charles, care descălecase și îi oferea mâna ca s-o ajute să urce în trăsură. Mulțumesc, Lord Dirkson.

Își așeză mâna ușor pe mâna lui întinsă, iar el strânse degetele peste ea. Era o mână îngustă, cu degete lungi, caldă prin mănușă. Apoi ea urcă în trăsură și se așeză alături de Lady Jessica, iar vizitiul

trase scările și închise portiera înainte de a se urca pe capră și a lua frâiele în mâini.

Charles încălecă din nou, și toată cavalcada porni în călătoria veselă spre Kew. Adrian râdea deja cu ceilalți tineri, simțindu-se în largul lui.

Ei bine, *astă*, se gândi Charles, era o experiență nouă. Libertinul devenit însoțitor.

Bertrand se gândise peste noapte la un prieten care sigur ar fi vrut să li se alăture. Poate și mai semnificativ – înțelese Matilda din indiferența studiată cu care explicase el lucrurile – era faptul că prietenul avea o soră foarte drăguță și plină de viață care dansase cu Bertrand la balul ei de debut de acum o lună și alte câteva dansuri de atunci. Astfel că trăsura era mai înghesuită decât se plănuise la început, iar cele trei tinere erau silite să se înghesuie pe bancheta din fața celei pe care o împărțea cu Jessica. Totuși, disconfortul nu părea să le afecteze deloc starea de spirit.

Era într-adevăr un grup vesel. Matilda aproape că uitase cum se purtau cei foarte tineri când nu erau depășiți numeric de persoanele mai vârstnice. Ar fi putut încerca să impună o stare de spirit mai sobră și să-și asigure puțină liniște, dar de ce s-o facă? Era chiar mulțumită să descopere că prezența ei nu părea să aibă vreun efect negativ asupra dispoziției fetelor aflate în grija ei.

– Mama nu prea avea de gând să-mi permită să vin, spuse domnișoara Keithley când trăsura porni lin, chiar dacă urma să vină și Ambrose. Aproape că am murit de supărare. Dar apoi i s-a spus că *dumneavoastră* urma să ne însoțiți, Lady Matilda.

– Oh, vai de mine! răspunse Matilda, făcându-i fetei cu ochiul. Asta înseamnă că am o reputație de adevărat dragon?

Era o remarcă lipsită de originalitate, dar care stârni totuși alt val de chicoteli din partea celor patru călătoare.

– Absolut deloc, o asigură domnișoara Keithley. Mama a spus că sunteți *remarcabil de respectabilă* – exact astea au fost cuvintele ei.

– Ah, un adevărat dragon atunci, răspunse Matilda. Voi încerca să nu suflu foc peste nici una dintre voi. Asta dacă vă purtați foarte bine de acum încolo.

Dintr-un motiv oarecare, sugestia aceasta stârni alt val de râsete vesele, și Matilda se simți fericită dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica. Nu se simțise fericită noaptea trecută și nu dormise deloc bine. Nu mai fusese niciodată însoțitoare. Mai mult, nu fusese niciodată însoțitoare *împreună cu Charles Sawyer*. Ce îl făcuse oare să-i rostească numele când Viola era pe cale de a se oferi să-i însoțească pe tineri, iar Louise fusese gata să se jertfească și să fie de acord să meargă ea? Mama ei nu fusese deloc mulțumită. Îi spusese Matildei în seara aceea,

în drumul spre casă, că ar fi trebuit să-l pună la punct pe individul acela cu un refuz foarte ferm. De vreme ce avea să meargă și el în excursia aceea improvizată la Kew, cine avea să fie însoțitoarea Matildei?

– Mamă, protestase Matilda, am 56 de ani!

– Iar vicontele de Dirkson e un libertin, replicase mama ei.

– A *fost* un libertin, spusese Matilda. Propriul său fiu face parte din grup, mamă!

Rămăsese trează, întrebându-se de ce sugerase numele ei, de ce fusese de acord cu atâta promptitudine și ce avea să facă dacă vreunul dintre tineri se purta rău. Dar cu siguranță nu avea să se întâmple asta. Toți erau tineri bine-crescuți. Și se întrebă despre ce avea să vorbească cu Charles dacă rămâneau amândoi, așa cum sigur urma să se întâmple, pentru că tinerii aveau să-și dorească să fie împreună. Se întrebase dacă el avea să îi ofere brațul și dacă ea putea să îl accepte. Gândul acesta îi tăiase respirația și se întrebase dacă nu putea să răcească ori să facă vărsat de vânt sau orice altceva grav peste noapte ca să se scuze și să o roage pe Viola să meargă în locul ei. Însă toată lumea știa că avea o sănătate de fier. Nimeni nu avea s-o creadă.

Dar acum se simțea fericită și lipsită de griji, aproape ca și cum ar fi fost la fel de tânără. De parcă ar fi scăpat dintr-odată de 36 de ani și ar fi putut să chicotească în orice clipă. Dumnezeule mare,

s-ar fi uitat toți la ea de parcă i-ar mai fi crescut un cap!

– Un gând nu mi-a dat pace aseară, spuse ea. Excursia fusese plănuită pentru șase persoane. Însă m-am gândit că avea să fie imposibil ca toți cei șase să se amestece în așa fel încât să nu existe *doi* care să facă pereche cu un frate sau cu un văr. Ce pierdere groaznică pentru o ieșire și o vreme atât de frumoasă ar fi fost *asta!*

Alte râsete încântate, în triluri.

– Dar acum numărul a crescut la opt, continuă Matilda, și fiecare dintre voi se poate plimba cu un gentleman cu care nu e înrudită.

Alte râsete și câteva fețe îmbujorate.

– Asta vă include și pe dumneavoastră, Lady Matilda, spuse domnișoara Rigg. Pentru că suntem zece, nu?

– Măi să fie, chiar ai dreptate, zise Matilda, sperând că nu roșise și ea. Lăsați-mă să mă gândesc! Trebuie să-i evit pe Boris Wayne, pentru că e nepotul meu, și pe Bertrand Lamarr, fiindcă e fiul vitreg al fostei mele cumnate. Asta îl face ruda mea? Hm... Poate că nu, dar îmi spune mătușă Matilda. E foarte chipeș, nu?

– Este, răspunse domnișoara Keithley cu un oftat abia deghizat.

– Iar eu și Bertrand te considerăm mătușa noastră, îi spuse Estelle. Și te rog să nu-i spui că e chipeș, ca să nu i se urce la cap.

– Dar dumneavoastră vă veți plimba cu Lord Dirkson, Lady Matilda, îi spuse domnișoara Rigg foarte serioasă, de parcă ar fi existat vreo alternativă.

– Presupun că ai dreptate, răspunse Matilda, fiindcă e singurul apropiat de vârsta mea. Ei bine, și el e destul de chipeș, nu?

– Cred că domnul Sawyer e foarte drăguț, zise Estelle. Are ochi blânzi și un zâmbet dulce.

– Vicontele de Dirkson a fost într-adevăr prietenul unchiului Humphrey? întrebă Jessica. Chiar l-ai cunoscut cu atâția ani în urmă, mătușă Matilda, și ai dansat cu el la baluri? Cred că trebuie să fi fost foarte arătos în tinerețe. Probabil semăna puțin cu Gil, fără cicatrice. Ți-ai pierdut capul după el?

– Dacă mi-am *pierdut capul?* repetă Matilda, ridicând din sprâncene. Mama ta te încurajează să folosești un asemenea limbaj, Jessica?

Dar Jessica se mulțumi să râdă veselă, iar cele trei îi urmară exemplul.

– Ai fost îndrăgostită de el?

– Oh, până peste cap! îi mărturisi Matilda. La fel ca orice altă fată din anul acela și probabil câteva care nu ieșiseră în societate. Însă mai erau alți tineri superbi cărora să le facem ochi dulci. Sunt convinsă că bărbații erau mai chipeși pe vremea aceea.

– Oh, mătușă Matilda, exclamă Jessica încă râzând, bunica te încurajează să folosești un asemenea limbaj? Să faci *ochi dulci?*

– M-ai prins, recunoscu Matilda și își bătu ușurel nepoata pe genunchi.

În momentul acela, atenția tinerelor se întoarse asupra ferestrelor. Dacă ar fi fost întrebate, ar fi răspuns fără îndoială că admirau peisajul, dar de fapt îi admirau pe domni, care călăreau adesea în dreptul trăsurii. Matilda credea că o făceau intenționat, ca să vadă și să fie văzuți. Oh, uitase atât de multe despre ritualurile de curtare ale celor foarte tineri! Dar cât de ușor reveneau toate amintirile – găteala și flirtul, fluturarea evantaiului și pretinsa indiferență, aproape precum disprețul.

Bărbații se puneau întotdeauna în valoare când erau călare dacă aveau o siluetă rezonabil de zveltă, o postură bună și coapse musculoase și călăreau de parcă ar fi fost una cu bidiviii de sub ei.

Pe toate le avusese și le făcuse și *Charles*. Amintirea apăru în mintea Matildei înainte ca ea s-o poată respinge. El avea 56 de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Dar încă era extrem de chipeș și atrăgător. Deși probabil doar pentru ea. Se îndoia că vreuna dintre însoțitoarele ei l-ar fi privit a doua oară, când se puteau uita la Bertrand și la Boris, la domnul Sawyer și la domnul Keithley.

Se întrebă dacă el observase că purta albastru-deschis. *Spera* că nu sau, dacă observase, pentru că până la urmă avea ochi, spera că nu-și mai amintea că îi spusese cândva că trebuia să poarte întotdeauna, dar întotdeauna albastrul cel mai deschis, pentru

că această culoare realiza imposibilul și o făcea să pară și drăguță și mai dezirabilă decât era deja. Folosise chiar cuvintele acelea – *mai dezirabilă*. Fusese șocată și emoționată până în măduva oaselor. Dar ce prostie să creadă că el și-ar fi putut aminti! Trecuseră atâția ani. Iar ea nu își alesese costumația din acel motiv. Încercase trei rochii diferite la început – verde-închis, cafeniu și albastru-închis –, apoi îi spusese cameristei să o scoată pe asta din fundul dulapului. O purtase doar o dată, deși o avea de aproape doi ani. După ocazia aceea, ajunsese la concluzia că era prea tinerească. Însă astăzi o încercase și se simțise imediat fericită în ea. Poate că mergea ca însoțitoare, dar nu era *bătrână*. Nu chiar, în orice caz. Și voia să arate cât se putea de bine.

Evită să se întrebe de ce.

I se părea foarte ciudat să nu fie cu mama ei. Să nu o păzească în fiecare clipă ca să se asigure că era așezată confortabil, îi era cald, nu avea nevoie de un șal, de un evantai sau de o ceașcă de ceai. Să nu fie umbra pe care nu o vedea nimeni cu adevărat, cu excepția mamei, care era foarte des iritată pentru că se agita mereu. Atunci de ce o mai făcea? Pentru că voia să aibă cineva nevoie de ea? Era minunat să fie liberă, fără toate astea. Toată ziua – ei bine, tot restul dimineții și după-amiaza, în orice caz – se întindea în fața ei, fără nimic de făcut în afară de a supraveghea opt tineri care, de fapt, nu aveau nevoie de ea, de a privi totul și de a se bucura

de frumusețea din Kew Gardens, pe care nu o mai văzuse de un car de ani. Și într-o zi perfectă, fără nici un nor pe cer și fără nici o adiere.

O după-amiază întreagă pe care s-o petreacă în compania lui Charles. Și nu avea de gând să se simtă prea sfioasă ori să se teamă că el avea să o considere plictisitoare, deși cu siguranță așa avea să fie. Pentru că *el* ceruse să vină *ea*. Nu s-ar fi gândit să-și ofere singură serviciile. Așa că avea să se bucure, deși se cam temea de sfârșitul călătoriei și de formarea perechilor, care avea să aibă loc imediat după ce bărbații aveau să descalece și doamnele să coboare din trăsură. Poate că ea era singura care știa exact cu cine avea să formeze o pereche.

Dar avea să se bucure oricum. Și dacă el se gândea că avea s-o determine să adopte o poziție defensivă, așa cum făcuse seara trecută, atunci avea să fie trezit la realitate și într-un mod destul de brutal. Nu îi datora nici o explicație lui Charles Sawyer pentru *nimic* din ce se întâmplase în viața ei. Dacă datora cineva o explicație, acela era el. Deși nu era chiar corect. La urma urmei, ea pusese capăt poveștii lor de dragoste și prieteniei lor – pentru că nu putea să continue cu cea de-a doua fără cea dintâi. Ea îl îndepărtase și îl lăsase liber să facă și să fie ce dorea. Iar el făcuse exact asta. Însă era hotărâtă ca nici măcar să nu se mai *gândească* la trecut tot restul zilei.

– O să fie *atât* de amuzant, spuse domnișoara Keithley. E prima oară când ies fără mama de când am venit la Londra.

– Dar, dacă te gândești că mama ta e o însoțitoare strictă, o avertiză Matilda, așteaptă să descoperi cum sunt eu! Dragonii pot părea blânzi. S-ar putea să-ți implori mama să te însoțească pretutindeni tot restul sezonului.

Alt val de chicoteli întâmpină avertizarea ei fioroasă, și ea zâmbi.

Apoi nu mai zâmbi.

Pentru că ajunseseră.

capitolul 4

Bertrand Lamarr și Boris Wayne voiau să meargă direct la pagoda chinezească și să urce până sus.

– 253 de trepte, zise Boris, în formă de spirală.

– Și priveliști spectaculoase de la fiecare nivel, adăugă Bertrand.

– Are într-adevăr dragoni auriți pe acoperiș? întrebă domnișoara Rigg, dar ea voia să meargă mai întâi în sera de citrice pentru că îi fusese recomandată de o verișoară.

– Dar se spune că e prea întuneric înăuntru și nu se fac multe fructe, îi zise domnișoara Keithley.

– Eu vreau să văd câteva temple, anunță fratele ei. Le-am ratat când am venit anul trecut pentru că toți ceilalți voiau să vadă pagoda.

Lady Estelle Lamarr voia să vadă Palatul din Kew, iar Lady Jessica Archer ar fi preferat Căsuța reginei.

– Toți membrii familiei regale obișnuiau să facă picnicuri în grădini în copilărie, zise ea. Regina Charlotte le organiza.

– E o zi atât de frumoasă, spuse Adrian, iar grădinile sunt atât de bine organizate și de pline de diferiți arbori, de plante și întinderi verzi de iarbă, încât aș fi mulțumit doar să mă plimb fără

nici o destinație anume și să văd pe rând ceea ce e de văzut.

Toți își exprimaseră preferințele înainte ca Charles să o ajute pe Matilda să coboare din trăsură și să lase caii în grija rândașilor și a vizitiului.

– Cred că putem petrece măcar două ore aici, declară el, înainte de a simți nevoia unui prânz întârziat, a unui ceai timpuriu sau a altei gustări care ni se va părea potrivită când va sosi timpul. Vom avea șansa de a vedea totul, chiar de a ne relaxa, de a privi în jur și a ne bucura de soare. Lady Matilda, sunteți singura care nu și-a exprimat nici o opinie. Cu ce să începem?

– Eu? făcu ea, ducând mâna la piept.

Charles ghici că adesea preferințele ei nu erau luate în seamă.

– Ei bine, nu contează.

– Pagoda, mătușă Matilda, sugeră Boris, rânjindu-i.

– Căsuța reginei.

– Templele.

– Sera de citrice.

– Palatul din Kew.

Toți strigau ca să se facă auziți, iar vocile ridicate erau întrerupte de râsete. Ambrose Keithley îl înghionti cu cotul în coaste pe Bertrand Lamarr dintr-un motiv necunoscut și primi alt ghiont în schimb. Domnișoara Keithley ridicase umbreluța și o rotea deasupra capului. Adrian se prefăcu a fi fost lovit și își duse ambele mâini la ochi. Matilda

ridică mâna să-i liniștească și ordinea se restabili ca prin minune.

– Toți aveți mari rezerve de energie. Trebuie folosite. 253 de trepte ai spus, Boris? Perfect. Vom începe cu pagoda. În plus, vreau să văd dragonii aceia, chiar dacă *sunt* doar lemn aurit, nu aur masiv.

– Dar va trebui să urci până sus, mătușă Matilda, o avertiză nepotul ei, ridicând din sprâncene.

– Și crede cineva că *nu* voi putea s-o fac? *Bineînțeles* că voi urca până sus. Să mergem. Nu am fost de acord să vă însoțesc doar pentru a sta aici, căzută pe gânduri tot restul zilei.

Perechile se formară și porniră pe o alee largă cu iarbă spre pagodă, care se vedea foarte clar din aproape tot parcul. Charles îi oferi brațul Matildei. Părea elegantă, îngrijită și plină de energie. Însă manierele ei sugerau o exuberanță pe care nu o vedeai când juca rolul fetei bătrâne care se îngrijea de nevoile mamei sale. Se temuse puțin că o călătorie în trăsura plină de tinere frivole și hlizite avea să-i soarbă energia și răbdarea. Însă părea să se fi întâmplat exact contrariul.

Ea îi privi mai întâi brațul, apoi își trecu mâna pe sub el și ridică privirea.

– Nu am mai urcat până sus în pagodă de când...

Închise ochii o clipă, apoi întoarse capul. Nu termină fraza.

De când o făcuseră împreună, când aveau 20 de ani?

– Nici eu, răspunse el.

Fusese la Kew de mai multe ori de atunci, bineînțeles. Se apropiase chiar și de pagodă. Fusese rugat de câteva ori să urce până sus, dar refuzase întotdeauna. Nu se întrebase niciodată de ce. Era prea mult să-și imagineze acum că o făcuse din cauză că urcase odată cu Lady Matilda Westcott?

– A fost o zi cam precum cea de astăzi.

– Da, spuse ea încet. Și apoi continuă pe un ton mai ferm: Chiar a fost? Nu-mi amintesc.

Mergeau în urma tinerilor care erau, după cum observase ea, plini de energie. Mergeau câte doi, dar discutau în grup.

– *Chiar* ai uitat, Matilda?

– Da.

– Eram într-un grup ca acesta. Cred că eram șase, fără să-i punem la socoteală pe părinții uneia dintre tinere – nu-mi mai amintesc care. Însă nu erau părinții *tăi*. Erau puțin mai indulgenți. Fratele tău era unul dintre noi.

– Nu-mi mai amintesc.

– Oricine ar fi fost părinții aceia, nu au urcat mai sus de nivelul al doilea. Și au rămas acolo, în timp ce noi, restul, am continuat drumul până sus. Ceilalți nu au rămas mult acolo. Au plecat aproape imediat, trăncănind în jos pe scări, lăsându-ne pe noi doi să ne bucurăm de priveliște.

– Te cred pe cuvânt. Nu mă interesează trecutul îndepărtat. Acum sunt aici. E o zi frumoasă și vreau să mă bucur de toate așa cum sunt.

– Foarte bine, replică el, acoperindu-i o clipă mâna cu mâna lui.

O sărutase, înconjurați de lemnul sculptat, cerul nesfârșit și întinderea verde de jos. Nu fusese primul lor sărut, dar fusese primul prelungit. El îi spusese, cu buzele lipite de buzele ei, că o iubea. Iar după ce o sărutase, îi spusese și ea că îl iubea.

Nu mai spusese nici unei femei cuvintele acelea. Se maturizase repede după Matilda și abandonase aiurelile astea imature și sentimentale.

O privi și văzu că avea buzele strânse într-o linie subțire.

– Atunci ne vom bucura de toate lucrurile așa cum sunt. Te-au scos din minți pe drum până aici?

Ea se uită la el, uluindu-l cu zâmbetul ei neașteptat și cu sclipirea din ochi.

– Absolut deloc. Ce încântare sunt tinerii, Charles!

– Chicotind? Și pălăvrăgind?

– Ei bine, am chicotit și am pălăvrăgit cu ele. Dintr-odată, păru rușinată și întoarse capul, ascunzându-și chipul după borul bonetei. De ce nu? Părea cea mai bună formă de autoapărare.

Matilda! Ah, Matilda! Ce făcuseră părinții ei cu ea? Sau era nedrept? Dacă Barbara sau Jane ar fi vrut

să se căsătorească cu un tânăr atât de smintit cum fusese el la 20 de ani, și-ar fi dat consimțământul? Știa că nu. Însă le-ar fi interzis orice legătură cu acel tânăr? Iar dacă ar fi făcut-o, ele l-ar fi ascultat fără să obiecteze?

Ar fi trebuit oare să aștepte? Dacă ar fi renunțat la nebunii și ar fi abordat-o anul următor, ar fi reușit s-o convingă să se răzgândească? Și pe tatăl ei? Și pe mama ei?

– *De ce* nu te-ai căsătorit, Matilda?

Ea întoarse brusc capul spre el.

– Nu am *vrut* niciodată.

– Ai vrut să te căsătorești cu mine, îi aminti el.

– Eram tânără. Și fără minte.

Ce ridicol era că și acum îl durea!

– Nu ai iubit niciodată pe altcineva?

– Nu, răspunse ea, încruntându-se.

– De asta nu ai vrut niciodată să te căsătorești? Sau pentru că nu ai găsit un bărbat pe care să-l iubești?

– Destul! Te rog, Charles, destul!

Iar el fu îngrozit să vadă că ochii ei străluceau, dar nu din cauza soarelui sau a plimbării plăcute.

– Îți cer iertare. Iartă-mă!

– Și de ce ți-ar păsa? Ai avut un fiu curând după aceea. Au fost și alte femei. Multe. Nu am avut cum să nu aud despre ele. Te-ai căsătorit după câțiva ani și ai avut copii și nepoți, iar în tot acest timp reputația ta de libertin și nu numai a devenit din

ce în ce mai rea. S-a văzut cât de mult m-ai iubit pe *mine*, Charles. Voi fi veșnic recunoscătoare că mama și tata m-au convins să-mi bag mințile în cap. Viața mea, așa cum a fost, s-a dovedit a fi mult mai bună decât ar fi fost dacă m-aș fi căsătorit cu tine.

Fiecare cuvânt fu ca o lovitură. Și fiecare cuvânt era adevărat. În afara celor șapte rostite cu un sarcasm amar: „Cât de mult m-ai iubit pe mine". Literalmente erau adevărate, însă ea nu le rostise pur și simplu.

El *chiar* o iubise, dar o dovedise în cel mai rău mod posibil, prăbușindu-se complet după ce ea nu mai voise să aibă de-a face cu el. Nu putea da vina pe imaturitatea lui. Reputația lui proastă fusese meritată ani la rând.

– Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare atât de rău!

– Am ajuns la pagodă, anunță ea și le zâmbi strălucitor tinerilor care se opriseră și stăteau în grup ca s-o admire din exterior.

– Sunt zece niveluri, spuse domnișoara Keithley. Le-am numărat.

– Impresionant, Dorothea, replică fratele ei. Poți să numeri atât de mult!

– Nu sunt sigură că voi putea păși pe unul dintre balcoanele acelea, observă domnișoara Rigg, dacă așa se numesc. Nu la nivelurile de sus oricum. Cred că sunt înspăimântătoare.

Fiecare nivel avea un balcon exterior și un acoperiș care ieșea în afară. Însă nu era necesar

să păşeşti pe ele ca să apreciezi privelişte. La fiecare nivel existau ferestre înalte, boltite.

– Ia-mă de braţ, îi zise Boris. Promit să nu te las să cazi!

– Foarte amabil din partea ta. Dar vom putea urca treptele la braţ?

Păşiră cu toţii înăuntru ca să afle, pălăvrăgind cu exuberanţă. Se părea că nu pierduseră încă surplusul de energie.

– Îmi plac dragonii, spuse Matilda privind în sus, spre acoperişuri. *Par* din aur.

– Chiar vrei să urci până sus? întrebă Charles. Nu eşti obligată s-o faci.

– Oh, dar sunt! Am fost provocată de nepotul meu şi am acceptat provocarea.

– Are obiceiul să te provoace, să rânjească şi să ridice din sprâncene la tine?

– Oh, Cerule mare, nu! M-a tratat întotdeauna cu cel mai mare respect, ca pe sora mai mare – *mult* mai mare – a mamei lui. Cred că îi place să mă tachineze.

– Şi ţie îţi place să fii tachinată.

– Da, rosti ea şi oftă. Uneori mă simt cam singură, tot jucând rolul mătuşii bătrâne şi scorţoase.

Însă când spuse asta roşi şi păru să-şi dorească foarte mult să-şi poată retrage cuvintele. Nimănui nu-i plăcea să-şi recunoască singurătatea. Şi poate că nici unei femei nu-i plăcea să fie o mătuşă bătrână,

de parcă aceste două cuvinte ar fi descris tot ce era de știut despre ea.

– Din fericire, nu ești mătușa mea. Ești Matilda.

– Oh!

Ea îl privi puțin nesigură, plecând ușor fruntea într-o parte.

– Mergem după tineri ca să ne asigurăm că nici unul nu încearcă să se agațe de zăbrelele balcoanelor? Nu mi-ar plăcea să eșuez în prima misiune de însoțitor.

– Oh, vai de mine, da! Ce gând oribil! Și e exact genul de lucru pe care îl fac tinerii ca să impresioneze tinerele. Poate că nu s-ar agăța *de* zăbrelele balcoanelor, dar cu siguranță s-ar apleca *peste* ele. E destul să mă gândesc la asta ca să am palpitații.

Urcară treptele pufnind și gâfâind, rotindu-se în centrul pagodei și oprindu-se doar o dată, scurt, la nivelul al cincilea pentru a se uita pe ferestre în timp ce-și trăgeau răsuflarea. Exclamații puternice de mirare și râsetele obișnuite veneau de la nivelurile superioare.

– Oh! exclamă Matilda, uitasem că o clădire este mult mai înaltă din interior decât pare din exterior. Și suntem abia la jumătatea drumului.

– Ești sigură că nu vrei să spui că ai câștigat jumătate din provocare? o întrebă el, aproape sperând că avea să spună da pentru că uneori puteai uita că nu era chiar același lucru să ai 56 sau 20 de ani.

Drept răspuns, ea se întoarse și continuă să urce. Urcând în spatele ei, Charles admiră legănarea șoldurilor sub rochia de un albastru pal, încă frumos formate, deși nu mai erau tinere. Și admiră faptul că își ținea spatele drept și urca susținut, fără să încetinească. Când ajunseră sus, tinerii se mișcau în jurul încăperii, uitându-se afară, exclamând când admirau înălțimea și arătându-și unul altuia reperele pe care le puteau vedea în Kew Gardens și dincolo de ele.

– E ca și cum ai fi într-un balon cu aer cald, remarcă Adrian, numai că aici nu avem doar aer sub picioare.

– Ai fost într-un balon? întrebă Lady Estelle.

– Da. Anul trecut. A fost antrenant și cu totul înspăimântător. Însă am supraviețuit ca să spun povestea.

– Dacă nu aș ști că nu e așa, interveni Lady Jessica, aș jura că pagoda asta se leagănă. Vrea cineva, vă rog, să mă asigure că nu e așa?

– Eu cred că așa e, răspunse Bertrand, clătinându-se și rânjindu-i. Ai face mai bine să mă ții, Jessica, și să nu mă lași să cad.

Ea scoase o exclamație enervată și îl pocni peste brat.

Și toată lumea fu gata să coboare și să pornească spre altă aventură.

– După ce am urcat atât, anunță Charles, am de gând să mai stau o vreme și să admir priveliștea în tihnă. Iar tihna mea va dura cel puțin zece minute.

– Atât de mult îți ia să-ți recapeți răsuflarea? întrebă domnul Sawyer, rânjind cu nerușinare.

– Și asta, recunoscu tatăl lui.

– Dar nu trebuie să ne așteptați la intrarea în pagodă, adăugă Matilda. Putem să ne facem foarte bine datoria de aici. E un turn de veghe splendid. Cred că nici un centimetru pătrat din grădină nu va fi invizibil pentru noi.

Domnul Keithley oftă și se apucă de piept.

Bineînțeles că erau o grămadă de copaci, iar de sus nu vedeai sub ei sau dincolo de ei. Însă tinerilor trebuia să li se acorde și un timp împreună. Și ce puteau face în zece minute? Deși mai aveau nevoie de încă pe atât ca să coboare și oricum nu puteau vedea toate colțurile din Kew, ca să nu mai vorbim de toate ascunzișurile. Însă...

– Am încredere că vă veți purta cu toții așa cum trebuie să se poarte doamnele și domnii, adăugă ea cu vocea severă a mătușii Matilda.

Asta nu însemna că fusese vreodată o mătușă severă. Nu intervenise niciodată în modul în care voiau să-și crească copiii fratele, surorile sau cumnații ei.

– A fost o mișcare foarte șireată din partea dumitale, mătușă Matilda, replică Boris. Acum ne-ai forțat să fim cuminți.

– Nu că am fi visat măcar să *nu* fim cuminți, spuse Dorothea Keithley, urmându-l pe domnul Sawyer pe scara în spirală. Nu te uita așa la mine, Ambrose!

– Ai ochi la ceafă? protestă fratele ei, oferindu-i mâna Jessicăi ca să o ajute pe treapta de sus.

În curând porniră cu toții în jos, pălăvrăgind zgomotos și vesel.

– Ne întâlnim toți în fața serei de citrice peste o jumătate de oră! strigă Charles după ei.

Și Matilda nu mai auzi decât sunetul vântului din afara pagodei. Păși spre o fereastră și privi în jos, spre copacii, peluzele și fațada din cărămidă roșie a Palatului din Kew. Se mută la următoarea fereastră și văzu templele fanteziste printre copaci și pământul întinzându-se la nesfârșit dincolo de grădini. Se mută din nou și privi pur și simplu. Era conștientă de căldura brațului drept al lui Charles alături de brațul ei stâng, deși nu se atingeau. Simțea mirosul coloniei lui.

– Oh, uite-i! spuse ea, arătând în jos. Au rămas împreună.

– Nu am reușit să văd nici o poveste de dragoste care să se înfiripe între ei, observă el, cu posibila excepție a lui Bertrand Lamarr și a domnișoarei Keithley. Restul se bucură pur și simplu de companie.

– Da.

– Într-o situație similară, eram foarte nerăbdători să avem puțin timp doar pentru noi. Și am fost

destul de norocoși să avem niște însoțitori fericiți să rămână pe la mijlocul pagodei.

O sărutase acolo, poate chiar în locul acela. Îi spusese că o iubea, iar ea nu se îndoise nici o clipă de adevărul vorbelor lui. Ea îi spusese că îl iubea și vorbise serios, cu toată pasiunea inimii ei tinere. Dar peste nici o lună îl alungase, spunându-i că nu avea să-i mai vorbească sau să-l vadă. Când insistase, ea îi spusese că nu-l iubea și că nu-l iubise niciodată, fiindcă acesta părea singurul mod de a-l convinge.

– Ai vorbit *serios*? o întrebă, iar ea știu că se întorsese cu fața ca să nu se mai uite la priveliște, ci la ea. M-am întrebat adesea.

– Ce să vorbesc serios? întrebă ea, dar știa la ce se referise.

Se părea că îi citise gândurile.

– Că mă iubeai.

Ea se încruntă și urmări un cal și o trăsură mișcându-se încet pe un drum în depărtare.

– Nu-mi amintesc. Vorbești despre ocazia în care am fost împreună aici cu atâția ani în urmă? Cum să-mi amintesc ce am spus sau dacă am vorbit serios?

– Mi-ai spus că mă iubeai după ce eu ți-am spus că te iubeam. Și apoi, nu după mult timp, m-ai alungat. Însă cea mai crudă lovitură a venit odată cu vorbele pe care le-ai rostit când ai făcut-o. Ai spus că nu mă iubeai și că nu m-ai iubit niciodată. Însă m-ai iubit când eram aici. Ai vorbit serios, nu?

Ea îi întoarse privirea de sub sprâncenele încruntate. De ce era răspunsul acesta atât de important pentru el?

– De atunci ai trăit o viață plină de evenimente de care merită să-ți aduci aminte. Ai devenit tatăl lui Gil. Te-ai căsătorit cu Lady Dirkson și ai avut copii și nepoți. Ai avut ani plini de... o viață tumultuoasă. De ce să încerci să-ți amintești ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat aici cu ani și ani în urmă, când eram tineri, nesăbuiți și nu aveam cum să știm ce voiam? De ce să te deranjezi să-ți amintești? De-abia ne văzusem. Vorbisem doar de câteva ori cu puțin timp în urmă. Ce rost au toate astea, Charles? Dacă am avut vreodată o... șansă, a trecut demult. Lucrurile acelea li s-au întâmplat altor oameni, într-o altă viață. Nu mai suntem aceiași. Nici pe departe.

– *Am fost* nesăbuiți? o întrebă el.

Se întorsese și privea din nou în jos. Matilda îi văzu pe tineri, tot în grup, traversând o alee cu iarbă spre unul dintre templele cu cupolă.

– Da, bineînțeles că eu am fost. Eram tânăr, îndrăgostit și apoi rănit cum doar un tânăr poate fi. Durerea m-a orbit. În loc să te aștept un an și apoi să te fac în următorul sezon să te răzgândești, iar pe tatăl tău să-l fac să vadă că mă schimbasem, m-am aruncat imediat în vârtejul plăcerilor, căutând să te uit și să-mi redobândesc stima de sine mult afectată.

Nu am încercat niciodată să te recâștig. Da, am fost nesăbuit. Dar tu?

– Nesăbuită? Nu. Mi-am ascultat întotdeauna părinții. Am crezut mereu că știau ce era mai bine pentru mine și că mă iubeau. I-am crezut când mi-au spus că nu erai un soț potrivit pentru mine, că orgiile tale scandaloase nu aveau să-mi aducă decât nefericire.

– Orgii? repetă el, întorcându-se din nou spre ea. În perioada *aceea* a vieții mele? Nicidecum. Deci ai fost *înțeleaptă* când te-ai despărțit de mine? Când mi-ai spus că nu mă iubeai?

– Da.

El o privea fix, iar ea fu nevoită să se întoarcă și să se uite în ochii lui.

– Spune-mi măcar că nu era adevărat. Și te rog să nu-mi zici că nu-ți amintești!

– De ce să-mi amintesc? A trecut o viață de atunci. Oh, Charles, *bineînțeles* că te iubeam! Eram tineri așa cum sunt tinerii de acum. Arătă cu o mână spre fereastră, deși nu se uită la ea. Erai chipeș și îmi făceai curte. Ai dansat cu mine, ai vorbit la nesfârșit cu mine, mi-ai zâmbit și ai râs doar pentru mine sau cel puțin așa mi se părea. Bineînțeles că te iubeam. Ar fi fost ciudat să n-o fac.

– Dar te-ai oprit?

– Bineînțeles că m-am oprit, răspunse ea, amintindu-și de inima ei frântă, de visurile zdrobite, de convingerea că nu mai putea trăi. Ți-ai imaginat

că am avut sentimente tandre față de tine în toți anii aceștia? Mă vezi ca pe o biată fată bătrână, frustrată, care se culcă oftând în fiecare seară, amintindu-și de singurul bărbat cu care a împărtășit o poveste de dragoste pe când era doar o fetișcană? Ar fi absurd și insultător.

– Am spus că îmi imaginez așa ceva? Îmi pare rău. Te-am supărat.

– Nu sunt supărată, răspunse ea, ștergându-și obrajii cu dosul mâinilor înmănușate și simțind umezeala umilitoare a lacrimilor tocmai ea, care nu plângea niciodată.

– Să nu mai vorbim și să nu ne mai gândim la anii care s-au scurs. Te-am iubit ultima dată când am fost împreună aici, Matilda, și m-ai iubit și tu. Este o amintire amară, pentru că toate celelalte au venit atât de repede după aceea. Însă este și o amintire dulce. Eram o tânără pereche îndrăgostită. De atunci nu m-am mai îndrăgostit niciodată.

– Ce absurditate!

– Poate. Dar e adevărat. Cred că nici tu n-ai mai făcut-o, nu?

– Eu? Bineînțeles că am... Nu, nu am făcut-o. Este ceva rușinos în asta? Am avut ocazii. Dar nu am vrut să mă căsătoresc fără să iubesc. Eram o tânără încăpățânată.

– Da. Știu.

– Ei bine, *este* o amintire dulce, Charles. Și e ceva care li s-a întâmplat unor oameni care nu mai există.

– Dar existăm. Suntem aceiași oameni după treizeci și șase de ani. Avem păr alb – eu mai mult decât tine –, riduri și siluete mai puțin zvelte. Dar tu încă arăți foarte bine. Pot să spun asta pentru că te privesc prin ochii unui bărbat de 56 de ani. Pentru mine arăți bine, deși mi-ar plăcea să nu mai ții buzele strânse atât de des și să zâmbești așa cum ai zâmbit astăzi, în compania tinerilor. Mi-ar plăcea să sărut din nou buzele acestea.

Ea se holbă la el de parcă ar fi prins rădăcini în dușumea. Era prea șocată ca să-i tragă o palmă. În același timp, se simțea din nou prea conștientă de faptul că erau singuri acolo, prea conștientă de ultimul sărut pe care îl împărtășiseră acolo, prea conștientă de prezența *lui*, de faptul că arăta bine și acum, de aura lui masculină. De *gura* lui. Însă era o doamnă de vârstă mijlocie. De fapt, aproape trecută de vârsta mijlocie. Săruturile erau pentru tineri. Ea nu mai știa cum s-o facă. Ultima dată fusese sărutată cu... treizeci și șase de ani în urmă. Ar fi fost stânjenitor. Ar fi fost ciudat. Ar fi fost...

Își trecu limba peste buze, iar el coborî privirea, urmărindu-i gestul. Sfârcurile îi palpitau. Simțea o durere între coapse. Nu mai experimentase de mulți ani asemenea lucruri. Trecuse de vârsta

la care... Dar chiar și înainte de asta suprimase nevoile chinuitoare care nu îi aduceau decât frustrare inutilă și nefericire. Nu putea să...

Făcu un pas mai aproape de el, iar când *el* se apropie de *ea*, ignoră instinctul care îi spunea să se îndepărteze înspăimântată și în schimb se sprijini de el, închizând ochii. Chiar prin haină, vestă și cămașă simțea că era cald, cu mușchi tari și masculin. Mirosul lui o învălui - apa de colonie, apretul care fusese folosit probabil pentru lavalieră și guler, esența a ceea ce era însuși Charles. Era ridicol, poate, să simtă că totul era familiar, dar totuși așa era. Coapsele ei simțeau mușchii lui puternici. Picioarele ei simțeau pielea suplă a cizmelor lui lungi. Totul era de ajuns ca s-o facă să leșine - dacă ar fi știut cum.

Avea să își amintească asta, se gândi ea, așa cum își amintise întotdeauna de cealaltă ocazie. Avea să și-o amintească tot restul vieții. Chiar și pe patul de moarte avea să își amintească faptul că îl iubise, că îl iubise întotdeauna, chiar dacă trecuseră zile, săptămâni și poate chiar luni din viața ei când nu se gândise deloc la el. Oh nu, niciodată luni! Și nici măcar săptămâni. Iubirea nu dispărea niciodată. Era întotdeauna acolo, dormitând, așteptând să fie trezită. Inima zdrobită aștepta întotdeauna să fie vindecată.

Brațele lui coborâră, mâinile lui îi găsiră mâinile și își împleti degetele cu ale ei în timp ce brațele

li se odihneau. Coborî fruntea și lăsă puțin capul într-o parte. Ea îi simți respirația pe obraz și deschise ochii. Ochii lui o priveau de la câțiva centimetri și cumva ea nu se mai simți o fată bătrână confuză și trecută, pentru care asemenea lucruri erau stânjenitoare, un vis a ceea ce ar fi putut exista cu mult timp în urmă și care nu mai putea exista niciodată. El nu arăta ca un bărbat în vârstă care trebuia să fi trecut sigur de asemenea lucruri.

– Îmi dai voie? murmură el, cu buzele aproape de buzele ei.

Drept răspuns, ea închise ochii și se apropie mai mult. Și...

„Oh, vai!"

„Oh, vai!"

„Oh, vai de mine!"

Gândurile ei nu fură coerente cât timp dură sărutul. Probabil nu mai mult de câteva secunde. Nu, cu siguranță mai mult de atât. Minute? Ore?

Așa fusese și cu ani în urmă? Toate senzațiile acelea? Toată dorința aceea mistuitoare? Toată incapacitatea de a *gândi?* Dar, dacă fusese așa, cum îl lăsase să plece?

Ah, cum putuse să-l lase să plece?

„Charles."

– Charles?

El își îndepărtase buzele de buzele ei și o privea cu ochi imposibil de citit. Corpurile lor se atingeau de sus până jos. Degetele încă le erau împletite.

De fapt, se gândi ea obiectiv, fusese un sărut mai degrabă cast. Dar pământul se zguduise. Nu, era o exprimare prea ștearsă. *Universul* se zguduise.

Pentru ea, în orice caz.

El, bineînțeles, trebuie să fi trăit o mie de asemenea sărutări, cu alte femei.

„Nu exagera, Matilda!"

Era oare o exagerare?

– Ne neglijăm datoria, observă ea.

Un sentiment imposibil de numit trecu fulgerător peste chipul lui. Amuzament poate? Regret? Dorință arzătoare? Nici una dintre ele? Toate?

– Tu ești cea care le-a spus tinerilor că are încredere în ei, răspunse el. Eu m-aș fi ținut exact în urma lor, călcând pe picioarele ultimului din șir.

– Oh, nu ai fi făcut-o! Tu ești cel care le-a spus că are nevoie de zece minute aici sus înainte de a-i urma.

– Pentru că sunt bătrân, trebuie să-mi recapăt răsuflarea și să-mi odihnesc genunchii artritici.

– Prostii!

Era foarte conștientă de faptul că încă se atingeau, față în față, și că degetele încă le erau împletite.

El îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. În ochii lui era o strălucire de evident amuzament.

– Îmi pare rău că ți-am tulburat liniștea, Matilda.

– Nu ai făcut așa ceva, îl asigură ea.

– Atunci există alt motiv care te-a făcut să te îmbufnezi?

– Nu sunt îmbufnată, protestă ea, trecându-și mâna peste rochie și asigurându-se că boneta încă îi era dreaptă. Dar am venit ca însoțitori și...

– Și am sfârșit având nevoie de însoțitori. Haide! Coborâm. Voi merge eu primul, ca să nu trebuiască să privești în gol la fiecare pas.

Oh, cu siguranță spusese exact același lucru data trecută! Dar ce ridicol să creadă că ea și-ar fi putut aminti un act atât de banal de galanterie după treizeci și șase de ani!

– Mulțumesc, zise ea, simțind nevoia de a plânge. Din nou.

capitolul 5

În săptămânile care urmară după excursia la Kew Gardens, Charles încercă din toate puterile să-și readucă viața pe făgașul normal. Singura problemă era că nu știa dacă se putea – oricum, nu în cazul în care *normal* însemna viața pe care o trăise până în urmă cu o lună.

Pe de o parte, renunțase la amanta pe care o angajase la scurt timp de la moartea soției lui. O concediase brusc chiar în seara în care Matilda îl vizitase pe neașteptate acasă, deși pe atunci nu crezuse că era vreo legătură între cele două evenimente. Presupusese că avea să-și înlocuiască în curând amanta. Însă nu o făcuse în săptămânile următoare, deși nu era deloc sigur că celibatul i se potrivea. Și nici nu știa dacă nu i se potrivea. De fapt, sexul de dragul sexului nu-l mai mulțumea, dar nu știa *ce* l-ar fi mulțumit în schimb. Sau, dacă știa, nu era dispus să se gândească serios la asta.

Pe de altă parte, era Gil. Fiul său era prezent în viața lui de treizeci și patru de ani într-un mod pur teoretic, însă asta se schimbase odată cu lupta pentru custodie, apoi cu dejunul la care îl invitase soția fiului său și cu prima întâlnire față în față cu fiul său. Întâlnirea aceea fusese puțin spus incomodă,

dar după aceea fusese greu să accepte posibilitatea de a nu-l mai vedea niciodată pe Gil și de a nu mai auzi nimic despre el.

Dar primise vești de la el la două zile după plimbarea de la Kew – sau cel puțin primise vești *despre* el de la Abigail, soția lui Gil. Ea îi trimisese o scrisoare plină de detalii vesele despre satul din Gloucestershire în care trăiau, despre casa și grădina lor, dominată de priveliștea și mireasma trandafirilor. Printre detaliile acestea erau presărate glume despre Katy, nepoata lui. Și o singură menționare a lui Gil, care se transforma din soldat în fermier, transformare completată de cizmele pline de noroi, pentru care fusese certat de Abigail, pentru că într-o zi le adusese în casă fără ca mai întâi să le curețe așa cum se cuvenea pe răzuitoarea de ghete din fața ușii. Pentru Charles, scrisoarea fu mai degrabă dureroasă decât plăcută, dar o citi de cel puțin o duzină de ori în ziua aceea.

Și mai era Adrian, care reînnoise prietenia cu Bertrand Lamarr de care se bucurase la universitate. Devenise prieten cu sora lui Lamarr și cu Boris Wayne. Se părea că cei patru o vizitaseră pe contesa văduvă de Riverdale, a doua zi după plimbarea la Kew, pentru a-și exprima mulțumirile față de Lady Matilda Westcott, care îi însoțise și le făcuse ziua atât de amuzantă – acestea fuseseră cuvintele lui Adrian. Se părea că ea încercase să-și convingă mama să-și așeze picioarele pe un taburet în timp

ce ei erau acolo, dar văduva declarase că putea să-și țină foarte bine picioarele pe dușumea și se enervase de-a binelea pe fiica ei pentru că se agita.

– M-am enervat și *eu* până la urmă, raportă Adrian. Nu mai existau nici zâmbetele, nici ochii scânteietori pe care i-am văzut ieri la Lady Matilda și nici mustrările așa-zise severe. Cred că scânteia aceea e stinsă de contesa văduvă, tată. E păcat, și nu e drept. Nu e ușor să fii femeie, nu? Mai ales fată bătrână. Mă întreb de ce nu s-a căsătorit niciodată.

– Poate că a ales să nu o facă, sugeră Charles.

– Dar *alternativa*... protestă fiul său.

Charles termină prin a se enerva și el – atât pe Matilda, cât și pe mama ei. De ce se purta așa? De ce își permisese să devină fata bătrână tipică, care se agita în jurul unei mame tiranice? Nu voia să se gândească la Matilda. Voia să poată șterge amintirea zilei de la Kew, mai ales jumătatea de oră de sus din pagodă. Nu știa ce să creadă despre ce se întâmplase acolo. Ea îi trezise amintiri care fuseseră atât de adânc îngropate, încât le crezuse șterse de-a binelea, până când ea își făcuse din nou apariția în viața lui, iar amintirile reveniră ca un șuvoi. Nu doar amintirile faptelor, ci și ale sentimentelor și ale pasiunilor care ar fi trebuit să fie amuzante, dar nu erau.

Matilda! Nu voia cu nici un chip să se încurce din nou cu ea. Ar fi fost ridicol. Și bănuia că ea ar fi fost de aceeași părere.

Și erau fiicele lui. Barbara și familia ei se întorseseră de la aniversarea socrilor în aceeași zi în care Jane sosise în oraș cu familia după ce trecuse perioada de grețuri. În următoarea zi veniseră amândouă în vizită la Charles, aducând copiii cu ele. El vorbise, se jucase cu cei trei nepoți și admirase diferite jucării și comori pe care i le aduseseră și i le supuseseră spre aprobare – inclusiv comoara mândră a unui cucui de mărimea unui ou de pasăre, dobândit prin alunecarea de pe spatele unui ponei care devenise dintr-odată nărăvaș. Dădaca Barbarei dusese copiii sus, în camera copiilor, iar Charles rămăsese singur cu fiicele lui. Barbara avea o invitație pentru el. Se apropia ziua ei de naștere.

– Știu, răspunse Charles. Nu uit niciodată zilele de naștere, nu?

– Aș vrea ca fiecare bărbat să fie ca tine în privința asta, tată, spuse Jane, clătinând din cap și țâțâind. Wallace, de exemplu.

Wallace, Lord Frater, era soțul ei.

– În loc să organizăm un dineu acasă, ca de obicei, continuă Barbara, vom avea o aniversare de familie la Vauxhall Gardens. Edward a rezervat un pavilion – vom mânca acolo, vom asculta orchestra, vom dansa și vom privi focurile de artificii. Cred că au trecut mai mult de trei ani de când nu am mai fost acolo.

– Noi am fost anul trecut, zise Jane. Dar sunt întotdeauna fericită dacă am un motiv de a merge la Vauxhall. E pură magie dacă vremea e bună.

– Oh, vremea va fi perfectă de ziua mea! o asigură Barbara. Nu va îndrăzni să fie altfel. Va veni și Adrian. I-a cerut lui Lady Estelle Lamarr să-l însoțească. O cunoști, tată? Își face debutul anul acesta, deși a trecut de mult de vârsta obișnuită. E o frumusețe – foarte creolă.

– O cunosc, răspunse Charles. Fratele ei geamăn a fost la Oxford cu Adrian.

– Ca să avem un număr egal de invitați, ar fi frumos dacă ai invita și tu pe cineva, zise Barbara.

– Pe doamna Summoner, poate? sugeră Jane.

Doamna Summoner, care rămăsese văduvă odată cu Charles, arătase în mai multe ocazii că nu s-ar fi supărat să aibă o aventură discretă cu el. Probabil era cu douăzeci de ani mai tânără. Ridică mâna, oprind-o pe Jane.

– Dacă trebuie să aduc pe cineva, prefer să aleg singur. O s-o întreb pe Lady Matilda Westcott dacă vrea să vină.

Nu prea știa ce îl făcuse să spună asta – și cu siguranță nu știa dacă ea avea să accepte –, dacă nu cumva era faptul că încercase să-și adune curajul și să le vorbească fiicelor lui despre ceva ce trebuiau să știe și în felul acesta era obligat să o spună acum.

– Lady Matilda Westcott? întrebă Jane încruntată. Te referi la *Abigail* Westcott? Dar nu mai e *Lady*

Abigail, nu? Și-a pierdut titlul de câțiva ani. În plus, e prea tânără pentru tine.

– Și s-a căsătorit recent, din câte am auzit, adăugă Barbara.

– Am spus Lady *Matilda* Westcott, sublinie Charles. E mătușa lui Abigail Westcott, acum Abigail Bennington. S-a căsătorit recent cu locotenent-colonelul Gil Bennington. Fiul meu.

Ele se holbară la el fără să înțeleagă.

– Ai spus *fiul meu?* întrebă Jane și râse.

– Am spus. Gil Bennington e fiul meu ilegitim. S-a născut acum treizeci și patru de ani, înainte să o cunosc pe mama voastră. Mama lui era fiica fierarului din sat. L-a crescut fără ajutorul meu, deși i-am oferit ajutorul. Singurul ajutor pe care i l-am dat a fost după moartea ei, când i-am cumpărat un brevet pentru regimentul de infanterie în care era sergent. La puțin timp după aceea, a refuzat orice alt ajutor. L-am văzut pentru prima dată acum câteva săptămâni, când a venit la Londra cu noua lui soție. Au venit pentru a se prezenta înaintea judecătorului care trebuia să decidă cine primește custodia fiicei sale. Ea locuia pe atunci cu bunicii din partea mamei. Acum e cu Gil și cu soția lui. Am fost la audiere. Am vorbit în apărarea lui Gil. Apoi el și-a dus familia acasă, în Gloucestershire.

Spusese totul dintr-o suflare.

Zâmbetul lui Jane dispăruse. Ambele fiice îl priveau fără să priceapă.

– Ai un *fiu?* întrebă Jane. În afară de Adrian?

– Adrian *știe?* întrebă Barbara. Dumnezeule mare, asta o să-l ucidă!

– Știe, zise Charles. A venit cu mine săptămâna trecută la o cină oferită de contele de Riverdale și de soția lui. Au fost acolo și alți membri ai familiei Westcott. Când am fost invitat, m-am gândit că adevărul avea să iasă oricum la iveală și ar fi mai bine dacă l-ați auzi toți de la mine, nu din bârfele înaltei societăți.

Fiicele lui păreau la fel de uluite, așa cum fusese Adrian când îi spusese Charles.

– Și o s-o inviți pe *mătușa* lui Abigail Bennington, o femeie din familia Westcott, la petrecerea aniversară a Barbarei? întrebă Jane.

– Doar dacă Barbara nu are nimic împotrivă. Evident că nu am întrebat-o încă. S-ar putea să refuze chiar dacă o invit.

– Și Lady Estelle Lamarr are o legătură cu familia Westcott, nu? întrebă Barbara, gândindu-se încruntată. Tatăl ei s-a căsătorit cu fosta contesă de Riverdale acum câțiva ani? Mama lui Abigail Westcott?

– Da, răspunse el.

– Și Adrian o aduce la Vauxhall, repetă Barbara. Și totuși el *știe.*

– Da, zise din nou Charles.

– Oh, vai de mine! Barbara se lăsă pe spate în scaun și își apăsă palmele pe obraji. Mă simt

de parcă aș fi în mijlocul unui vis bizar. Avem un frate *vitreg*, Jane.

– Dacă ai avea o pană la tine, replică Jane, ar fi de ajuns să mă atingi cu ea ca să mă dobori la pământ. Cum se poate să nu fi știut nimic despre asta? Și cum ai *putut* tu, tată? Oh, ce lucru absolut îngrozitor! Ce va spune Wallace când îi voi zice? Cum e el? Deși nu sunt deloc sigură că vreau să știu.

Charles își dădu seama că nici una din ele nu era prea fericită. Nici nu era de mirare. Nici el nu era fericit. Ținuse secretul atât timp încât i se părea jenant să-l scoată la iveală acum și să-și supere copiii. Soția lui nu știuse niciodată.

– Cred că e un om bun, răspunse el.

Apoi le spuse câteva lucruri despre fiul său. Iar în timp ce făcea asta, se întreba dacă era bine să îi ceară Matildei să îl însoțească la Vauxhall și să mențină astfel legătura dintre familia ei și a lui. Poate că fiicele și fiul lui nu aveau să fie de acord. Deși Adrian nu părea să nu fie. Chiar dimpotrivă, de fapt.

Ce avea să răspundă ea dacă avea să o întrebe? Avea să accepte? Și ce putea să însemne acceptarea ei? Avea să fie un eveniment intim, *cu familia lui.* Putea crede cineva că îi făcea *curte?*

Și îi făcea?

Când primi o invitație scrisă de a se alătura doamnei Barbara Dewhurst și familiei sale pentru o seară la Vauxhall Gardens ca să îi sărbătorească ziua

de naștere, Matilda se gândi la început că doamna respectivă o confundase. Dar numai pentru o clipă.

– Arăți de parcă ar fi murit cineva, Matilda, îi spuse mama ei din cealaltă parte a mesei la micul dejun. Ce s-a mai întâmplat?

Matilda ridică privirea fără să priceapă. I-ar fi plăcut să ia invitația sus și să-i digere conținutul în intimitatea camerei sale, dar era prea târziu pentru asta. Se părea că fața o trădase.

– Cine e doamna Dewhurst? întrebă mama ei după ce Matilda îi citi invitația cu glas tare.

Matilda știa. Știuse când, cu cine și în ce loc se căsătorise Charles. Știuse când se născuse și când se căsătorise fiecare dintre copiii lui. Știuse când murise soția lui. Pentru o persoană care și-l scosese complet din minte și din memorie de mai bine de treizeci de ani, știa multe despre el. Și suferise mult la fiecare răspântie din viața lui, fără să recunoască nimic.

– E fiica cea mai mare a vicontelui de Dirkson, explică ea.

– Și te invită la o petrecere în familie? întrebă mama ei. Dar nu mai aștepta un răspuns. Lăsă jos jumătatea de felie de pâine prăjită, își tamponă buzele cu șervetul de in și se lăsă pe spate în scaun, privindu-și fiica în tot acest răstimp. Trebuie cumva să îi mulțumești chiar vicontelui pentru asta?

– Nu știu mai multe decât tine, mamă.

Numai că el o sărutase, iar ea nu mai reușise să mănânce și să doarmă toată săptămâna de atunci, ca o ființă patetică.

– Ți-ai mai imaginat cândva că erai îndrăgostită de el.

– Oh, vai de mine! Matilda râse și învârti lingurița în cafea, deși ceașca era pe jumătate goală. Asta a fost acum un car de ani, mamă. Lăsă lingurița pe farfurioară și ridică privirea. Dar nu mi-am *imaginat* că eram îndrăgostită de el. L-am iubit din toată inima și din tot sufletul.

Mama ei continuă s-o privească fix, iar Matilda aștepta tirada de furie și ridiculizare care trebuia să vină. În schimb, mama ei lăsă șervetul lângă farfurie și oftă.

– Știu, zise ea. Matilda ridică ceașca, se răzgândi și o lăsă din nou pe farfurioară. Apoi ridică privirea. Nu sunt sigură că pe atunci știam despre partea cu *inima și sufletul*, continuă mama ei. Deși am înțeles mai târziu, când nu ai vrut să ai nici o legătură cu numeroșii domni perfect eligibili care ți-au făcut curte în anii următori. Mi-am spus că era vorba de o pasiune trecătoare. Mi-am spus că erai îndrăgostită de *ideea* de a fi îndrăgostită și că uneori fetele se îndrăgostesc și le trece de o duzină de ori înainte de a încheia o căsătorie cu judecată.

– Eu m-am îndrăgostit doar o dată, declară Matilda.

Oh, nu vorbise niciodată așa cu mama ei!

– Da, știu, spuse din nou mama ei. El făcea nebunii cu Humphrey, Matilda. Humphrey a fost fiul meu, dar i-am văzut nenumăratele greșeli. Vicontele de Dirkson sau Charles Sawyer, cum încă era în zilele acelea, era cu un an mai mare. Am dat vina pe el, crezând că îl corupea pe Humphrey, sau m-am înșelat singură dând vina pe el. Mi se rupea inima când mă gândeam că te vei căsători cu el și va trebui să înduri o căsnicie nefericită tot restul vieții. Nu m-am înșelat în privința lui. A făcut tot mai multe nebunii odată cu trecerea anilor.

– Știu, mamă.

– Dar am trăit întotdeauna cu vinovăția de a nu-ți fi permis nefericirea sau fericirea aceea. Pentru că nu ai de unde să știi dacă viața lui nu ar fi fost diferită în cazul în care te-ai fi căsătorit cu el. Și el te-a iubit din toată inima și din tot sufletul?

– Așa am crezut. De fapt, am știut-o.

– E foarte greu să fii părinte, îi mărturisi mama ei. Îți dorești atât de mult fericirea copiilor tăi! Îți dorești să faci tot ce-ți stă în puteri ca să nu-i vezi nefericiți. Însă unde se termină călăuzirea înțeleaptă și unde începe amestecul nechibzuit?

Matilda se încruntă la ea peste masă.

– Tu și tata ați făcut ce trebuia.

– Chiar așa? Mama ei ridică din nou șervetul și începu să-l împăturească frumos. Tu ai fost prima mea născută, Matilda. Ezit să spun că ești preferata mea, pentru că *toți* sunteți preferații mei

în diferite ocazii și în diferite circumstanțe. Dar tu ai fost specială. Ai fost... *prima mea născută.*

Matilda clipi ca să-și alunge lacrimile. Mama ei nu vorbise *niciodată* așa. Și nu fusese niciodată un părinte demonstrativ. Nu spusese niciodată că își iubea fiica mai mare și nici vorbă că fusese preferata ei.

– Trebuie să merg și să-i trimit un răspuns doamnei Dewhurst, anunță Matilda, ridicându-se în picioare. Voi refuza, bineînțeles.

– De ce? întrebă mama ei.

– Nu fac parte din familia aceea. M-aș simți stânjenită și nelalocul meu.

– De ce? întrebă din nou mama ei. E evident că tatăl doamnei Dewhurst i-a sugerat numele tău. Altfel de ce s-ar fi gândit să te invite? Cred că nici nu te cunoaște.

Matilda nu se putu gândi la nici un răspuns. *De ce* făcuse el sugestia aceea? Nu spusese nimic în timpul întoarcerii de la Kew și nici după aceea nu sugerase că aveau să se întâlnească din nou. Și nu îi trimisese nici o veste de atunci. Presupusese că el regreta amarnic unele dintre lucrurile pe care le spusese. Ca să nu mai vorbim despre sărut.

– Te-ai bucurat de ziua aceea la Kew?

– Da, bineînțeles. Tinerii au fost încântători. Am fost emoționată a doua zi, când domnul Sawyer a venit aici cu Boris, Bertrand și Estelle ca să-mi mulțumească. A fost un gest plin de considerație.

– Și vicontele de Dirkson a fost încântător?

Matilda se așeză din nou.

– A fost o companie plăcută, mamă. Cred că toți tinerii îl plac.

– Dar tu îl placi, Matilda?

– Da, bineînțeles.

„M-a sărutat. Pe mine, o fată bătrână de 56 de ani."

– Atunci trebuie să mergi la Vauxhall cu el și cu familia lui.

– Mamă, începu Matilda, dar femeia ridică mâna.

– Matilda, m-ai adus la limita nebuniei de câteva ori în anii care s-au scurs de la moartea tatălui tău.

– Știu. Vreau să am grijă de tine, mamă, dar știu că te enervează fiecare mișcare pe care o fac.

– M-ai adus la limita nebuniei din cauza *vinovăției*. Crede-mă când îți spun că nu am înțeles cât de mult îl iubeai, Matilda. Poate că sfatul pe care ți l-am dat împreună cu tatăl tău a fost unul sănătos. Așa părea pe atunci. Dar în toți anii aceștia te-am văzut ca pe o piatră de moară plină de regrete și de vinovăție atârnată de gâtul meu. Ar fi trebuit să te sfătuim și apoi să avem încredere în tine că vei lua propria decizie. Ar fi trebuit cel puțin să stabilim o limită de timp pentru refuzul nostru. Am fi putut insista ca tânărul tău să aștepte un an înainte de a-i cere din nou permisiunea tatălui tău de a te căuta.

– Mamă! strigă Matilda, care nu auzise decât că fusese o piatră de moară atârnată de gâtul mamei sale.

– Matilda, replică mama ei, ridicându-se în picioare în timp ce și fiica ei se ridica grăbită să-și ofere ajutorul – un impuls pe care îl înfrână după doar doi pași. Matilda, *te iubesc!* Când mă răstesc la tine, o fac pentru că mă doare inima pentru tine și știu că sunt de vină pentru ceea ce ai ajuns. Acum mă voi duce în salonașul meu ca să citesc ziarele de dimineață. Pot să urc scările cu ajutorul balustradei și al propriilor picioare. Iar tu vei merge în camera de zi ca să-i scrii doamnei Dewhurst. Îi vei mulțumi pentru invitația amabilă și o vei informa că vei fi încântată să iei parte la petrecere. Sau poți să scrii ca să refuzi. Alegerea îți aparține.

Matilda, năucită, își privi mama plecând din încăpere. Pentru prima dată după mulți ani nu se grăbi să-și ofere ajutorul care nu fusese solicitat. Avu nevoie de multă hotărâre.

Acceptă invitația. După ce puse scrisoarea pe tava de argint din hol și îi atrase atenția majordomului, se duse în camera ei și se întinse pe pat, ceva ce nu făcea niciodată în timpul zilei, zgâindu-se la baldachin.

„Te iubesc."

Nu era vocea unui bărbat cu ani și ani în urmă, ci glasul mamei sale. Poate pentru prima dată. Poate că mama ei o spusese și înainte, dar Matilda nu-și

amintea. Oricum, alesese întotdeauna să creadă că era adevărat, deși în ultimul timp se cam îndoise. Dar, ah, cât tânjise să audă acele cuvinte de la propria mamă! Și acum le auzise.

„Te iubesc."

Matilda se rostogoli pe o parte, își ascunse fața în pernă și plânse.

„Te iubesc."

De ce voia el ca ea să meargă la Vauxhall cu familia lui?

Regreta oare că o sărutase în pagoda din Kew Gardens?

„Te iubesc."

Și el îi spusese cuvintele acestea, cu mult, mult timp în urmă.

Viața ei mohorâtă și nesfârșită devenise brusc prea plină de emoții ca să mai poată fi suportată. Nu era obișnuită cu emoțiile puternice. Nu știa ce să facă cu ele.

Doar să plângă.

Ceva ce nu făcea niciodată.

Plânse.

De îndată ce află de la Barbara că Matilda acceptase invitația la Vauxhall, Charles îi scrise ca să o informeze că avea să vină cu trăsura la casa mamei sale pentru a o însoți chiar el. Nu aștepta cu multă nerăbdare vizita, dar așa era corect, iar el nu se temea cu adevărat de dragon. Sau se temea? Însă,

când sosi în seara respectivă și fu condus în salon, o găsi pe contesa văduvă singură.

Inima i se strânse și se întări pentru bătălie.

– Doamnă, zise el, făcând o reverență.

Ea îl privi de sus până jos din scaunul ei de lângă șemineu, cu o expresie aspră, chiar ostilă.

– Lord Dirkson. Fiica dumitale are o seară încântătoare pentru petrecere.

– E norocoasă, având în vedere că în ultimul timp am avut parte doar de burniță și vânturi furtunoase zile la rând.

– Spune-mi, am făcut o greșeală cu ani în urmă?

Vorbele ei îl luară complet prin surprindere. Pentru o clipă, nu știu ce să răspundă.

– Am înțeles că soțul dumneavoastră, contele de Riverdale, mi-a respins propunerea din cauză că purtările mele scandaloase mă transformau într-un pretendent nepotrivit pentru fiica lui. Aveam 20 de ani. Mă purtam așa cum se poartă mulți tineri la vârsta aceea. Adică nesăbuit. După ce am cunoscut-o pe Lady Matilda, m-am pregătit să-mi schimb comportamentul. Nu putem ști sigur dacă aș fi făcut-o sau nu. Cred că dumneavoastră ați considerat pe vremea aceea că acționați în interesul fiicei dumneavoastră. Și se pare că evenimentele următoare v-au îndreptățit opinia.

– Ai iubit-o?

– Da, doamnă. Foarte mult. Nu mă aștept să mă credeți.

– Vârsta nu întărește neapărat o persoană, nici nu o ferește de durere. Fiica mea e la fel de fragilă ca atunci, viconte de Dirkson, chiar dacă pare că are deja tabieturi la care nu vrea să renunțe și e incapabilă de sentimente profunde.

Pentru el, Matilda nu avea nici tabieturi, nici nu era incapabilă de sentimente profunde.

– Mă întrebați care îmi sunt intențiile, doamnă?

Ea nu răspunse un moment, privindu-l fix.

– Te întreb, zise în cele din urmă.

El se simți din nou tânăr, târât în fața unor părinți bănuitori în timp ce le urmărea fiicele. Era puțin cam bizar. Dar un lucru era clar. Bătrânului dragon îi păsa, până la urmă. Nu o plăcea, dar îi păsa. Sau presupunea că îi păsa. Poate că doar se temea să nu-și piardă sclava de ani întregi.

– Sunt onorabile, doamnă, o asigură el. Nu am nici o intenție de a o răni pe Lady Matilda. Voi face tot ce-mi stă în putință ca să n-o rănesc. Nu am rănit-o niciodată, dacă vă amintiți. Nu am pus eu capăt legăturii noastre.

Ce naiba spunea? Își lua un angajament? Evenimentele din ultimele două săptămâni îl lăsaseră cu sentimentul neplăcut că era târât într-un fel de capcană. Dar... cine pregătise capcana? Nu Matilda, sigur. Nici mama ei, nici altcineva din familia ei. Poate că el? La urma urmei, se oferise să-i însoțească pe tineri în excursia de la Kew și apoi

sugerase să vină și Matilda. El îi sugerase Barbarei numele ei.

– O mai iubești? îl întrebă văduva.

El ridică din sprâncene.

– *Țin* la ea, doamnă.

Ea își îngustă privirea și apoi încuviință scurt.

– Matilda e adultă. A fost adultă mulți ani. E timpul să învăț să nu mă amestec în viața ei. Sunt sigură că vei fi de acord cu asta, Lord Dirkson.

– Iar eu sunt sigur că grija dumneavoastră față de ea e rodul iubirii.

Nu era deloc sigur de asta. Dar, înainte ca ea să poată răspunde, ușa din spatele lui se deschise, iar el se întoarse ușurat și o privi pe Matilda intrând grăbită, cu o rochie de seară de un argintiu strălucitor, cu un șal albastru de cașmir pe braț, cu părul aranjat simplu, dar elegant, cu spatele mai drept decât de obicei, cu obrajii ușor îmbujorați și buzele strânse într-o linie afectată.

La naiba cu toate! Se îndrăgostise. Din nou.

capitolul 6

Traversară râul cu barca în loc să meargă pe pod, o înlesnire pe care Matilda o considerase lipsită de romantism chiar de când se inaugurase, cu câțiva ani în urmă. Charles îi luă șalul de pe braț exact când începu să îi fie frig și i-l așeză pe umeri. Pentru o clipă, brațul lui o cuprinse, ținând șalul, dar în curând și-l retrase și rămase așezat așa cum se cuvenea, alături de ea, purtând o conversație lejeră. Probabil trecuseră douăzeci și cinci de ani sau chiar treizeci de când nu mai fusese însoțită de un gentleman doar ea singură. Fusese ușurată când văzuse că mama ei nu sugerase prezența cameristei ca însoțitoare. Ce umilitor ar fi fost dacă ar fi făcut-o în prezența lui!

El ajunsese puțin cam devreme. Ea încă nu era pregătită. Dar se grăbise, alarmată că trebuia să o înfrunte singur pe mama ei în salon. Iar mama ei avea o înfățișare severă când intrase, iar el părea sumbru. Nu îi spusese – și ea nu întrebase – ce discutaseră. Spera că fusese o conversație artificială și banală despre vreme.

– Oh! făcu ea. Uită-te! Erau niște cuvinte prostești, fiindcă erau pe malul opus al Tamisei, iar el ar fi trebuit să fie orb ca să nu vadă zecile de felinare

colorate agățate printre ramurile copacilor din Vauxhall Gardens, legănându-se în adierea vântului și trimițându-și reflexiile tremurătoare peste apa care curgea. Nu e pură magie, Charles?

– Chiar este, încuviință el, dar, când întoarse capul să-l privească, descoperi că *el* se uita la *ea* cu ochii umbriți de întunericul înserării și de borul pălăriei înalte.

Ea zâmbi și întoarse capul. Obișnuia să facă asta. Îl și întrebase o dată: „De ce mă privești mereu?" Iar el avusese răspunsul pregătit: „Pentru că nu există nimeni și nimic pe lume la care să-mi placă mai mult să mă uit". Cuvinte stupide și măgulitoare, care o încălziseră până în străfundul inimii. Nu mai puse aceeași întrebare acum. Cine știe ce i-ar fi răspuns?

– A fost foarte amabil din partea fiicei tale să mă invite la aniversarea ei. Invitația ei menționa faptul că va fi o petrecere de *familie*.

– Doar cu membrii familiei, da. Barbara și Jane vor fi acolo cu soții lor. Adrian a invitat-o pe Lady Estelle Lamarr. Iar eu te-am invitat pe tine. Evenimentele sociale sunt întotdeauna mai plăcute când există un număr egal de bărbați și femei.

– Chiar va fi și Estelle? întrebă ea încântată. Nu știam. Îmi place fiul tău, Charles. Este un tânăr foarte simpatic.

– Și el te place. Spune că ai o scânteiere permanentă în privire.

– Oh, nu am!

– Nu, știu că nu. Dar ar trebui să ai, Matilda. Te-ai născut ca să le aduci fericire celor din jurul tău. Obișnuiai să faci asta înainte. Când ți-am câștigat afecțiunea – cel puțin pentru scurt timp – a trebuit să înfrunt mulți concurenți foarte hotărâți.

– Nu e deloc adevărat, protestă ea.

– Nu erai conștientă de farmecul tău. Era una dintre cele mai atrăgătoare însușiri ale tale. Erai foarte admirată, Matilda, în mare parte datorită acelei scânteieri de fericire pe care o împrăștiai și în jur.

Probabil se înșela. Oh, sigur se înșela! Avusese alți pețitori, bineînțeles, plictisitor de mulți după ce îl alungase pe el. Însă era Lady Matilda Westcott, fiica cea mai mare a contelui de Riverdale. Avea o zestre însemnată. Era extrem de eligibilă. Atenția pe care o primise nu fusese deloc surprinzătoare. Nu fusese nimic personal în asta. Părerea lui era complet greșită.

– Asta e o conversație prostească, declară ea.

El râse, iar ea simți un roi de fluturi în stomac.

– Atunci e bine că se termină pentru o vreme, replică el în timp ce barca se apropia de mal.

Toată magia și plăcerile din Vauxhall îi așteptau, la fel ca emoția produsă de întâlnirea cu fiicele lui și soții acestora la o petrecere de familie, de parcă... Ei bine, de parcă Charles i-ar fi făcut *curte*.

„Sunt *atât* de neobișnuită să ies singură", se gândi Matilda. Pentru o clipă își dori sprijinul mamei sale, pe lângă care se putea agita. Apoi își așeză mâna în mâna lui Charles, se ridică cu grijă în picioare din cauză că barca se legăna și păși pe debarcader. Își aranjă șalul pe umeri ca o scuză pentru a-și elibera mâna de mâna lui, își îndreptă spatele și făcu un semn scurt din cap ca să arate că era gata de drum. Felinarele colorate se legănau deasupra capetelor lor. Sunetul îndepărtat al muzicii îi ademenea să se apropie.

– Matilda, spuse el, oferindu-i brațul. Te-am ales ca însoțitoare pentru seara asta pentru că te doream aici. Toți sunt pregătiți să te placă. Nu trebuie să arăți de parcă ai porni în marș spre bătălie.

– Fiicele tale *știu?* întrebă ea, acceptându-i brațul. Despre Gil, vreau să spun.

– Da.

– Și știu că e căsătorit cu nepoata mea?

– Da. Și că Lady Estelle Lamarr e sora ei vitregă. Știu. Sunt în plin proces de digerare a informației.

„La fel ca mine", se gândi Matilda. Și ea încă digera informația că Charles devenise tatăl lui Gil la doar câteva luni de la declararea iubirii nepieritoare și a fidelității față de ea.

Străbătură o alee largă în direcția rotondei, înconjurați de alți oameni, cu simțurile asaltate de sunetele muzicii și ale vocilor și de priveliștea felinarelor colorate. Era acolo cu un însoțitor care

nu era mama ei. Era acolo cu un bărbat care o alesese pe ea. Era acolo cu *Charles*. Cine ar fi putut prezice așa ceva?

– Îți amintești, o întrebă el în șoaptă, când am fost aici împreună ultima dată, Matilda?

Cum ar fi putut să *nu* își amintească? Magia, euforia, bucuria pură a acelei seri. Sentimentul îmbătător de a fi tânăr și îndrăgostit. Anticiparea unei vieți de dragoste împreună. Nu se îndoise niciodată de eligibilitatea lui, deși știa că avusese câteva escapade destul de sălbatice cu Humphrey. La urma urmei, era moștenitorul unui titlu de viconte. Și seara aceea fusese una dintre foarte puținele ocazii în care reușiseră să smulgă mai mult de câteva scurte momente de intimitate în doi. Hoinăriseră pe una dintre cărările mai înguste și mai întunecate dintre copaci până ce se opriseră și el o sărutase.

– A trecut mult de atunci.

El nu răspunse. Ajunseseră la rotondă, cu șirurile ei de pavilioane deschise aranjate în formă de potcoavă în jurul estradei de dans. Orchestra era poziționată în centru.

– Se pare că sosim ultimii, remarcă el. Însă toți ceilalți au venit pe pod. Se pare că nici unul dintre copiii mei habar nu are de romantism.

– Și tu ai?

Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte de a le putea opri.

El întoarse capul și îi zâmbi.

– Și eu am.

Apoi intrară în pavilionul familiei, unde Matilda fu prezentată domnului și doamnei Dewhurst, lui Lord și lui Lady Frater, iar toți îi zâmbiră amabil și îi strânseră mâna. Domnul Sawyer îi strânse și el mâna călduros, iar Estelle o privi cu ochi strălucitori și o sărută pe obraz.

– Nu am aflat decât de o jumătate de oră că urma să vii și dumneata aici cu vicontele de Dirkson, mătușă Matilda. Am fost atât de încântată! Nu-i așa că e o seară perfectă pentru Vauxhall?

– Chiar este. Aș putea să vă urez la mulți ani, doamnă Dewhurst?

Era o tânără drăguță, care semăna cu mama ei, la fel ca fratele. Lady Frater semăna mai mult cu tatăl ei.

– Mulțumesc, Lady Matilda, răspunse doamna Dewhurst. Dar nu vreți, vă rog, să îmi spuneți Barbara? Și sunt sigură că surorii mele i-ar plăcea să-i spuneți Jane, nu *Lady* Frater.

– Într-adevăr, întâri acea tânără lady. Vă rog să vă așezați, Lady Matilda. Mâncarea va fi adusă în curând. La Vauxhall se mănâncă întotdeauna *cea mai bună* șuncă. Și căpșunele cele mai bune.

– Edward va turna niște șampanie pentru dumneavoastră și pentru tata, spuse Barbara, în timp ce soțul ei se ridica în picioare.

Oh, se gândi Matilda, privind în jurul ei la familia lui Charles și dincolo de pavilion, la priveliști,

și ascultând sunetele din Vauxhall, era cu adevărat minunat. *Minunat*. Avea să își întipărească în minte fiecare detaliu și să îl păstreze ca pe un tezaur pentru tot restul vieții.

Ochii ei se opriră o clipă pe chipul lui Charles. Și zâmbi.

Matilda își purta foarte bine vârsta, se gândi Charles. Nu făcea nimic ca să pară mai tânără. Și afișa o oarecare afectare. În același timp, era ceva aproape tineresc la ea – o anumită inocență, o uimire produsă de mediul în care se afla. Ochii ei nu aveau nici o scânteiere, râdea foarte puțin, nu conversa prea mult și nici nu zâmbea cu toată gura. Dar... Ce era cu ea? În fiecare moment în care mâncară, ascultară muzica, priviră dansatorii și conversară, ea păruse... fericită? Era un cuvânt destul de puternic? Părea să-și dorească cu adevărat să fie acolo. Părea pe deplin prezentă. Se uita la copiii lui, la gineri și la nepoata ei vitregă de parcă i-ar fi plăcut cu adevărat și s-ar fi bucurat să fie acolo cu ei. La el nu se uita prea mult, dar când o făcea avea o expresie aproape întrebătoare, de parcă nu ar fi știut de ce era acolo cu el, dar în seara aceea era oricum mulțumită să fie așa.

Bănuia că existaseră foarte puține bucurii în viața de adult a Matildei. Și foarte puține ieșiri care să nu-i includă pe mama ei sau pe alți membri ai familiei Westcott.

Simțea că fiicele lui o plăceau, știind chiar că avea o legătură cu Gil. Știa că Adrian o plăcea.

– Vreau să dansez, anunță Barbara după ce masa fu eliberată de resturile cinei. Și următorul va fi un vals. Vino, Edward!

– Cred că aproape toate dansurile de la Vauxhall sunt valsuri, Barbara, ripostă Wallace. Jane? întrebă el, întinzându-i o mână soției sale.

– Ai primit aprobarea de a valsa, Lady Estelle? întrebă Adrian. Știu că e primul dumitale sezon.

– Da, răspunse ea.

– Oricum nu cred că regulile se aplică atât de strict aici, la Vauxhall, zise Charles în timp ce Lady Estelle se ridica în picioare și își așeza mâna în mâna lui Adrian. Apoi întoarse capul. Matilda?

– Oh, nu am valsat niciodată! Dansul a apărut în Anglia doar cu câțiva ani în urmă.

În glasul ei era o notă de nostalgie.

– Dar știi pașii?

– Da, bineînțeles. Am crezut întotdeauna că e cel mai romantic dans inventat vreodată. Tinerii de acum sunt foarte norocoși.

– Nu cred că există o lege care să le interzică dansul celor care nu sunt tineri, ripostă el, ridicându-se și întinzându-i mâna.

– O să mă fac de râs, protestă ea. Și o să te umilesc.

– Matilda! exclamă el, aplecându-se mai aproape de ea. Nu ai încredere că pot să te susțin,

să te conduc și să nu te las să te împiedici de picioarele tale sau de ale altora? Și nu crezi că vei reuși să faci pașii pe care i-ai văzut și ai tânjit să îi dansezi?

– Nu am tânjit...

– Mincinoaso! zise el încet, zâmbindu-i. Ochii te dau de gol.

– Oh, nu mă dau!

– Valsează cu mine!

Ea ridică mâna și o așeză în palma lui. Strânse din buze, își îndreptă umerii și aproape că râse. Dar nu era momentul potrivit pentru a râde. Ci doar pentru tandrețe. Știa că steaua aceea strălucitoare și tânără care fusese Matilda încă era închisă în ea, demult reprimată. Toată căldura, vitalitatea și iubirea pe care și le amintea erau tot acolo. Nu erau doar în imaginația lui. Nu era vorba doar despre ce își dorea el. Matilda lui încă exista, dar îmbătrânise, la fel ca el, și nu-i părea rău de asta. Nu mai era interesat de frumusețea și farmecul tineresc. O Matilda de 56 de ani îi convenea perfect. Însă *adevărata* Matilda, nu cea modelată de sentimentul datoriei față de mama ei și de felul în care o percepea familia, care o vedea doar ca pe o fată bătrână, o soră sau o mătușă.

– Îți va părea rău, îl avertiză ea.

– Numai dacă îți va părea și ție. Mă bazez pe abilitatea mea de a mă asigura că nu o să-ți pară rău.

O conduse pe estrada pe care se aflau și alte persoane, printre care fiul și fiicele sale, și așteptară

să înceapă muzica. Ridică privirea dincolo de felinarele colorate și văzu luna aproape plină și stelele pe cerul întunecat.

– Uite! spuse ea și ridică privirea odată cu el.

Apoi coborî ochii spre chipul ei, și muzica începu. Puse o mână pe spatele ei, iar ea îi puse mâna pe umăr. Îi luă cealaltă mână în mâna lui și o ridică ferm, aproape de pieptul lui, dar nu atingându-l. Și o conduse în pași de vals, de probă la început, evitând orice piruete fanteziste. Ea își ținu privirea ațintită în ochii lui, deși știa că nu îl vedea cu adevărat. Se concentra asupra pașilor pe care îi văzuse la alții, dar pe care nu îi făcuse niciodată. Și apoi zâmbi fulgerător o dată, apoi încă o dată mai strălucitor, iar el știu că îl vedea și că începuse să se simtă bine.

O conduse într-o piruetă simplă, și ea râse. De pură încântare. El îi întoarse zâmbetul, privind-o în ochi. Era caldă și plină de viață în brațele lui, iar el era în locul în care își dorea cel mai mult să fie de pe întregul pământ – nu neapărat la Vauxhall, dar undeva în brațele Matildei. Era acolo unde tânjise întotdeauna să fie mult timp după ce renunțase conștient și apoi inconștient la amintirea ei și a pasiunii pentru ea.

– Nici unuia nu-i va părea rău, murmură el în sunetul muzicii, al vocilor și al râsetelor.

– Nu, răspunse ea. Și apoi, cu o mirare înduioșătoare în glas, adăugă: *Valsez*, Charles!

El simți un nod curios în gât, ca și cum – ce gând alarmant! – ar fi vrut să plângă.

– Valsăm *împreună*, spuse el.

Și Vauxhall își țesu magia în jurul lor.

Toate perechile din jur, bătrâni și tineri, grași și slabi, bogați și nu atât de bogați, valsau. Și Matilda valsa cu Charles printre ei.

Nu avea să se simtă stânjenită doar pentru că era o fată bătrână serioasă, care stătea întotdeauna printre însoțitoare în rarele ocazii în care lua parte la un bal cu mama ei, sau pentru că trecuse de 50 de ani. Nu trecuse de vârsta la care să-și dorească să valseze ori să-și permită puțin romantism. Nu era prea bătrână ca să se bucure că simțea mâna unui bărbat pe spate și pe cealaltă în mâna ei pentru că tot valsul trebuia dansat față în față, aproape trup lângă trup. Îi simțea căldura. Îi mirosea colonia și ceva la fel de ispititor care părea a fi chiar mirosul lui. Nu era prea bătrână ca să simtă atracția lui fizică. Sau să viseze.

Sau să se îndrăgostească.

Deși cea din urmă poate că era imposibilă, pentru că era deja îndrăgostită. Să se îndrăgostească din nou atunci. Putea cineva să se îndrăgostească de două ori de același bărbat dacă nu încetase niciodată să-l iubească? Era posibil ca...

– Ce te amuză? întrebă el, iar Matilda se cutremură simțindu-i vocea intimă la ureche.

Spre deosebire de alți oameni, el știa că, pentru a se face auzit în mijlocul muzicii și al zgomotului glasurilor, trebuia să își cobori vocea sub vuietul general, nu să strige mai tare.

– Mă bucur pur și simplu de vals și de miile de senzații pe care mi le trezește prezența la Vauxhall într-o seară încântătoare.

– Nu. Era *amuzament* pe chipul tău, Matilda. Ceva te-a gâdilat.

– Oh! Mă întrebam dacă e posibil să ai aceleași sentimente de două ori în viață pentru același lucru sau dacă *asta* înseamnă că a fost de fapt un singur sentiment întins pe o lungă perioadă, chiar dacă a fost adormit o vreme, și nu două sentimente.

Iar dacă el putea interpreta *asta*, chiar era o minune.

El o conduse într-o serie de piruete care o făcură să se minuneze că dansatoarea aceea experimentată, care nu își călcase niciodată partenerul pe picioare, și nici pe altcineva, era *ea*, Matilda Westcott. Deși știa că priceperea de dansator a lui Charles o făcea, de fapt, să arate bine.

– Atunci înțeleg de ce erai atât de amuzată. Sunt într-adevăr niște întrebări grozav de amuzante.

Ochii lui râdeau. Ah, obișnuia să facă asta! Și Matilda nu-și putu opri râsul care izbucnea din ea. Apoi zâmbi și el, iar pe chipul lui apărură tot felul de linii, mai ales la coada ochilor. Riduri

în devenire. Sau, mai degrabă, riduri cauzate de râs. Foarte atrăgătoare.

Ea nu fusese niciodată mai fericită – cu siguranță niciodată în viață, nici măcar la 20 de ani, când era atât de îndrăgostită – decât era acum, exact în momentul acela. Valsând la Vauxhall. Cu Charles. Îi venea să se ciupească. Nu, nu avea să o facă. Dacă era un vis, nu voia să se trezească. Niciodată.

Însă valsul ajunse la final. Viața mergea totdeauna înainte, fie că voiai, fie că nu. Matilda se întoarse în pavilion la brațul lui Charles, numai ca să fie invitată la alt vals de fiul lui.

Oh, vai, fu cât pe ce să refuze! Nimeni nu dansa vreodată cu Matilda. Ea nu se aștepta niciodată la asta. Dar *doi* parteneri într-o singură seară? Era posibil să i se urce la cap și să nu-și mai revină. Văzu că Charles îi întindea mâna fiicei sale mai mari și o conducea pe estrada de dans.

– Ei bine, îți mulțumesc. Să știi că tocmai am dansat primul meu vals. Sper să nu mă dau în spectacol și să te fac pe tine de râs la al doilea.

El râse și își ocupară locul pe estrada de dans.

– Sunt fiul tatălui meu în unele privințe. Voi avea grijă să nu pățiți nimic, Lady Matilda.

– Ah, dar poți avea grijă să nu pățești nici *tu* nimic?

El râse din nou.

Era un dansator la fel de bun ca tatăl lui, hotărî ea după ce valsară două minute fără să vorbească – și fără să greșească –, deși *nu* era Charles, bineînțeles. Nu era chiar atât de înalt și era mai blond și considerabil mai tânăr. Se îndoia că făcuse vreodată nebunii, supărându-și mama. Deși trebuie să fi fost doar un băiat la moartea mamei lui.

El o privea cu atenție.

– Îl cunoașteți pe fratele meu vitreg, Lady Matilda. Când ați venit acasă la noi în ziua aceea, cu Bertrand Lamarr, ați făcut-o ca să-i spuneți tatălui meu despre audierea pentru custodie, nu-i așa?

– Da. Mă gândeam că ar putea ajuta. Nu se știa deloc dacă judecătorul avea să decidă că fetița va rămâne cu bunicii ei sau îi va fi înapoiată tatălui.

– Fetița, repetă el. Nepoata mea. Nepoata mea vitregă.

– Katy, da.

Își dădu seama că el încă se lupta să accepte faptul că exista alt membru al familiei tatălui său, unul despre care el și surorile lui nu știuseră nimic până de curând. Așa cum și ei, familia Westcott, trebuiseră să accepte apariția în mijlocul lor a Annei, unica fiică legitimă a lui Humphrey, cu șase ani în urmă. Nu fusese ușor. Iar pentru unii fusese mai greu decât pentru alții.

– Lady Matilda, povestiți-mi despre nepoata dumneavoastră.

Pentru o clipă, se gândi că el trecea la alt subiect.

– Despre Estelle? Nu e chiar... Oh, întrebi despre Abigail, nu?

– Despre doamna Bennington, da.

– E cea mai mică dintre copiii fratelui meu. A fost întotdeauna dulce și tăcută, dar o fetiță fericită, cred. Era pe cale de a-și face debutul în societate când tatăl ei a murit și s-a descoperit că nu fusese niciodată căsătorit legitim cu mama ei. Ea a părut să suporte cel mai bine lovitura. A rămas tăcută și dulce. Însă fericirea ei a dispărut. Și a devenit mai tăcută decât fusese înainte, mai retrasă, insistând să fie lăsată să-și trăiască viața așa cum voia. Toți eram îngrijorați. Mă durea inima pentru ea, aveam sentimentul acela neajutorat pe care îl ai când îți dorești cu disperare să ajuți, știind că toate eforturile tale de a o face sunt nedorite și prin urmare inutile.

Povestea vieții ei.

– Ah, dar ea știa că o iubeați! Iar sentimentul acesta e neprețuit, doamnă.

„E un tânăr cumsecade. Când va decide să se așeze la casa lui, va face o tânără foarte fericită", se gândi ea.

– Apoi anul acesta l-a întâlnit pe Gil Bennington, continuă ea, și s-a căsătorit cu el fără să spună o vorbă familiei – cu excepția fratelui ei, care a fost singurul membru al familiei prezent la nunta ei. Nici unul dintre noi nu s-a simțit prea bine, pentru că el e un bărbat taciturn, sever și mohorât, cu purtări foarte milităroase. Însă la procesul pentru custodie

și după aceea a devenit limpede că își iubește fiica la nebunie și probabil – *foarte* probabil – și pe Abigail. Și ea strălucește de fericire, deși e la fel de tăcută și rezervată ca de obicei. Există o anumită strălucire în jurul persoanelor îndrăgostite, domnule Sawyer.

Matilda fu surprinsă să-și dea seama că încă valsau, înconjurați de alte perechi. Uitase de teama de a nu-și încurca picioarele.

– E cumnata mea vitregă, remarcă el. Dacă există o asemenea înrudire.

– Tatăl tău nu vă iubește mai puțin pe voi, pe tine și pe surorile tale, pentru că își iubește și fiul ilegitim. Iubirea nu e un lucru limitat, care să nu poată fi împărțit decât unui anumit număr de oameni. E nelimitată și poate fi întinsă ca să cuprindă toată lumea, fără să-și piardă deloc din putere. Vai, dar ce spun? Dacă vrei sfaturi de viață, vino la mătușa Matilda! Și spune-le și prietenilor tăi!

El râse.

– Știți, e un șoc serios să descoperi la vârsta de 22 de ani că ai un frate de 34. Și acum nu voi mai avea odihnă până ce nu îl cunosc. Și pe doamna Bennington. Și pe Katy.

Matilda zâmbi. Ce mult îi plăcea tânărul acesta! În alte împrejurări, ar fi putut fi fiul ei. Dar nu. Ce gând stupid și ridicol! Era fiul lui Charles și al soției sale moarte.

– Când v-ați cunoscut în tinerețe cu tatăl meu, ați fost îndrăgostiți, Lady Matilda? Ce întrebare impertinentă! Vă rog să o ignorați.

Ea continuă să-i zâmbească, în timp ce Charles și Barbara trecură valsând pe lângă ei, râzând de ceva ce spusese unul din ei.

– Eram amândoi foarte tineri. Aveam doar 20 de ani. Orice ar fi fost între noi, domnule Sawyer, se terminase cu mult înainte ca el s-o întâlnească pe mama ta. L-am văzut de foarte puține ori în anii căsniciei lor, și chiar și puținul acesta a fost de departe. Nu am vorbit niciodată. Nu a existat niciodată nimic între noi.

– Doar când erați foarte tineri. De parcă dragostea tinerilor e prostească și nu trebuie luată deloc în serios. Eu am 22 de ani, Lady Matilda. Doar cu doi ani mai mult decât avea tatăl meu pe atunci. Știu că sunt tânăr. Știu că vor trece ani înainte de a dobândi înțelepciunea adevărată. Însă sentimentele tinerilor nu trebuie ignorate, nici minimalizate. Sunt foarte reale. Îmi pare rău că s-a întâmplat ceva – și *nu* vă voi întreba ce a fost – care v-a despărțit de tatăl meu. Îmi place de dumneavoastră.

Matilda zâmbi și clipi iute. Oare ideea că trecuse de 55 de ani avea vreo legătură cu faptul că devenise o plângăcioasă în ultimul timp?

– Îți mulțumesc. Nu a fost vina tatălui tău, să știi. A fost a mea. Dar e o poveste veche. *Foarte* veche.

În timpul care rămase din vals, se cufundară într-o tăcere care nu fu incomodă. Ce încântător era să te *placă* cineva, se gândi Matilda cam surprinsă. Uneori, îți imaginai că numai faptul că erai *iubit* avea o semnificație. Însă era ceva extrem de înduioșător, ceva autentic în faptul de a ți se spune că ești plăcut. De către un tânăr care nu avea absolut nici un motiv să simtă asta.

Fiul lui Charles.

După ce se termină dansul, iar orchestra luă o pauză, se desfătară cu toții cu căpșunele cu frișcă pentru care erau faimoase Vauxhall Gardens. Apoi Jane sugeră o plimbare și toți fură de acord că era nevoie de asta după ce se ospătaseră cu o masă atât de copioasă. În plus, în întunericul serii, Vauxhall avea o frumusețe care te chema dincolo de aria din jurul pavilioanelor.

Porniră împreună, cu domnul Sawyer și Estelle deschizând drumul pe aleea largă, mărginită de arbori și bine luminată de felinarele colorate. Charles și Matilda încheiau șirul, „ca un cuplu de însoțitori conștiincioși", remarcă Charles.

– Totuși, adăugă el după un minut sau două, cred că marchizul de Dorchester i-a cerut Barbarei să aibă grijă de Lady Estelle în seara asta. Iar asta ne lasă liberi de orice răspundere, Matilda.

Dintr-un motiv oarecare, cuvintele lui îi tăiară răsuflarea.

Aleea era plină de plimbăreți. Era dificil ca un grup de opt să rămână împreună. Însă ea și Charles nu trebuiau să se străduiască prea tare. Fetele lui erau cu soții lor. Estelle era în grija uneia dintre ele, însoțită de un tânăr gentleman cu siguranță foarte respectabil.

Ce încântător, se gândi Matilda, era să nu aibă nici o răspundere și să se plimbe cu un bărbat în mulțime!

Așa cum se plimbase cu același bărbat, pe aceeași alee, cu treizeci și șase de ani în urmă.

capitolul 7

Cu treizeci și șase de ani în urmă se plimbaseră pe aceeași alee, cu alt grup de tineri. Ciudat - sau poate că nu atât de ciudat, dacă te gândeai cât timp trecuse - era faptul că Charles nu-și putea aminti cine fuseseră ceilalți, deși credea că Humphrey se numărase printre ei. Părinții uneia dintre tinerele doamne îi însoțiseră, dar fuseseră o pereche veselă și nepăsătoare, care se bucurase de plăcerile din Vauxhall, fără să fie prea atenți la cei de care erau răspunzători, fapt care îi încântase pe tinerii respectivi.

Charles și Matilda cotiseră pe o cărare laterală, mai îngustă decât aleea principală, străjuită de copaci mai deși, cu mai puține felinare, aproape pustie. Reușiseră să meargă unul lângă altul, dar numai pentru că se țineau de mijloc. După un timp, capul ei ajunse să se odihnească pe umărul lui, până ce se opriră într-un mic luminiș de lângă cărare și el o sărutase.

Fusese cât pe ce să facă dragoste cu ea, dar se trăsese înapoi, iar ea îi arătase că oricum nu ar fi permis asta. Dar înainte de asta împărtășiseră o îmbrățișare lungă și pasională. După aceea, în timp ce își recăpătau suflarea, el cu fruntea lipită

de fruntea ei, ea cu mâinile întinse pe pieptul lui, el îi spusese din nou că o iubea, că voia să se căsătorească cu ea. Ea spusese da. Oh, da, voia și ea să se căsătorească cu el! Avea să-l iubească din toată inima, pentru totdeauna.

Curând după aceea se întorseseră pe aleea principală ca să se alăture grupului și să înceapă să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe. În mai puțin de o săptămână, el îl vizitase pe tatăl ei...

– Matilda, zise el în timp ce pășeau pe aleea principală, cât timp ți-a luat ca să nu mă mai iubești?

Pentru că ea *îl iubise*. Se îndoise mult timp de asta când durerea fusese recentă, dar acum nu se mai îndoia.

– Cam tot atât cât ți-a luat ție. Gil s-a născut în anul următor.

– Mi-am înfruntat iubirea nedorită într-un mod complet nestăpânit și imatur. Presupun că am rămas imatur mult timp după ce am trecut de vârsta la care majoritatea bărbaților se așază la casa lor. Până acum zece ani, de fapt. Nu am iubit-o pe mama lui Gil, deși nu vreau să vorbesc fără respect despre ea. Nu a fost o femeie de moravuri îndoielnice. Cred că ea s-a gândit sincer că o iubeam și aveam să mă căsătoresc cu ea. Când a înțeles că nu o iubeam și nu puteam s-o iubesc, m-a pedepsit într-un mod foarte eficace.

– Ținându-te departe de fiul tău?

– Da.

– Atunci vrei să-mi spui că toate purtările pentru care ai devenit notoriu au fost din cauza mea? Te-am rănit chiar atât de rău?

– Am fost rănit, recunoscu el. Dar purtările mi-au aparținut. Tu nu ai fost răspunzătoare pentru nici una dintre ele, Matilda.

– De câte ori l-am întrebat pe Humphrey, m-a asigurat că nu erai deloc rănit, că întotdeauna mințea când îmi spuneai că mă iubeai, că erai incapabil de iubire, așa cum era și el. După părerea lui, erai un tip pe cinste. Mi-a spus să mă maturizez, să văd lumea așa cum e și să nu aștept dragoste în afara paginilor unei cărți.

– Iar tu l-ai ascultat și l-ai crezut?

„Îi întrebase pe fratele ei de el?"

– Nu am așteptat dragoste de la nici un bărbat, răspunse ea.

– Din cauza mea?

– Nu, bineînțeles că... începu ea, apoi se opri. Da, din cauza ta.

El trase încet aer în piept și apoi îl lăsă să iasă cu un oftat aproape imperceptibil.

– Mama ta te tratează foarte prost, Matilda. Poate părea că nu avea nici o legătură cu discuția, dar avea. Ai renunțat la dragoste și la căsătorie ca să fii tratată cu nerăbdare și iritabilitate chiar și în fața străinilor? Nu regreți că...

– Regretele nu au rost, replică ea aspru. Mama e uneori nerăbdătoare cu mine pentru că o *cocoloșesc*.

Am înțeles foarte bine asta în ultimul timp. Am fost întotdeauna atât de decisă să fac totul pentru a-mi arăta dragostea și devotamentul, pentru a părea că am o viață plină de sens, încât am tratat-o, cel puțin în ultimii ani, ca pe o femeie bătrână, nu ca pe o persoană demnă, care încă poate să-și conducă singură viața. Am fost o încercare severă pentru ea - așa cum a fost și ea pentru mine. Nu judeca din exterior, Charles. Ea are propriii demoni cu care luptă. Se simte vinovată că mi-a distrus viața. Prezența mea permanentă și comportamentul meu... agitat sunt un reproș constant pentru ea. M-aș fi putut comporta diferit cu ani în urmă. Aș fi putut să lupt pentru mine, nu să accept atât de supusă temerile și poruncile părinților mei. M-aș fi putut căsători cu alt bărbat cu care ei *să fie* de acord. Oh, dar regretele nu au rost, Charles! Trebuie să stricăm cea mai frumoasă dintre toate serile minunate vorbind despre trecut?

Aleea era aglomerată. Ocoliră alți oameni care se plimbau și probabil îi enervară pe mulți cu ritmul lor lent. Orchestra reîncepuse să cânte, dar muzica era aproape înăbușită de sunetul vocilor și al râsetelor.

Poate că mama ei nu era chiar un căpcăun, se gândi Charles. Se părea că avea conștiință. Poate că, până la urmă, o iubea pe fiica cea mare. Poate chiar o iubea. Și Matilda îi întorcea dragostea, chiar dacă mama ei îi distrusese viața - interesantă

alegere a cuvintelor, se gândi el. Nu, nu trebuia să judece. Relațiile umane apropiate erau adesea mult mai complexe decât păreau din exterior. Propria relație cu soția, de exemplu, fusese departe de a fi simplă și cu o unică fațetă. Per ansamblu, fusese o căsnicie decentă, chiar dacă el fusese în majoritatea timpului un soț năbădăios, iar ea îi spusese chiar înainte de nuntă că nu era cu adevărat interesată de bărbați, dar recunoștea că era necesar să se supună așteptărilor societății și să se căsătorească cu el. Însă produseseră trei copii care se transformaseră în niște adulți afectuoși și cu judecată, de care fuseseră mândri amândoi.

– Nu vom strica seara. Este minunată, nu-i așa?

Nu era sigur din cauza luminii slabe și pâlpâitoare a felinarelor, dar i se păru că ochii ei se umpluseră de lacrimi. Și cât de mult dezvăluise despre sentimentele ei!

„... cea mai frumoasă dintre toate serile minunate."

Ah, Matilda!

– Vino, zise el, conducând-o pe o cărare mai îngustă, exact așa cum făcuse cu mai mult de treizeci de ani în urmă. Să căutăm puțină intimitate.

Nu putea fi sigur că era *aceeași* cărare. Însă nu conta. Era îngustă, așa cum fusese aceea, puțin cam îngustă pentru ca doi oameni să meargă comod alături. Își trase brațul de sub brațul ei și îi cuprinse mijlocul. Departe de a se arăta jignită sau

de a se împotrivi, îl prinse și ea cu brațul de mijloc și chiar își lăsă o clipă fruntea pe umărul lui.

Exact ca data trecută.

– Așa este mai bine, spuse el. Zgomotul e atenuat aici.

– Da. Charles...

– Mm? făcu el, așteptând să continue.

– Cu siguranță asta e imposibil.

– *Asta?*

– Sigur e. Imposibil. Au trecut mai bine de trei decenii. Eu sunt *bătrână*.

– Obiectez puternic față de acest cuvânt. Pentru că, dacă tu ești bătrână, eu sunt și mai bătrân. Mai bătrân cu trei luni, dacă îmi aduc bine aminte. Nu suntem bătrâni și, chiar dacă suntem, nu suntem *morți*. Numai în împrejurarea asta aș fi forțat să fiu de acord cu tine că e imposibil. Deși poate că atunci nu aș putea nici să fiu, nici să nu fiu de acord. Aș fi mort. Iar noi suntem *vii*, Matilda.

– Dar acest lucru e pentru tineri, protestă ea.

– Să ne strecurăm printre copaci și să ne cuprindem de mijloc? Să ne sărutăm?

– Oh, asta nu! zise ea în grabă. Ar fi foarte nepotrivit.

O spuse pe un ton atât de pedant, de fată bătrână, încât el zâmbi în întuneric. Îi plăcea pedanteria ei. Dar numai pentru că era însoțită de pasiune. Și pasiunea stătea la pândă în ea, era sigur. Se arătase o clipă în timpul sărutului de sus din pagodă.

Și în unele dintre expresiile și cuvintele ei ulterioare – *cea mai frumoasă dintre toate serile minunate,* de exemplu.

– Foarte, întări el.

– Râzi de mine.

– Da.

Ea se întoarse spre el, deși nu credea că îi vedea râsul din privire.

– Nu e amabil.

– Nu e, iubirea mea? o întrebă el.

– *Charles!*

Glasul ei părea pe jumătate agonizant, pe jumătate jignit.

– Nu vrei să-ți spun așa? Iubirea mea?

– Cha-a-arles...

El se opri. În dreapta cărării era un mic adăpost de ploaie deschis, într-un luminiș, cu o bancă și un felinar agățat de ramura unui copac din față pentru a lumina interiorul. O conduse spre el, deși nu se așeză. Rămase în fața ei și își împleti degetele cu ale ei, așa cum făcuse la pagodă. Îi vedea chipul în lumina slabă, așa cum i-l vedea și ea. Văzu că îl privea cu ochi mari.

– Nu mi-ai răspuns. Nu ai înțeles că asta ești pentru mine, iubirea mea?

– Oh, nu se poate să mă iubești, Charles!

– Nu văd de ce nu. Și se pare că se poate. Am analizat ideea și nu i-am găsit nici un defect. Tu mă iubești, Matilda?

O văzu trecându-și limba peste buze, coborând privirea spre gura lui și apoi spre lavalieră.

– Bineînțeles că te iubesc, răspunse ea aproape morocănoasă.

– Nu se poate, îi zise el, iar ea înălță privirea și se uită din nou în ochii lui, acuzator.

– Nu am încetat niciodată. Credeai că am făcut-o sau că am putut? Am urmărit toate evenimentele din viața ta de departe și am trăit pentru puținele clipe în care te-am zărit de la distanță de-a lungul anilor. Sufletul meu a sângerat puțin de fiecare dată când am auzit ceva care mi-a întărit convingerea că am făcut bine refuzând să mai am de-a face cu tine. Durerea s-a diminuat odată cu trecerea timpului, până când nu am mai simțit aproape nimic. Amintirile s-au șters până ce au devenit aproape inconștiente, pierdute undeva în străfundurile minții mele. Dar întotdeauna, întotdeauna am știut că te iubesc, oricât de ridicol ar părea, oricât de ridicol i-ar fi părut oricui ar fi bănuit vreodată.

El se simți mai liniștit ca niciodată. Probabil dragostea pentru ea dormitase ascunsă în sufletul lui mai mult de jumătate din viață, însă, după ce trecuse un an de la respingerea ei, nu se mai gândise aproape deloc la ea. Nu se gândise la *ea* deloc sau aproape deloc. Însă probabil iubirea lui nu murise cu totul – altfel, cum ar fi revenit acum atât de ușor și cu atâta intensitate? De ce, după o perioadă atât de scurtă, era mai sigur decât fusese de orice

altceva în viață că o iubea pe femeia asta care avea aceeași vârstă ca el, arăta și se îmbrăca simplu, lipsită de orice atracție evidentă? Însă lui i se părea cea mai frumoasă femeie de pe pământ. De ce se îndrăgostise numai de două ori în toată viața lui și de aceeași femeie? Era zguduit până în adâncul sufletului când se gândea că, deși ea fusese cea care îl respinsese cu atâția ani în urmă, tot ea îi rămăsese credincioasă de atunci. Pentru că știa că trebuia să fi avut numeroase ocazii de a se căsători cu alți bărbați, cel puțin în primii zece ani care trecuseră după ce îl refuzase pe el.

– Matilda. Oftă și o trase mai aproape, cu un braț pe mijlocul ei și cu celălalt pe umeri. Mă faci să mă rușinez de fidelitatea ta neclintită.

– Dar *eu* sunt cea care te-a respins.

– Din motive care ți s-au părut întemeiate pe atunci – și poate că erau. Cum poate fi sigur unul din noi că nu aș fi ajuns exact așa dacă ne-am fi căsătorit? Eu nu *cred* că aș fi ajuns, dar nu pot fi sigur. Poate că trebuia să așteptăm până ce ne mai maturizam. Poate că am fi avut o căsnicie foarte nefericită dacă ne-am fi căsătorit în tinerețe.

– Sau poate că nu, adăugă ea cu o tristețe infinită în glas.

– Ai spus mai devreme că regretele nu au rost, îi atrase el atenția, lipindu-și fruntea de fruntea ei. Aveai dreptate.

– Da, încuviință ea.

Iar el o sărută.

Ea săruta ca o persoană care nu mai sărutase niciodată, cu buzele ușor strânse și brațele țepene – chiar dacă se sărutaseră la Kew. Însă atunci nu o ținuse în brațe. Poate că se simțea mai amenințată de data asta. El ridică fruntea.

– Pune-ți brațele în jurul meu!

Ea se ținea strâns de antebrațele lui. Plecă fruntea puțin într-o parte – vechiul ei gest familiar –, apoi își strecură un braț pe spatele lui, în dreptul mijlocului, iar cu celălalt se prinse de gâtul lui.

– Charles. Nu sunt bună la asta. Voi reuși doar să mă fac de râs.

– Nu cred că există vreun manual. Sau vreo regulă, de fapt. Sărută-mă doar, iubirea mea, și te voi săruta și eu!

– Nu ar trebui să-mi spui așa.

– *Iubirea mea?* De ce nu?

Ea strânse buzele, păru gata să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Tot aștept să mă trezesc, zise ea în cele din urmă.

– Și eu, îi mărturisi el. Dar, cât timp dormim amândoi, vrei să împărtășim visul?

Ea îl strânse mai tare în brațe.

– Foarte bine, zise atât de pedant, încât el fu cât pe ce să izbucnească în râs.

Dar se mulțumi să zâmbească și o sărută din nou, trăgând-o aproape de el, mișcându-și mâinile

pe spatele ei ca să o tragă și mai mult. Încercă să îi despartă buzele cu limba, iar când se depărtară tremurând, îi exploră interiorul gurii, mângâindu-i și încercuindu-i limba. Ea gemu încetișor din gât, iar el simți una dintre mâinile ei încurcându-i-se în păr.

Și chiar dacă era diferită de fata de 20 de ani care fusese cândva, în ea era negreșit ceva din Matilda, și atunci el știu că nu încetase niciodată s-o iubească. De aceea nu se îndrăgostise de altcineva. Pentru că întotdeauna, în străfundurile ființei lui, fusese Matilda. Și acum – da, era ca un vis – o ținea din nou în brațe.

Se priviră apoi în ochi în lumina încețoșată și trandafirie a felinarului, ea cu capul dat pe spate.

– Nu ți-am cerut niciodată să te căsătorești cu mine. Tatăl tău a spus nu, apoi tu m-ai alungat și întrebarea a rămas nerostită.

– Da. Îmi pare atât de rău, Charles! Acum știu că ai suferit tot atât cât am suferit și eu.

– Putem să îndreptăm, în sfârșit, lucrurile? Vrei să te căsătorești cu mine, Matilda?

Ea făcu ochii mari și un pas înapoi, lăsându-și mâinile să cadă pe lângă ea.

– Oh! exclamă. Dar e imposibil.

– De ce?

– Pentru că există familia ta. Și a mea. Și este... vârsta noastră.

El întoarse capul spre banca din adăpostul acoperit și o conduse acolo. Apoi îi luă o mână în mâinile lui și pe cealaltă o puse pe coapsa lui.

– Scăpăm mai întâi de ultima obiecție? Există o limită de vârstă pentru dragoste și căsătorie? Dacă vrem să ne petrecem restul vieții împreună, contează dacă avem 20, sau 56, sau 80 de ani?

– Oamenii vor râde.

– Chiar așa? întrebă el, trecându-și degetul mare peste palma ei. Ce ciudat din partea lor! *Care* oameni mai exact?

– Vor râde de *mine*.

– Nu mă pot gândi la nimeni care s-o facă. Dar, în eventualitatea nesigură că o va face cineva, ți-ar păsa?

Ea se încruntă, gândindu-se cu ochii în ochii lui.

– Cred că da. Dacă aș deveni subiectul bârfelor răutăcioase din lumea bună, cred că s-ar putea să-mi pese.

Și problema era că un asemenea lucru era posibil. Lady Matilda Westcott era cunoscută în lumea bună ca o fată bătrână scorțoasă și agitată, care se învârtea mereu în jurul mamei sale. Ar fi *devenit* o figură amuzantă dacă și-ar fi anunțat dintr-odată logodna și ar fi continuat să arate așa cum arăta acum? Ca o femeie îndrăgostită?

– Atunci presupun că va trebui să te hotărăști ce viitor preferi. Vrei să îți păstrezi imaginea de acum și să fii invizibilă pentru cea mai mare parte a lumii

bune? Sau preferi să-ți anunți logodna cu mine și să devii senzația momentului și foarte *vizibilă?*

– Oh! exclamă ea încă încruntată. Vai de mine!

– Acum treizeci și șase de ani nu ai avut posibilitatea de a alege. Ți s-a spus ce să faci și ai făcut-o. De atunci ai trăit cu consecințele. Acum, după atâția ani, ai de ales. Poți să continui așa cum ești. Sau poți să te căsătorești cu mine. Alegerea e a *ta*, Matilda.

– Dar încă e imposibil, protestă ea. Pentru că nu ne privește doar pe noi. Există familia ta. Și a mea.

– Copiii mei te plac. Știu că Adrian te place. Mi-a spus-o. Și simt că și Jane și Barbara te plac. Nu le-au plăcut multe dintre femeile pe care le-am însoțit. Pentru că le-au privit întotdeauna ca pe niște potențiale soții, iar toate aveau un defect sau altul.

– Cu siguranță îmi vor găsi și mie. Nu pot să nu compare orice altă femeie cu mama lor. Și cu siguranță *nu* își doresc să te recăsătorești.

– Cred că te înșeli în privința asta. Chiar dacă nu merit deloc un asemenea noroc, am copii care mă iubesc și vor să mă vadă fericit. Și-au iubit și mama, dar au acceptat faptul că ea s-a dus, iar eu încă sunt aici. Și ce e cu familia Westcott, Matilda? Mi s-au părut niște oameni decenți, în general. De ce te aștepți să obiecteze fiindcă ți-ai găsit în sfârșit fericirea?

– Oh, nu e vorba de faptul că nu își doresc să fiu fericită. Însă pentru ei sunt doar Matilda. Sau

mătușa Matilda. Sunt sora care a rămas acasă ca să-și îngrijească mama în timp ce celelalte două s-au căsătorit. Toți ar...

– Râde? sugeră el, când ea nu-și termină imediat gândul.

– Nu, răspunse ea, încruntându-se din nou. Nu asta. Nu ar fi atât de lipsiți de amabilitate. Însă ar fi... neîncrezători.

– Și poate puțin fericiți pentru tine? sugeră el.

– Nu sunt sigură. Sigur s-ar putea îndoi de judecata mea. Când au aflat că erai tatăl lui Gil, și-au amintit imediat de reputația ta îndoielnică.

– A fost o notorietate bine-meritată și a devenit greu și chiar imposibil de demolat în unele cercuri. Pot să înțeleg grija lor pentru tine. Totuși, dacă te hotărăști să te căsătorești cu mine, vor afla că m-am schimbat. Poate că unii dintre ei știu deja. Toți s-au purtat cald și curtenitor cu mine când am fost la cina lui Riverdale.

– Dar atunci nu erai logodnicul meu.

– Și acum sunt? o întrebă el, zâmbindu-i. Atunci mă așteaptă o încercare destul de mare. Va trebui să-i conving că te iubesc, că tu ești totul pentru mine și vei fi mereu. Și tu, dacă te hotărăști să te căsătorești cu mine, va trebui să le arăți că nu ești *doar* sora Matilda sau mătușa Matilda, ci *Matilda* fără nici un alt atribut, o persoană cu propriile drepturi, liberă să ia propriile decizii. O persoană care merită fericirea. *Dacă*, desigur, mă iubești mai

mult decât să te temi de schimbare sau de neîncrederea familiei tale și a societății.

– Oh, Charles! oftă ea.

El îi lăsă mâna, o prinse de umeri și o trase spre umărul lui.

– Două întrebări simple. Mai întâi, mă iubești?

– Știi că da. Te-am iubit întotdeauna.

– A doua: *vrei* să te căsătorești cu mine?

Se așternu o tăcere lungă, apoi ea răspunse:

– Da.

– Atunci urmează o întrebare mai complexă. Te *vei căsători* cu mine, Matilda?

– Oh!

El aștepta.

– Da, zise ea atunci, cu o voce șoptită. Oh da, Charles! O voi face.

El expiră – nu își dăduse seama că își ținuse respirația.

– Atunci hai să rămânem la atât pentru seara asta! Ne iubim unul pe celălalt. Ne vom căsători și vom petrece restul vieții împreună. Uneori viața e atât de simplă!

– Dar... începu ea.

El îi puse un deget peste buze.

– Fără nici un dar. Nu în seara asta.

– Și mâine ne vom trezi din vis? întrebă ea de după degetul lui.

– Cu *mâine* se întâmplă ceva amuzant. Nu vine niciodată. Nu ai observat? Când sosește ziua care

ar trebui să fie mâine, e de fapt astăzi. Iar astăzi suntem îndrăgostiți și plănuim să ne căsătorim.

Ea îl privi și apoi râse, scoțând sunetul acela încântător de vesel care îi tăia întotdeauna răsuflarea.

– E absurd, continuă ea. Mi-ai făcut mintea să se învârtă în loc.

El rânji și o sărută din nou, apoi rămase liniștit alături de ea, privind în întunericul cu nuanțe trandafirii și ascultând cântecul păsărilor, sunetul îndepărtat al muzicii, al glasurilor și al râsetelor.

– Ne vom *căsători?* îl întrebă ea după un timp. *În sfârșit?*

– Într-un sfârșit, zise el încet, cu obrazul lipit de creștetul ei. Și va fi bine, Matilda. Îți promit!

– Da.

Ea zâmbi, și în lumina felinarului el văzu o lacrimă prelingându-i-se pe obraz și dispărând sub bărbia ei.

Nu arătă că observase. În schimb, închise ochii și se mai bucură un timp de fericirea lui.

capitolul 8

Charles se înșelase foarte mult în privința acelui *mâine*. Chiar veni. Și deveni astăzi, așa cum spusese Charles că avea să fie, dar era un astăzi diferit de cel de ieri.

Oh, Cerule mare, începuse să gândească așa cum gândea el, într-un mod care îi făcea capul să se învârtă! Era de ajuns să spună că astăzi – *acum*, în dimineața asta – era foarte diferit de ieri, de aseară. Atunci fusese prinsă de magia din Vauxhall și toate lucrurile i se păruseră posibile. Fusese cea mai frumoasă seară din viața ei. Culminase cu artificiile și o călătorie spre casă într-un vehicul întunecat, cu mâinile strânse pe coapsa lui. Se sfârșise cu un sărut cald când trăsura se oprise la ușa ei. Și cu promisiunea nerostită a fericirii până la adânci bătrâneți.

În dimineața aceea era din nou Matilda Westcott, puțin cam palidă, cu ochii cam umflați pentru că nu era obișnuită să stea noaptea până târziu, dansând și sărutând domni chipeși și fiind de acord să se căsătorească cu ei. Nu era obișnuită să râdă și nici să chicotească o dată sau de două ori. Oh, chiar se purtase atât de nepotrivit, de parcă ar fi fost o *fetișcană?* Ce o fi gândit toată lumea? Astăzi, ideea de a se căsători cu Charles părea de-a dreptul

absurdă. Poate că el *nu* fusese serios sau, chiar dacă fusese, poate că astăzi avea să fie îngrozit de ceea ce spusese sub impulsul momentului.

În dimineața asta se simțea bătrână, prost îmbrăcată, letal de deprimată, arțăgoasă și deloc ea însăși. Voia să fie din nou ea. Însă îi venea să plângă.

– Cred că seara ta, zise mama ei, lăsând scrisoarea pe care o citea și privindu-și fiica peste masă, nu a fost un mare succes.

– Aș fi fost mai fericită dacă aș fi stat acasă. Mi-am făcut griji că te-am lăsat singură.

Vinovăția o inundă când își dădu seama că nu se gândise aproape deloc la mama ei pe tot parcursul serii. Iar acum mințise și asta o făcu să se simtă și mai rău.

– Am fost singură cu o casă plină de servitori și o bibliotecă plină de cărți, răspunse mama ei. Matilda, nu am *nevoie* de tine.

Ei bine, iată! Fusese pedepsită pe drept pentru minciuna ei.

– Doar te iubesc, adăugă mama ei.

Mama ei nu vorbea *niciodată* așa. Matilda se încruntă și se uită în farfurie. Fu surprinsă să vadă jumătate de felie de pâine prăjită cu marmeladă. Nu-și amintea să fi mâncat cealaltă jumătate și nici altceva, de fapt.

– A fost o seară destul de plăcută. Vauxhall merită întotdeauna vizitat. Doamna Dewhurst a părut

să se bucure de aniversarea ei. Toți au fost foarte amabili și cumsecade.

„Am valsat. Am râs. El m-a sărutat – și eu i-am întors sărutul. I-am acceptat cererea în căsătorie."

– Și vicontele de Dirkson?

– Și el a fost amabil și cumsecade, răspunse Matilda, ridicându-se în picioare. Mamă, lasă-mă să-ți torn altă ceașcă de cafea! Aceea s-a răcit cât timp ți-ai citit scrisoarea.

– Nu am nevoie de altă ceașcă, ripostă mama ei cu o undă din vechea iritabilitate. Nu te agita, Matilda! Îmi pare rău dacă seara nu a fost tot ce sperai. Îmi pare... rău.

– Nu am avut așteptări. Și chiar a fost foarte plăcut.

Însă mama ei se ridicase și se îndrepta spre ușă. Era timpul pentru una dintre întâlnirile cu menajera, ca să discute despre mesele din zilele următoare și despre alte treburi gospodărești. Nu îi permisese niciodată Matildei să preia aceste responsabilități. Și nici ea nu se oferise să le împărtășească.

Matilda se duse în salonul de zi ca să le scrie niște scrisori nepoatelor ei, lui Camille la Bath și lui Abigail undeva în Gloucestershire, în căsuța ei de la țară pe care o împărțea cu Gil și Katy. Fiul lui Charles și nepoata lui. Nu avea cum să scape de el, nu?

Însă chiar voia? Nu îi acceptase cererea în căsătorie seara trecută? Nu o ținuse el de mână tot

drumul spre casă în trăsură și nu o sărutase înainte ca vizitiul să deschidă portiera și să tragă scările? Totuși, nu spusese că aveau să se revadă. Dar sigur avea de gând s-o facă. Ar fi fost foarte ciudat să nu fie așa, chiar dacă se răzgândise.

„Și cu siguranță s-a răzgândit."

Oh, el se înșelase în privința acelui *mâine!* Venise cu precizie de ceasornic și nu era cel de ieri. Însă ce se întâmpla cu *astăzi,* când îl comparai pe *ieri* cu *mâine?* Ce gânduri stranii!

Nu era *posibil* ca el s-o iubească.

Și chiar nu avea cum să-și dorească să se însoare cu ea.

„Doar *uită-te* la ea!"

Primii vizitatori sosiră la începutul după-amiezii. Nu era neobișnuit ca surorile Matildei să treacă pe acolo, pentru că erau atente cu mama lor și știau că ea se bucura să audă ultimele bârfe care nu ajunseseră încă în ziarele de dimineață. Totuși, era neobișnuit ca ele să vină împreună, așa cum veniseră astăzi, și ca Louise să-și aducă fiica, pe Jessica, și nora vitregă, pe Anna, ducesa de Netherby. Și abia ajunseră toate patru și schimbară salutări și impresii despre vreme și se așezară, că fu condusă în cameră și Viola, marchiza de Dorchester, fosta cumnată a Matildei.

– Se pare că toate am avut aceeași idee în după-amiaza aceasta, zise ea și le sărută pe obraji, apoi

întrebă cum se simțea văduva și comentă că ar fi fost o zi încântătoare dacă vântul nu ar fi fost atât de tăios. Știam că tu cel puțin erai aici, Louise. Trăsura ta e în fața ușii.

– Thomas a venit dimineață de la White's Club, explică Mildred, cu vestea că ai fost văzută la Vauxhall aseară, Matilda, în compania vicontelui de Dirkson. Te plimbai pe aleea centrală cu el și se pare că nu erai însoțită nici măcar de cameristă. Mă gândeam că acela care i-a spus lui Thomas s-a înșelat, dar, când am trecut pe la Louise, m-a informat că aseară Jessica a dansat cu tânărul Bertrand Lamarr. Iar când a întrebat de Estelle, el i-a spus că plecase cu domnul Sawyer și una dintre surorile lui la o petrecere aniversară la Vauxhall Gardens. Și domnul Sawyer i-a spus lui Bertrand în timp ce o aștepta pe Estelle să-și termine pregătirile că tatăl lui te-a invitat pe *tine* să-l însoțești, Matilda.

– Am fost încântată, mătușă Matilda, zise Jessica.

– Da, am fost acolo, recunoscu Matilda. A fost o seară plăcută.

– Doar plăcută? îi zâmbi Viola călduros. De dimineață, Estelle ne povestea întruna despre toate experiențele ei de acolo. Și era foarte fericită că ai fost și tu. Ne-a spus că păreai foarte diferită de imaginea pe care o avusese întotdeauna despre tine. Și că atât săptămâna trecută, la Kew Gardens, cât și seara trecută, la Vauxhall, ai fost strălucitoare, plină

de râsete și *amuzantă* – te asigur că astea au fost cuvintele ei. *Tu* te-ai amuzat?

– Ei bine, da. Matilda se simțea groaznic de stânjenită. Nu era obișnuită să fie în centrul atenției tuturor, chiar dacă era vorba despre familia ei. A fost o petrecere aniversară, iar ei sunt o familie apropiată și s-au bucurat foarte mult de ocazia asta pentru că erau împreună. Cum aș fi putut să nu-mi arăt plăcerea? Ar fi fost nepoliticos să arăt plictisită sau chiar solemnă.

– Mătușă Matilda, interveni Anna, zâmbind poznaș, ai un admirator? Sper cu adevărat că e așa.

– Anna! o mustră Louise.

– Oh, te rog să spui că e adevărat! adăugă Jessica, cu o privire la fel de poznașă. Încă de când am fost la Kew, vicontele de Dirkson mi s-a părut deosebit de atent cu dumneata.

– Și am auzit, Matilda, zise Viola, că ai *valsat* seara trecută. Și nu doar o dată. Și de cele mai multe ori cu vicontele de Dirkson.

– Cred că ești îndrăgostită, declară Jessica râzând și bătând din palme.

– *Jessica!* Tonul jignit al mamei ei îi alungă pe loc veselia. Mătușa ta Matilda *nu* e un personaj amuzant. E o lady matură și trebuie tratată cu respectul care i se cuvine. Auzi, să fie îndrăgostită ca o fetișcană aiurită! Și tocmai de vicontele de Dirkson.

– Trebuie să fiu de acord cu Louise, spuse Mildred. Nu pot să stau deoparte și să aud cum

sora mea e ironizată într-o asemenea problemă. E mult prea matură ca să fie îndrăgostită sau ca să *aibă un admirator*. Și e mult prea înțeleaptă ca să-și piardă capul pentru un bărbat ca vicontele de Dirkson. Poate că s-a schimbat în ultimii ani, dar odinioară avea o reputație cu adevărat îndoielnică și nici măcar acum nu ar trebui primit în societate cu brațele deschise. Probabil nu a fost înțelept din partea lui Alexander și a lui Wren să îl invite la cină. Gândiți-vă numai la ce a urmat! A avut nerușinarea de a sugera ca Matilda să împărtășească cu el datoria de însoțitoare pentru excursia tinerilor la Kew. Iar azi-dimineață, când am auzit că a dus-o la aniversarea fiicei lui, am fost foarte furioasă. Nu ar trebui să fii tratată cu o asemenea lipsă de respect, Matilda, și îmi pare rău că s-a întâmplat. O să-i cer lui Thomas să aibă o discuție cu vicontele de Dirkson. Nu ar strica, Louise și Anna, dacă l-ați convinge pe Avery să facă același lucru.

Matilda stătea nemișcată în scaun, luptându-se cu dorința urgentă de a sări în picioare și de a se agita în jurul mamei sale, pentru o nevoie imaginară.

– Vă mulțumesc, zise ea. Vă mulțumesc că ați venit și v-ați arătat grija. Ai vorbit *despre* mine ca despre o femeie matură, Louise. Și tu la fel, Mildred. Totuși, vorbiți *cu* mine de parcă aș fi un copil, lipsit de cunoașterea și experiența necesară pentru a-și ordona viața și a lua propriile decizii. Vorbiți despre mine de parcă aș avea nevoie de un *bărbat*,

un membru al familiei, care să mă protejeze de toți răufăcătorii care mă așteaptă după ușă.

– Ei bine, trebuie să recunoști, Matilda, interveni Louise, că experiența ta de viață e foarte limitată. Ai locuit întotdeauna cu mama și cu tata cât a trăit, la adăpost, în siguranța căminului. Nouă ne *pasă*. Nu vrem să te vedem subiectul bârfelor.

– Nu am putea suporta să te vedem umilită, adăugă Mildred. Sau rănită. Te iubim, Matilda. Ești *sora* noastră.

Matilda trase aer în piept ca să răspundă, dar mama ei i-o luă înainte.

– Și Matilda e fiica mea. Prima mea născută. Cea mai mare dintre voi toate. Destul de mare ca să hotărască singură ce vrea să facă cu viața ei, chiar dacă e vorba doar de a merge la Kew Gardens cu un grup de tineri și tatăl unuia dintre ei, un bărbat a cărui reputație l-a scos cândva dincolo de hotarele înaltei societăți. Sau chiar dacă e vorba de a merge la Vauxhall însoțită de același bărbat și în compania fiului său și a fiicelor sale și a soților acestora. E destul de mare ca să hotărască singură dacă vrea să strălucească, să râdă și să fie amuzantă, cum a spus Estelle. Ce limbaj nepotrivit, Viola! Și Matilda e destul de mare ca să hotărască dacă vrea să valseze la lumina stelelor. *E destul de mare.* Poate că e o lipsă de respect, Louise și Mildred, să puneți la îndoială judecata surorii voastre mai mari!

Urmară câteva momente de tăcere neîncrezătoare în timp ce toată lumea – inclusiv Matilda – se uita cu gura căscată la contesa văduvă. *Cu gura căscată* era singura expresie potrivită.

– Chiar nu am vrut să te ofensez, Matilda, zise Louise în cele din urmă. Trebuie să știi asta. Sunt doar îngrijorată pentru tine. Bineînțeles că poți... Dar ai *sentimente* față de vicontele de Dirkson?

– E adevărat, întrebă Jessica, că ai fost cândva îndrăgostită de el, mătușă Matilda?

– Și că ești din nou? întrebă Anna. Dar te stânjenim. Te rugăm să ne ierți. Ne pasă *cu adevărat*, să știi. Dacă nu ar fi așa, nu te-am tachina. Ne pasă de fericirea dumitale. Și de dumneata. Să schimbăm puțin subiectul. Aseară au fost artificii? Au fost la fel de uimitoare ca de obicei?

Dar, înainte ca Matilda să poată răspunde, majordomul apăru în prag – nimeni nu îi auzise ciocănitul discret – și se întoarseră toate ca să audă ce avea de spus.

– Vicontele de Dirkson, milady, anunță el, iar Charles păși în încăpere.

Charles văzuse cele două trăsuri din fața ușii. Și recunoscuse chiar una dintre ele ca aparținând ducelui de Netherby. Pentru o clipă se gândise să treacă mai departe cu cabrioleta și să revină mai târziu, dar poate că îl zărise cineva de la ferestrele salonului. În plus, nu avea pentru ce să se ascundă

de familia Westcott. De fapt, avea toate motivele să n-o facă.

Totuși, după câteva minute fu cam tulburat când păși în salon în urma majordomului și găsi încăperea plină de doamne. Toate făceau parte din familie. Fu fericit să vadă că Matilda nu mai stătea în spatele scaunului mamei, ci așezată pe marginea altui scaun, cu spatele foarte drept și două pete de culoare în obraji.

– Doamnă, zise el, înclinându-se în fața contesei văduve și privind spre celelalte doamne. Doamnelor. Matilda, încheie el, zâmbindu-i.

Ea îi întoarse privirea cu ceva ce putea fi descris doar ca o stânjeneală sporită, în timp ce toate celelalte se repeziră să-l salute cu expresii care variau de la preocupate la expansive. Își dădu seama că vorbiseră despre el înainte de sosirea lui. Se întrebă dacă Matilda le *spusese,* așa cum le spusese el copiilor săi – lui Adrian cu o seară în urmă, Barbarei și lui Jane de dimineață.

– Estelle tot povestea la micul dejun despre vizita la Vauxhall de aseară, spuse marchiza de Dorchester. Ce idee inspirată, Lord Dirkson, să alegeți locul acela pentru aniversarea fiicei dumneavoastră!

– A fost ideea ei în totalitate, doamnă. Dar a fost într-adevăr o seară încântătoare. Nu-i așa, Matilda?

– A fost, zise ea, și el fu sigur că nu își imaginase că toată atenția se îndrepta acum asupra ei. Mâinile

îi erau încleștate strâns în poală. Buzele îi erau strânse într-o linie subțire. A fost încântătoare.

Ah, încă nu le spusese.

– Am venit să mă asigur că nu ai răcit și nu ai pățit nimic, zise el.

– A fost amabil din partea dumneavoastră, zise Louise, ducesa văduvă de Netherby, să o invitați pe Matilda.

– Amabilitatea nu a avut nimic de-a face cu asta, doamnă. Sau, dacă a avut, a venit dinspre Lady Matilda. Ea a fost destul de amabilă pentru a accepta invitația fiicei mele la petrecere.

– Oh! exclamă Lady Molenor, sora cea mai mică a Matildei. Invitația a venit din partea fiicei dumneavoastră?

– Da, la sugestia mea.

– Și invitația Estellei a venit din partea doamnei Dewhurst, rosti marchiza. La sugestia domnului Adrian Sawyer, cred. A petrecut o seară minunată.

– Vă rog să luați loc, Lord Dirkson, zise văduva, arătând un scaun liber.

– Nu am de gând să stau, doamnă. Am venit să îmi prezint omagiile și să o întreb pe Lady Matilda dacă va veni la o plimbare cu cabrioleta mea în parc mai târziu.

– Oh, spuse ducesa văduvă de Netherby, sora mea nu a fost niciodată într-o cabrioletă! Ar fi îngrozită.

– Am fost, Louise, interveni Matilda. Am fost cu Bertrand într-o după-amiază, acum câteva

săptămâni, și departe de a fi îngrozită, mi s-a părut una dintre cele mai însuflețitoare experiențe din viața mea.

– Matilda? întrebă Lady Molenor. Imposibil.

– Cu Bertrand? adăugă marchiza. Ia te uită la el, șmecherul! Nu ne-a spus nimic.

– Bravo, mătușă Matilda, exclamă tânăra ducesă de Netherby, râzând. Ce minunat din partea dumitale!

– Într-adevăr, încuviință Lady Jessica Archer. Cum a reușit să te convingă să faci ceva atât de riscant, mătușă Matilda?

– Când a fost asta, mai exact? întrebă nerăbdătoare contesa văduvă.

Matilda își întinse degetele în poală și apoi le strânse din nou.

– Mulțumesc, zise ea uitându-se la Charles și ignorând întrebările familiei. Ar fi încântător.

– Matilda...

– Bravo, mătușă Matilda!

– Ești sigură, Matilda, că...

Ea continuă să le ignore pe toate. Își trecu limba peste buze, cu ochii încă ațintiți asupra lui Charles, deși era limpede că se adresa tuturor când vorbi.

– Aseară, vicontele de Dirkson m-a cerut în căsătorie, iar eu am spus da.

Ei bine, asta le reduse pe toate la tăcere – pentru câteva momente, oricum.

Charles îi zâmbi lent Matildei, iar ea se încruntă la el.

O parte din atenția lui se îndreptă asupra zgomotului pe care îl scoase contesa văduvă, mama ei, trăgându-și răsuflarea. Aștepta tirada, sigur că avea să vină.

– Ei bine, slavă Domnului pentru asta! zise ea în schimb.

Matildei i se păru că își înfipsese unghiile în palme până la sânge, dar nu putea să-și relaxeze mâinile. I se păru că inima avea să-i sară din piept, lovindu-i coastele. Își strânse buzele într-o linie fermă ca nu cumva să... Ce? Să râdă? De ce simțea nevoia irezistibilă de a râde când era atât de încordată încât își simțea fălcile încleștate?

Privi spre Charles și nu-i veni să creadă că era același bărbat cu care dansase și râsese seara trecută. Și se sărutase. Cel cu care stătuse în spatele rotondei ca să privească artificiile, scoțând exclamații de mirare copilărești la vederea splendorii lor. Cel care stătuse în spatele ei la final și o prinsese de mijloc ca să-și poată sprijini capul de umărul lui și să nu amețească în timp ce privea în sus – în ciuda faptului că puteau fi observați de jumătate din lumea bună sau chiar de trei sferturi.

În acea zi era un gentleman îmbrăcat impecabil, chipeș, solid, cumva îndepărtat de ea. Cu excepția faptului că... Rostise doar numele ei când intrase

în încăpere și le salutase pe toate. Îi *zâmbise* ei. Venise să se asigure că nu pățise nimic cu o seară în urmă, deși nu știa nici ea ce ar fi putut păți. Întorsese cu dibăcie ideea că *el* fusese amabil s-o invite pe *ea* la Vauxhall în ideea că *ea* fusese amabilă cu *el*, acceptând invitația Barbarei. Și venise – spunând-o în fața mamei, a surorilor, a cumnatei și a nepoatelor ei – să o invite la o plimbare cu cabrioleta lui în Hyde Park. Probabil trecuseră mai bine de treizeci de ani de când o invitase vreun gentleman să facă asta.

Îi venea să explodeze de dragoste pentru el. Toate neliniștile nopții care trecuse și ale dimineții dispăruseră. *El venise.* Îi zâmbise și îi spusese pe nume. Voia ca ea să iasă la plimbare cu el. Încă iubea.

Ziua de mâine nu venise până la urmă. Încă era astăzi. Eternul astăzi în care avea să fie cu Charles, să se bucure de dragostea lui, să i-o întoarcă cu asupra de măsură, să...

– *Slavă Domnului*, mamă? repetă Mildred.

– Credeam că pedeapsa mea va fi veșnică, răspunse mama ei. E piatra de moară pe care am purtat-o de gât aproape patruzeci de ani. Credeam că o s-o port până în mormânt.

– Despre ce vorbești, mamă? întrebă Louise. Te simți bine? Matilda, mama e bolnavă?

– Nu vă mai agitați! le porunci mama lor. Să începem să vorbim despre nuntă. Trebuie să fie una măreață. Nu voi accepta ceva mai prejos. Matilda

trebuie să aibă, în sfârșit, nunta ei măreață. Și dacă ai ceva împotrivă, Lord Dirkson, ți-aș sugera să-ți ții gura și să le permiți femeilor să facă ce știu mai bine.

El rânji de-a binelea, ducându-și mâinile la spate.

– Să plănuiască nunți? întrebă.

– Chiar așa, încuviință ea cu vioiciune.

– Mamă... începu Matilda.

– Doamnă, spuse Charles din nou. Sunt foarte mulțumit să permit pământului să se întoarcă pe axa lui, cum a făcut întotdeauna. Totuși, sunt silit să lămuresc unul sau două puncte înainte de a-mi pierde glasul cu totul, și mă tem că momentul acesta e iminent. Mai întâi, eu și Matilda nu am ajuns atât de departe aseară încât să discutăm despre nunta noastră. Nu am idee ce fel de ceremonie își dorește sau unde și când dorește să se întâmple. Ea trebuie să facă alegerea – cu mine. Nu voi permite să fie hărțuită ca să accepte ceea ce cred familia ei și a mea că ar fi potrivit. Și în al doilea rând, când femeile se vor năpusti să ne organizeze nunta, cum vor face fără îndoială dacă Matilda nu alege să fugă cu mine, trebuie să ne amintim că sunt femei și în familia Westcott, și în familia Sawyer. Fiicele mele probabil au plănuit deja jumătate din nuntă, chiar dacă de dimineață le-am avertizat cu asprime să n-o facă.

– Încă sunt șocată, zise Anna, ridicându-se în picioare. Dar e un șoc foarte plăcut, mătușă Matilda! Nu pot să-ți spun cât de încântată sunt

pentru dumneata. Și pentru dumneavoastră, Lord Dirkson. Știți, eu și Avery am ieșit pe furiș și ne-am căsătorit într-o după-amiază, în timp ce bunica, mătușile și verișoarele erau ocupate să plănuiască o nuntă măreață pentru noi. În toată viața mea nu am fost mai fericită ca atunci. Se aplecă peste scaunul Matildei și o îmbrățișă cu căldură. Și Abigail s-a căsătorit cu Gil în biserica din satul de acasă, doar cu câteva săptămâni în urmă, fără să fie nimeni prezent în afară de Harry și de soția vicarului. Cred că va prețui întotdeauna amintirea aceasta. Poate că dumneavoastră...

– Mulțumim, Anna, zise Matilda. Dar eu vreau o *nuntă*.

Nu se gândise la asta până acum pentru că îi fusese teamă să creadă că toate cele întâmplate aseară fuseseră adevărate. Dar fuseseră adevărate. Toată viața ei visase la o nuntă mare, deși adesea fusese doar atât – un vis tot mai estompat. Iar în ultimii douăzeci de ani se estompase cu totul.

– Atunci vei avea o nuntă, iubirea mea, declară Charles.

„Iubirea mea?" Oh! În fața a jumătate din familia ei.

– St. George's să fie atunci. Louise bătu din palme pentru a atrage atenția tuturor. Trebuie să aranjăm să fie citite strigările duminica viitoare. E deja cam târziu în sezon și nu vrem să așteptăm până ce se termină, iar majoritatea lumii bune se întoarce

la țară. Dacă Matilda se va căsători la St. George's, stranele vor fi pline ochi. Oh, vai de mine, trebuie să le anunțăm pe Wren, pe Elizabeth și pe Althea! Vor dori să ia și ele parte la planificare.

– Trebuie să aranjăm o întâlnire cu doamna Dewhurst și cu Lady Frater, interveni Viola. Vor avea ideile lor. Deja le au, conform vicontelui de Dirkson.

– Alexander va dori să găzduiască dejunul de nuntă, zise Anna. Dar știu că Avery va insista că sala de bal de la Archer House e mai spațioasă.

O nuntă în înalta societate, la St. George's din Hanover Square? Un dejun de nuntă în sala de bal din casa din oraș a ducelui de Netherby? Matilda începu să se simtă din nou neliniștită. Cu siguranță, oh, cu siguranță avea să se facă de râs în fața tuturor! Nu se referise la ceva chiar atât de mare. Doar o nuntă sigură, cu...

– Matilda, zise Charles. Cabrioleta mea e în fața ușii. De ce să așteptăm până mai târziu ca să ieșim la plimbare? Am impresia clară că prezența noastră aici e în plus. Vrei să vii acum?

– Da, răspunse ea, ridicându-se în picioare. Oh, da! Îți mulțumesc.

De câte ori participase la întrunirile familiei și la comitele de planificare ale familiei? De obicei, era în fruntea tuturor, preocupată a plănui cum să scape de dezastru vreun membru al familiei sau cum să-i ajute pe alții să sărbătorească un eveniment din

viața lor. Și acum ea era obiectul unei asemenea activități de familie?

Oh, era bine!

– Matilda, spuse Charles când i se alătură jos, după ce se duse să își ia boneta, mănușile și săculețul. Nu voi permite să fii hărțuită, să știi. Nici chiar de mine. Mai ales de mine. Pari îngrijorată și chiar puțin copleșită. Nu-i nevoie. În timpul plimbării trebuie să-mi spui ce vrei. Și vei avea ce vrei. Tu ești mireasa. Tu trebuie să iei hotărârile.

„Tu ești mireasa."

Simți cum se intensifica nevoia aceea familiară de a plânge. Însă zâmbi, iar el o ajută să urce în cabrioletă pe locul pasagerului. Apoi își aminti sentimentul amețitor de a fi mult mai sus decât se așteptase. Sentimentul de pericol și de însufletire. Râse zgomotos.

– Dar toți vor fi atât de dezamăgiți dacă vom fugi cu o aprobare specială și ne vom căsători în secret! Pe lângă asta, *eu* voi fi dezamăgită. Se vor supăra și dacă vor face o mulțime de planuri, iar eu nu voi fi de acord cu nimic. Familia mea se va supăra. La fel Barbara și Jane. Cred că mariajul este pentru doi oameni, Charles. Însă nunta este pentru familii și prietenii lor. Le lăsăm să o organizeze?

– Ne-ar scăpa de o mulțime de bătăi de cap, răspunse el, rânjind și așezându-se lângă ea. Acum ceva timp, când am intrat în camera aceea și te-am

văzut, m-am temut că te-ai răzgândit. Păreai fragilă și serioasă.

– Dar numai pentru că eram convinsă că *tu* te-ai răzgândit.

– Absurd.

– Absurd, încuviință ea, și râseră amândoi de parcă făcuseră o remarcă deosebit de inteligentă.

– Charles, zise ea, punând mâna pe brațul lui în timp ce el se aplecă, luă hățurile din mâna tânărului rândaș, aș vrea să fim la țară. Aș vrea să-ți pot cere să îmboldești caii.

El întoarse capul și o privi, încă râzând.

– Chiar *așa*, iubirea mea?

– Știu că obișnuiești să îmboldești caii. Asta a făcut parte întotdeauna din reputația ta.

– În curând, într-o zi în care vom fi la țară, voi îmboldi caii și ne vom risca amândoi viețile într-o goană nebună.

– Ah, o vei *face*? Îți mulțumesc, Charles! Încă nu sunt o doamnă bătrână și scorțoasă, să știi.

– Am observat, zise el și riscă un scandal oribil aplecându-se spre ea și sărutând-o scurt pe buze în timp ce ochii de la ferestrele numeroaselor case din jur îi priveau acuzator, iar tânărul rândaș se prefăcu a privi în altă parte.

În timp ce cabrioleta se îndrepta spre Hyde Park, Matilda dădu capul pe spate și râse, exact ca o adevărată doamnă.

capitolul 9

De câteva ori în luna următoare, Charles se retrase singur în bibliotecă, dorindu-și să nu se fi trezit dintr-odată în centrul unui vârtej sau al unei tornade – ambele metafore păreau potrivite. Pentru că, bineînțeles, vestea logodnei sale apăru în fiecare ziar din Londra și poate în câteva din provincie. Și oriunde mergea primea felicitări sau – la cluburi – nesfârșite glume proaste la care era silit să râdă. Fiul său și unul dintre gineri îl târâră la croitor, la cizmar, la pălărier și Dumnezeu mai știe unde, astfel ca în ziua nunții să uluiască înalta societate cu o ținută nouă și modernă.

Fiicele sale și fiecare femeie de pe pământ care avea o legătură cu familia Westcott, oricât de neînsemnată, țineau întruniri după întruniri ca să discute fiecare aspect al nunții pe care îl găseau femeile și invariabil ca să se certe. Deși trebuia să fie cinstit și să admită că nu auzise nimic despre certuri, voci ridicate, discuții aprinse sau rivalități între cele două familii. Primele preziceri se dovediră foarte corecte. Dejunul de nuntă avea să fie servit la Westcott House, casa lui Alexander, contele de Riverdale, pe South Audley Street. Invitațiile fuseseră trimise. Dacă vreun membru al înaltei societăți

care locuia în Londra sau pe o rază de treizeci de kilometri fusese omis, Charles ar fi fost foarte surprins. Fuseseră chemate rudele de foarte departe, inclusiv câțiva veri pe care de-abia îi cunoștea, dar a căror prezență în ziua nunții fusese socotită de fiicele sale ca fiind esențială pentru fericirea lui.

Charles ar fi făcut bucuros ce făcuse cândva Netherby și s-ar fi furișat să se căsătorească cu Matilda într-o biserică obscură cu o aprobare specială în mână, în timp ce familiile lor ar fi fost cufundate în conspirații și planuri ale unei nunți măreațe care să întreacă toate nunțile din anul acela. Însă, în ciuda îndoielilor mereu schimbătoare ale Matildei și a faptului că ea se răzgândise a doua, a treia și a șasea oară într-o lună, înțelese că ea își dorea cu adevărat o nuntă mare și publică. Și Matilda trebuia să aibă ceea ce își dorea. Își așteptase destul propria nuntă – treizeci și șase de ani.

Ea se temea cel mai tare să nu devină ținta ridicolului. Charles nu se îndoia că anumite persoane ale societății o ridiculizau pe la spate. Întotdeauna existau astfel de oameni. Lumea nu avea să scape niciodată de oamenii răi care își compensau propriile nesiguranțe târându-i pe alții, mai fericiți și mai de succes, la propriul nivel prin intermediul bârfelor. Aceștia trebuiau ignorați complet. Ea era bine primită oriunde mergea. Barbara dădu o serată în onoarea ei, iar Jane o invită ca oaspete special la teatru în loja privată a lui Wallace chiar în seara

zilei în care anunțul logodnei lor apăruse în ziare. Ducele și ducesa de Netherby găzduiră o petrecere de logodnă la ei acasă, iar marchizul și marchiza de Dorchester organizară un ceai într-o după-amiază. Charles o duse cu cabrioleta în parc de câteva ori și o conduse la un concert particular și la o serată literară.

Oriunde mergeau, ea primea urările de bine cu demnitate și seninătate. Nu mai era fata bătrână care se agita mereu în umbra mamei sale, deși poate că asta avea de-a face cu faptul că mama ei refuză categoric să o mai țină pe lângă ea.

– Și Matilda nu trebuie să-și facă griji că nu voi fi bine îngrijită, îl informase mama ei pe Charles când acesta abordase subiectul, invitând-o să vină să locuiască la ei după căsătorie. Nici dumneata nu trebuie să te temi, Lord Dirkson, adăugase ea. Sunt capabilă să-mi port singură de grijă. Matilda nu ți-a spus? Sora mea va veni să locuiască la mine când mă voi întoarce la țară, după terminarea sezonului. Își va aduce și doamna de companie pe care o are de mult, o lady demnă de toată stima, care îmi va oferi companie fără să încerce să mă bage în mormânt cu atâtea îngrijiri.

Charles înțelese imediat că viața s-ar fi schimbat mult în rău pentru Matilda, care ar fi fost, fără îndoială, comparată mereu cu însoțitoarea ideală a mătușii sale.

– Chiar nu știu cum aș fi suportat, recunoscuse Matilda când îi povestise ce îi spusese mama ei. Aș fi înnebunit. Adelaide Boniface e cea mai mohorâtă dintre toate cunoștințele mele. Și *fornăie*.

– Acum știu de ce mi-ai acceptat cererea în căsătorie.

– Oh, categoric! îl asigurase ea și râsese veselă.

Iubea râsul ei. Iubea fericirea ei. Oh, în public se purta cu demnitate, deși chiar și atunci el era conștient de strălucirea ei interioară, care îl încălzea. În privat zâmbea mult și strălucirea era mai puternică. Când se uita la el, ochii ei aveau o scânteiere care îi făcea zâmbitori, chiar dacă restul feței ei nu zâmbea.

Se simțea plin de venerație și umilit când îi privea fericirea.

Și pentru că o împărtășea.

Nu se gândise prea mult la fericirea lui. Nu era un cuvânt care să facă parte din vocabularul său, deși *fusese* fericit la nașterea fiecărui copil și ori de câte ori petrecuse timp cu ei în anii în care creșcuseră. Fusese fericit când fiicele lui se căsătoriseră și când se născuseră nepoții lui. Doar că nu folosise acest cuvânt ca să-și descrie sentimentele. Nu cunoscuse exuberanța fericirii de când dispăruse Matilda din viața lui, pe vremea când era doar un tinerel.

Acum știa că era fericit din nou. Chiar dacă *petrecuse* lungi perioade închis în bibliotecă în luna dinaintea nunții, dorindu-și să nu treacă prin chinul

înfiorător al unei nunți mărețe în înalta societate înainte de a o aduce pe Matilda acasă și de a-și trăi viața acolo cu ea. Visa chiar la fericire până la adânci bătrâneți, deși ținea gândurile acestea doar pentru el, din fericire. Uneori, încă putea să gândească și să simtă ca tinerelul care fusese cândva. Era de-a dreptul jenant.

Avea să fie foarte fericit când urma să se termine cu nunta.

Între timp, era la fel de bucuros că Matilda, în ciuda îndoielilor frecvente, putea avea, în sfârșit, nunta pe care ar fi trebuit s-o aibă cu mai mult de treizeci de ani în urmă.

Charles percepuse lucrurile foarte bine. Nu existaseră nici o ciorovăială și nici o neplăcere între fiicele lui și doamnele din familia Westcott în timpul planificării nunții. Odată ce doamnele din familia Westcott își reveniră după șocul de a afla că Matilda, cea mai înveterată dintre toate fetele bătrâne, avea să se căsătorească în sfârșit, se aruncaseră cu entuziasm în plănuirea nunții sezonului. Și dacă Louise și Mildred, surorile mai mici ale Matildei, nu se împăcaseră încă cu trecutul notoriu al mirelui, curând își lăsaseră temerile deoparte și se bucuraseră că prețioasa lor Matilda, sora care fusese o stâncă pe care se sprijiniseră de când erau copile, își găsise în sfârșit fericirea. Fiicele mirelui erau sincer încântate pentru tatăl lor, după ce ajunseseră

la concluzia că Lady Matilda Westcott era foarte diferită de toate celelalte doamne pe care le însoțise prin Londra după moartea mamei lor. Și o preferau.

Prin urmare, nu exista nici o ciorovăială. Fu totuși un moment stânjenitor. Acesta veni când alcătuiră listele cu potențialii invitați și toată lumea făcu câte o sugestie, majoritatea acceptate fără discuții. Viola, marchiza de Dorchester, sugerase numele lui Harry - maiorul Harry Westcott, fiul ei - care nu era departe la Hinsford Manor din Hampshire, și al lui Camille, fiica ei mai mare, care era în Bath cu soțul și familia ei. Înainte de a putea spune mai multe, fu întreruptă.

- Sigur că sper că Joel și Camille vor veni, spuse Wren, contesa de Riverdale. Dar o vor face, Viola? Cu toți cei șapte copii?

Toți acești copii aveau sub zece ani. Patru dintre ei erau adoptați, trei erau ai lui Camille și ai lui Joel.

- Au venit la Hinsford acum câteva luni ca să-l vadă pe Harry când s-a întors în sfârșit acasă de la război, răspunse Viola. Dacă vor străbate sau nu tot drumul spre Londra pentru nunta Matildei e altă problemă, bineînțeles.

- Trebuie invitați oricum, declară Elizabeth, cumnata lui Wren. Depinde de ei dacă vor veni sau nu.

- Pare o soluție inteligentă, spuse Mildred.

- Și Abby? întrebă Jessica. Trebuie să îi invităm și pe ea, și pe Gil.

După ultima sugestie urmă momentul acela stânjenitor. Jessica și Abigail fuseseră prietene foarte apropiate. Jessica fusese la fel de rănită ca verișoara ei când se descoperise că Abigail era ilegitimă tocmai în momentul în care voia să-și facă debutul în societate.

- De abia s-au întors la casa lor din Gloucestershire, interveni repede Louise. E prea mult să ne așteptăm să se întoarcă atât de curând. Sunt sigură că le vei scrie ca să le dai vestea, Viola, dacă nu ai făcut-o deja, bineînțeles.

- Dar... începu Jessica.

- Cine altcineva? zise mama ei mai tare decât era nevoie, aruncându-i fiicei ei o privire cu înțeles.

Urmă o pauză stânjenitoare, apoi Mildred se repezi să facă o nouă sugestie.

- Ce ziceți de...

Însă Barbara Dewhurst o întrerupse.

- Nu, chiar nu. Știm foarte bine cine este Gil Bennington, nu-i așa, Jane? S-a căsătorit cu fosta Abigail Westcott, fiica dumneavoastră, doamnă, continuă ea, arătând spre Viola. Și e fiul ilegitim al tatălui nostru.

- Chiar nu e nevoie... începu Louise.

- Nu, chiar nu e nevoie să evităm orice menționare a existenței sale, doamnă, spuse Jane, Lady Frater, întrerupând-o. Știm despre el. Tatăl nostru ne-a zis. Și știm că nu vrea să aibă de-a face cu tata. Asta l-a rănit, deși nu a recunoscut. Totuși,

fratele nostru Adrian e hotărât să-l cunoască într-o zi. A fost un șoc să descoperim atât de târziu că avem un frate vitreg. Dar suntem la fel de curioase ca Adrian.

– Suntem, încuviință Barbara. Și acum s-a ajuns la împrejurarea extraordinară în care tatăl nostru se căsătorește cu mătușa lui Abigail Bennington.

– Are o fetiță, remarcă Jane aproape nostalgică. Nepoata noastră. Îmi doresc foarte mult s-o văd.

– Atunci sugerați, întrebă Anna, ducesa de Netherby, ca ei să fie invitați la nuntă?

– Ei bine, răspunse Barbara, încruntându-se, fără îndoială că tata va fi îngrozit. Și pare aproape sigur că Gil va refuza să vină. Dar...

– Poate că Abigail va veni singură, sugeră Wren. Deși ar fi păcat.

– *Atunci* îi invităm? întrebă iar Anna.

– Chiar nu văd de ce nu, observă Jessica. Abby face parte din familia asta, la fel ca oricare dintre noi.

– Și o *invităm* pe Camille, adăugă Elizabeth, chiar dacă pare la fel de îndoielnic că va veni. Poate că ar trebui să trimitem o invitație și să îi lăsăm pe Abigail și pe Gil să hotărască singuri.

– Ce credeți? le întrebă Viola pe fiicele lui Charles. Vă rog să fiți sincere! Și îl veți informa pe tatăl vostru dacă îi invităm?

Barbara zâmbi.

– Ne-a spus că putem face tot ce dorim pentru nunta aceasta, numai să nu fie ceva cu care Lady Matilda nu ar fi de acord, și să nu îl batem la cap cu toate detaliile.

– Ah! exclamă Mildred, întorcându-i zâmbetul. Atunci trebuie să o consultăm pe Matilda, nu? Și să o lăsăm pe *ea* să decidă.

– Știm care va fi răspunsul, sublinie Elizabeth.

– Chiar știm? se întrebă Mildred.

– Bineînțeles, râse Elizabeth. Matilda e o romantică. A fost dintotdeauna. Cu siguranță va dori să fie invitați la nunta ei.

– Oh, sper că da! spuse Jessica. Și sper *cu adevărat* că vor veni.

Matilda se impusese, ceva ce nu prea făcuse în toată viața ei, cel puțin nu când fusese vorba de drepturile ei. Oh, era adevărat că le permisese femeilor din familia ei și a lui Charles să îi organizeze nunta conform dorințelor lor. Hotărâse să aibă o nuntă mare în societate, în ciuda faptului că se răzgândise în fiecare oră din zi și din noapte! După ce făcuse asta, se mulțumise să lase detaliile pe seama marelui comitet – din care ar fi făcut parte și ea, ca membru de frunte, dacă ar fi fost nunta altcuiva.

Însă se impusese în alte moduri. Alesese o rochie pentru ocazia aceea, o rochie de plimbare simplă și elegantă de un albastru pal, când surorile ei ar fi vrut ca ea să poarte o rochie mai fină și mai

elaborată, potrivită ocaziei. Și voiau ca ea să aleagă o culoare mai vie de vreme ce nuanțele pastelate erau asociate cu tinerețea și, desigur, ea nu voia să fie acuzată că încerca să-și ascundă vârsta.

Și acum, în ziua nunții ei, purta rochia de plimbare de un albastru pal. Purta și o pălărie de paie – *nu* o bonetă – prinsă pe cap cu ace și lăsată puțin pe ochi. Era împodobită cu albăstrele de mătase de un albastru puțin mai întunecat decât cel al rochiei. Louise spusese că era frivolă, iar Mildred sugerase să schimbe florile cu o panglică simplă. Dar Matilda o purta în dimineața asta – cu tot cu flori.

Purta mănuși argintii, pantofi argintii și cercei argintii, ceva ce alegea rareori, fiindcă după o oră sau două i se părea întotdeauna că o trăgeau de lobii urechilor, producându-i dureri insuportabile, și îi scotea. Și întotdeauna rămânea cu urechile roșii, dureroase, cu urma cerceilor vizibilă pe ele. În dimineața aceasta își pusese cerceii chiar la sfârșit, sperând că putea să-i suporte pe toată durata nunții și poate chiar la dejunul care urma fără să țipe în agonie. Erau sub formă de clopoțel și scoteau un clinchet ușor la orice mișcare a capului. Altă frivolitate.

Și se impusese în privința lui Abigail și a lui Gil. *Bineînțeles* că trebuiau invitați, asigurase ea delegația care venise să-i prezinte problema – Viola, Anna, Louise și Mildred. Fusese de acord că era foarte probabil ca Gil să refuze să vină, iar Abigail să vină fără

el. Iar dacă *într-adevăr* veneau, era foarte posibil ca Charles să fie teribil de stânjenit, la fel ca Adrian, Barbara și Jane, chiar dacă ultimele două afirmaseră contrariul. Dar *bineînțeles* că trebuiau invitați. Adulților raționali trebuia să li se permită să hotărască singuri ce aveau să facă cu viețile lor. Nu ar fi trebuit ca familia să încerce să trăiască viața în locul lor.

– Matilda, întrebase Mildred gânditoare, asta s-a întâmplat cu tine? Mama și tata te-au smuls de lângă vicontele de Dirkson când erați amândoi tineri?

– Ce s-a întâmplat cu mai mult de treizeci de ani în urmă nu mai contează, îi răspunsese ferm Matilda. Ce se întâmplă *acum* contează. Suntem împreună *acum* eu și Charles, ne vom căsători, și vreau ca ziua nunții să fie perfectă. Va fi mai aproape de perfecțiune dacă Gil și Abigail vor fi singurii membri ai familiei *absenți* sau dacă vor fi *prezenți?* E imposibil să știi răspunsul. Dar decizia nu trebuie să fie a noastră. Trebuie să fie a lui Gil și a lui Abigail.

– Nu a vicontelui de Dirkson? întrebase Viola.

– El va spune nu, mărturisise Matilda, în timp ce inima lui va tânji să spună da.

– Atunci trebuie să facem tot ce ne stă în puteri, zisese Anna zâmbind, ca să ne asigurăm că i se împlinește dorința inimii. Și a dumitale, mătușă Matilda.

– Ei bine, eu *vreau* ca ei să vină, recunoscuse Matilda, deși v-aș cere să nu trimiteți invitația până

mâine. Cred că ar trebui să trec mai întâi pe la Barbara și Jane.

Însă cele două tinere doamne, la fel ca Adrian, care se întâmpla să fie cu surorile lui când Matilda o vizită mai întâi pe Barbara, se declaraseră sincer curioase să își întâlnească fratele vitreg de a cărui existență nu știuseră până de curând.

– Aș fi cu adevărat surprins dacă ar veni, iar tata nu i-ar vrea aici, spusese Adrian. Cred că își dorește foarte mult să se împace.

– Dar asta nu v-ar face pe voi nefericiți? întrebase Matilda.

– Nu, răspunsese Adrian, încruntându-se o clipă. Tata a spus ceva în ziua în care mi-a povestit despre Gil Bennington. Mi-a spus cum a început să mă iubească în momentul în care m-a văzut pentru prima dată, imediat ce m-am născut. Și cred că la fel a fost în cazul surorilor mele. Toate amintirile din copilărie îmi confirmă că a spus adevărul. A petrecut mai mult timp cu noi decât au petrecut majoritatea taților pe care i-am cunoscut cu odraslele lor și ne-a lăsat întotdeauna impresia că era la fel de fericit de compania noastră cum eram noi de a lui. Nu cred că iubirea are limite. Dumneavoastră credeți că are, Lady Matilda? Faptul că Gil a existat dintotdeauna și că tatăl nostru a ținut evident la el nu înseamnă că a ținut mai puțin la noi. Dacă Gil se întoarce acum în viața tatălui nostru, asta nu va însemna că noi vom fi mai puțin importanți. Nu-i așa?

– Nici un pic, îl asigurase Matilda.

Apoi își amintise că, atunci când Anna sosise pe neașteptate în familia lor la 25 de ani, i se păruse la început că odraslele lui Humphrey care tocmai își descoperiseră ilegitimitatea – Camille, Harry și Abigail – aveau să fie înlocuite. Nu fusese așa. De fapt, se întâmplase chiar invers. Întreaga familie se unise mai strâns decât înainte sub amenințarea ataculuI. Și înfrânsese amenințarea prin iubire.

Matilda făcuse ce nu îi venise niciodată ușor să facă. Se ridicase în picioare și îi îmbrățișase mai întâi pe Adrian și apoi pe surorile lui. Și pentru că domnul Dewhurst, soțul Barbarei, era și el în încăpere, îl îmbrățișase și pe el.

– Să fiți *mai puțin importanți*, zisese ea. Ce idee smintită! Dragostea din familia voastră va fi mai *mare*, nu mai mică. Tatăl vostru e pe cale de a se căsători cu mine, nu?

Auzind asta, izbucniră cu toții în râs, chiar și Matilda.

Și se impusese și în privința acelui bărbat din familie care urma s-o conducă la altar. Thomas, soțul lui Mildred, se oferise. La fel Alexander, în calitate de cap al familiei. Harry – maiorul Harry Westcott, cel mai mare dintre nepoți – îi scrisese de la Hinsford ca să își ofere serviciile. Avery, ducele de Netherby, o informase într-o după-amiază că erau fără îndoială zeci de membri ai familiei care se luptau în duel pentru onoarea de a o conduce

în biserica St. George's, dar, dacă nu îi plăcea în mod deosebit vreunul dintre ei, ar fi fost fericit să se ofere el. Colin, Lord Hodges, se oferise, la fel Marcel, marchizul de Dorchester, soțul Violei. Chiar și tânărul Bertrand Lamarr se oferise, rânjindu-i cu neobrăzare.

– La urma urmei, mătușă Matilda, spusese el, cred că eu am început să reînvii povestea dumitale de dragoste când am fost de acord să te conduc la casa vicontelui de Dirkson, când ai vrut să-l determini să ia parte la audierea pentru custodia fiicei lui Gil.

Și pentru că vorbise în public, povestea aceea secretă ieșise la iveală, iar familia descoperise că nu trecuse mult de când Matilda făcuse demersul complet scandalos de a vizita un gentleman în propria casă, fără nici un însoțitor în afara unui tânăr care nici măcar nu îi era rudă de sânge.

Și să mai aibă încredere că tinerii puteau păstra un secret!

Matilda făcuse alegerea și o anunțase în timpul unei cine de familie care precedase petrecerea de logodnă pe care o dăduseră Avery și Anna pentru ea la Archer House.

– Vă mulțumesc tuturor – zisese ea, privind pe rând fiecare bărbat –, deși Harry încă nu venise de la țară. M-a mișcat faptul că fiecare dintre voi a vrut să ocupe locul tatălui meu. Totuși, am 56 de ani. Ideea că cineva – un bărbat – trebuie să mă conducă

la altar e ciudată. Pentru *ce* să mă conducă? Au trecut treizeci și cinci de ani de când am ajuns la vârsta măritișului. Deși am locuit întotdeauna cu mama, am un venit independent. Pot și vreau să merg singură spre bărbatul pe care l-am ales. Așa că voi străbate singură drumul spre altar.

– Matilda, zisese mama ei pe un ton mustrător. pur și simplu nu se *face asta.*

– O s-o fac eu. Și acesta este ultimul meu cuvânt.

– Oh, bravo! mătușă Matilda! zisese Jessica.

– Jessica! exclamase mama ei.

– Pe cuvântul meu, spusese Boris. Ești o femeie pe cinste, mătușă Matilda!

– O *femeie*, Boris? întrebase Mildred. *Pe cinste?* De unde ai scos un asemenea limbaj?

Însă fiul ei se mulțumise să rânjească și să ridice din sprâncene.

– Nu se poate, Matilda, declarase ferm Louise. Vei fi...

– Cred, intervenise Avery cu obișnuita lui voce adormită și monoclul în mână, deși nu ajunsese chiar să se uite prin el, că în cărțile de legi există un regulament mai puțin cunoscut care spune că după vârsta de... 55 de ani o femeie trebuie considerată o persoană cu drepturi depline și poate face orice își dorește fără riscul de a fi exilată pe viață pentru că a făcut ceva ce nu a mai făcut nimeni înaintea ei.

– Oh, Avery! chicotise Estelle. Ai inventat asta chiar acum.

– Ei bine, bineînțeles că a inventat-o, idioato! spusese afectuos fratele ei geamăn.

– Atunci asta rezolvă problema, spusese Matilda. Îți mulțumesc, Avery. Deși aș fi făcut-o oricum, chiar dacă nu ar fi existat un asemenea regulament.

– Perfect, răspunsese el.

Și astfel că acum era acolo, îmbrăcată în albastru pal și argintiu, cu o pălărie frivolă înclinată elegant, știind – deși Charles nu știa – că Gil, Abigail și Katy ajunseseră la sfârșitul după-amiezii trecute în casa din Londra a Violei și a lui Marcel și știind că nici un bărbat nu o aștepta ca să-i ofere un braț masculin puternic care să o ajute să străbată clătinându-se biserica St. George's și să ajungă la mirele ei.

Mirele ei! Inima îi sări în piept și făcu niște acrobații și salturi mortale înainte de a o lăsa pur și simplu fără suflare. Cu siguranță el o să se răzgândească în ultimul moment și nu o să fie acolo ca s-o aștepte când urma să ajungă.

Ce prostii fără rost!

Mirele ei! Charles. În sfârșit! Într-un sfârșit.

Și dacă mai stătea acolo cu o mănușă pe mână și alta încă în mâna cameristei și mai pierdea mult timp cu asemenea gânduri idioate, *ea* urma să fie cea care nu avea să ajungă la timp. Nu că s-ar fi așteptat cineva ca o mireasă să ajungă la timp. Însă ea nu era orice mireasă. Era Matilda Westcott. Și Matilda trecuse punctuală prin viață, pe baza teoriei

că era o lipsă de maniere să ajungi târziu și să irosești timpul altor oameni care l-ar fi putut folosi mai bine în altă parte.

Nu avea să înceapă prin a întârzia la propria nuntă. Nu avea să ajungă nici prea devreme. Ar fi fost jenant. Avea să ajungă la timp. La minut.

Și era timpul să plece.

– Mulțumesc, spuse ea, luând mănușa din mâna cameristei și trăgând-o pe mână în timp ce inspiră adânc de câteva ori.

Ziua nunții ei!

Poate că avea să facă două, trei piruete în drumul spre altar. Asta ar fi transformat-o într-adevăr într-o nuntă memorabilă.

Câte prostii îi puteau trece omului prin minte când era agitat!

Și ea era foarte-foarte agitată.

„Oh, Charles!"

Își îndreptă umeri, ieși din budoar și coborî scările, îndreptându-se spre trăsura care o aștepta afară.

capitolul 10

Împăcat cu soarta, Charles aștepta sosirea miresei sale la St. George's. În spatele lui erau stranele pline de membri ai familiei și persoanele cele mai alese din societatea aristocrată. Sau presupunea că așa era. Nu întorsese capul să se uite. Însă auzea foșnetul mătăsurilor și al satinurilor, conversațiile șoptite, vocile care se dregeau.

Dacă ar fi avut de ales, ar fi optat pentru o nuntă liniștită. Dar era bucuros că Matilda avea, în sfârșit, nunta ei măreață. Stătea în strana din față, întrebându-se cum s-ar fi desfășurat viața ei dacă tatăl ei nu i-ar fi refuzat atât de categoric intențiile sau dacă ea nu ar fi refuzat să discute problema cu el după aceea. Sau dacă el ar fi avut îndrăzneala de a lupta pentru ce-și dorea în loc de a se retrage supărat pentru a-și linge rănile și a deveni unul dintre cei mai vestiți libertini și diavoli din toată Anglia. S-ar fi căsătorit cu ea? Copiii lui ar fi fost și ai ei, dar copii diferiți. Însă copiii ei și ai lui. Ar fi fost fericită? Dar el? Cu siguranță viața ei ar fi fost diferită. Dar a lui?

Erau gânduri fără rost, bineînțeles. Presupunerile erau întotdeauna fără rost când era vorba de trecut. Dacă trecutul ar fi fost diferit, și prezentul ar fi fost. El nu s-ar fi expus acum în fața întregii societăți,

așteptând sosirea miresei sale. Ea nu s-ar fi bucurat astăzi de ziua nunții ei.

Îi părea bine că se întâmpla acum. Se simți dintr-odată fericit, chiar dacă îl încerca din când în când câte un fior de anxietate la gândul că era posibil ca ea să treacă printr-unul din numeroasele ei momente de îndoială și pur și simplu să nu să apară.

Imposibil! Bineînțeles că avea să vină.

– Ești nervos? murmură Adrian lângă el.

Fiul lui era cavalerul de onoare.

– Bineînțeles, îi răspunse Charles tot în șoaptă. Astăzi e prima zi dintr-o viață complet nouă.

Dar, înainte ca neliniștea să-l cuprindă cu totul, auzi un zumzet în spatele bisericii și ghici că anunța sosirea Matildei, care se părea că venea singură. Mama ei ajunsese mai devreme cu doamna Monteith, sora ei, și cu domnișoara Boniface, acea perlă a însoțitoarelor care, conform Matildei, fornăia. Veniseră mai devreme decât plănuiseră pentru a se instala la contesa văduvă și a o consola pentru pierderea fiicei întâi născute, care se căsătorea.

Preotul, înveșmântat în toată splendoarea, apăru de undeva, Charles se ridică odată cu restul congregației, iar orga cea mare începu să cânte. Charles se întoarse și se uită pe culoar. Bineînțeles că ea venea singură, o femeie de vârstă mijlocie, cu spatele drept, înaintând cu demnitate și încet – dar nu prea încet – de-a lungul culoarului, cu ochii

ațintiți în față până ce îi întâlni privirea și se uită numai la el. Era îmbrăcată decent, elegant, aproape sever, în albastru pal – așa cum s-ar fi așteptat dacă s-ar fi gândit cât de puțin la asta –, cu o pălărie de paie absurd de drăguță așezată pieziș pe frunte și cu mâinile acoperite de mănuși argintii încleștate în față. Chipul îi era palid, gura strânsă într-o dungă subțire, până ce ajunse la câțiva pași de el. Atunci, nevăzută de nimeni cu excepția celor din rândul din față, îi zâmbi cu tot soarele zilei de vară în privire.

În zâmbetul acela el o văzu pe fata plină de viață de odinioară. Iar în demnitatea și calmul ei o văzu pe femeia care devenise.

O văzu pe Matilda. Iubirea lui. Întotdeauna și dintotdeauna iubirea lui.

Ea își așeză mâna într-a lui, dăruindu-i-se singură pentru că, așa cum îi explicase, nu avea nevoie de un bărbat care să facă asta pentru ea, oricât de strâns înrudit ar fi fost acel bărbat și oricât de bine intenționat ar fi fost. Așa că acum își strânse cu fermitate degetele în jurul degetelor lui.

– Sunt aici, murmură ea doar pentru el.

– În sfârșit, răspunse el la fel de încet, sunt și eu.

Se întoarseră împreună cu fața spre preot.

– Dragi credincioși, începu acesta.

Și astfel, în doar câteva minute, fură căsătoriți.

Până la urmă, Charles fu bucuros că o făcuseră în felul acesta, cu toată pompa unei slujbe la o biserică mare, cu toată familia, prietenii și cunoscuții

în strane. Era bucuros pentru el pentru că dorea ca lumea să știe că se căsătorea cu femeia aceasta pentru că așa alesese și pentru că o iubea. Era bucuros pentru Matilda pentru că strălucise din momentul în care îi zâmbise prima dată până în momentul în care preotul îi declarase soț și soție. Și strălucise chiar și în timp ce o conducea spre sacristie pentru a semna în registru. Când Alexander, contele de Riverdale, fusese martor la semnătura ei și apoi o îmbrățișase, iar Adrian fusese martor la semnătura lui și o îmbrățișase și el, ea le întorsese îmbrățișarea, strălucitoare. Strălucise în timp ce părăseau sacristia și pornea, cu brațul pe sub brațul lui Charles, pe culoarul din mijloc, zâmbind într-o parte și în cealaltă pe măsură ce treceau printre strane. Nu avea cum să-i vadă pe toți cei care se aflau acolo. Dar aveau să-i vadă în curând la dejunul de nuntă.

Încă zâmbea în timp ce treceau de ușile bisericii și ieșeau la lumina soarelui, în vârful unui lung șir de trepte ce duceau spre trăsura care îi aștepta – un landou deschis, atât de împodobit cu flori, încât era aproape de nerecunoscut. Zâmbi mulțimii care se adunase jos să-i aplaude și chiar să-i ovaționeze. Și râse când își văzu tinerii nepoți și pe ginerii lui așteptându-i în josul treptelor ca să arunce cu petale de flori înainte de a putea ajunge în siguranța îndoielnică a trăsurii deschise. Și apoi, când ajunseră la jumătatea treptelor, iar petalele cădeau deja peste ei într-o ploaie de culori strălucitoare, ea întoarse

privirea spre congregația care începea deja să se reverse pe ușă în urma lor și zâmbetul îi pieri.

– Ah! exclamă ea, iar Charles avu impresia ciudată că văzuse ceva la care se aștepta.

Privi și el în urmă, râzând, în timp ce altă ploaie de petale cădea ca un stol de fluturi peste borul pălăriei lui.

Nu ieșiseră mulți oameni afară – fiicele și nepoții lui, mama Matildei, mătușa și surorile ei și alți câțiva. Și un grup puțin separat, care coborâse deja primele trei trepte. Un bărbat, o femeie și un copil între ei, ținându-i de mâini.

Mai târziu, când se gândi la asta, Charles nu mai crezu că tăcerea coborâse într-adevăr asupra congregației, a mulțimii de gură-cască de mai jos și a tinerilor de pe trepte, cu pumnii plini de petale. Însă în momentul acela i se păruse că o capsulă de tăcere îi închisese dintr-odată pe el și pe Matilda, braț la braț, în timp ce ea întorcea fața și îl privea cu... neliniște oare?

Dumnezeule! Oh, Dumnezeule mare!

Cele trei persoane nu se mișcară nici ele o secundă sau două, dar lui i se păru mai mult. Apoi femeia făcu un pas în jos, trăgând după ea copilul și bărbatul. Iar Matilda făcu un pas în sus, silindu-l să facă același lucru. Charles nu mai știu cine coborâse sau cine urcase treptele, nici cine întinsese primul mâna. Însă simți dintr-odată strângerea caldă și fermă a fiului său și i-o întoarse.

Fiul său întâi născut.

Gil.

– Felicitări, sir, spuse el țeapăn.

– Ai venit, răspunse prostește Charles.

– Am venit toți.

Și apoi Matilda o îmbrățișă mai întâi pe soția fiului, apoi pe fiul său, după care se aplecă să-i zâmbească fetiței – Katy – și să îi spună ceva. Abigail îl îmbrățișă pe Charles și o ridică pe Katy ca să-și salute bunicul și cumva, oh, cumva ajunse să-și îmbrățișeze și el fiul! Scurt, stângace, cu siguranță neintenționat, de neuitat.

– Felicitări, sir! spuse acesta din nou.

– Ai venit, repetă Charles, doar ca să fie original.

La fiecare nuntă la care asistase Charles, mireasa și mirele ieșeau din biserică, trecând pe lângă tot felul de rude răutăcioase care o luau înaintea lor ca să le decoreze trăsura cu tinichele zgomotoase și să arunce cu petale de flori. Trăsura pornea întotdeauna înainte ca mare parte a congregației să apuce să părăsească biserica. Toate urările și felicitările, toate îmbrățișările și sărutările, toate bătăile pe spate și toate râsetele veneau mai târziu, când invitații ajungeau pe aleea ce ducea spre dejunul de nuntă.

Nunta aceasta nu respectă tradiția. Era prea târziu ca să mai scape. În câteva momente, invitații îi înconjurară. Matilda fu îmbrățișată, sărutată și stropită cu lacrimi de mama ei, de surorile, cumnatele, verișoarele, nepoatele și mătușa ei. În jurul lor

erau numeroși copii – majoritatea, credea el, fiind odraslele nepoatei ei Camille din Bath –, și toți încercau să îi spună câte ceva, țipând ascuțit și scuturându-i petalele de flori de pe haine. În curând li se alăturară fiicele și nepoții lui. Matilda râdea cu ochi strălucitori și obraji trandafirii și era încântătoare. Între timp, cumnatul ei, nepoții și verii îi strângeau mâna și îl băteau pe spate, la fel ca ginerii lui, care abandonaseră pentru o clipă aruncatul petalelor – sau poate că nu mai aveau ce arunca. Adrian, fiicele lui Charles și nepoții îl îmbrățișau. Alții îi strigau urări.

Matilda, care era puțin mai departe, se întoarse să-l caute și îi zâmbi atât de strălucitor, încât eclipsă soarele.

Își dădu seama că ea își croi drum spre el până ce reuși să îl prindă de mână, complet fericită.

La fel ca el.

– Am face bine să plecăm cât mai putem, observă el, râzând.

– Oh, trebuie?

Își trecu brațul pe sub brațul lui și îi permise s-o conducă pe cărarea care se deschise pentru ei și s-o ajute să urce în landou.

– Mai am o singură dorință, îi mărturisi ea în timp ce el se așeza alături și o lua de mână, împletindu-și degetele cu ale ei. Sper că tinerii au legat un arsenal întreg de cratițe, tingiri, ghete vechi sub trăsură. Vreau să facă un tărăboi infernal

pe drumul spre Westcott House. Am fost întotdeauna invidioasă pe...

Însă nu mai auzi pe cine sau pe ce fusese invidioasă, pentru că vizitiul dădu cailor semnalul de plecare, iar landoul se legănă, punându-se în mișcare. Nu se mai auzi nici râsul lui Charles. Și nici clopotele bisericii, care băteau vestea bună a unei noi căsătorii.

Singura dorință rămasă a Matildei se îndeplinise.

Ea se întoarse spre el, iar el văzu că râdea – până când râsul i se stinse și ochii îi deveniră luminoși sub borul pălăriei.

Matilda.

Ce rol jucase ea în aducerea fiului său mai mare acolo tocmai în ziua aceea? Ce rol jucaseră fiul său mai mic și fiicele lui? Cu siguranță fuseseră consultați. Ce naiba îl convinsese pe Gil pe vină la nunta tatălui pe care nu dorise să-l cunoască? Care era însemnătatea exactă a faptului că venise? Avea să vină și la dejunul de nuntă?

Întrebările acestea erau imposibil de pus. Zgomotul care venea din spatele trăsurii era asurzitor.

Așa că răspunsurile aveau să aștepte.

Îi zâmbi miresei sale, iar ochii ei se umplură de lacrimi când îi întoarse zâmbetul.

– Te iubesc, spuse el, iar ochii ei se plecară ca să-i citească de pe buze.

– Te iubesc, răspunseră buzele ei.

Iar el își coborî capul și o sărută. La naiba cu buna-cuviință! Dacă trebuia să suporte zgomotul acela, care proclama în fața întregii lumi că o pereche proaspăt căsătorită își croia drum pe străzile Londrei, atunci avea să lase măcar lumea să afle că el era fericit.

Înălță capul și îi zâmbi. Ochii ei străluciră de lacrimi și de râs.

O sărută din nou. Sau ea îl sărută.

Se sărutară unul pe altul.